

SCHADUWLAND

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem
Koud bloed
Doods geheim

Zonder gezicht
Schaduwland
Vallend duister

ROBERT BRYNDZA

SCHADUWLAND

EEN KATE MARSHALL-THRILLER

Eerste druk maart 2021
Vijfde druk maart 2022

ISBN 978-90-225-9503-9
ISBN 978-94-023-1346-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6359-7 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Shadow Sands*
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagontwerp: Henry Steadman
Omslagbeeld: ©Shutterstock en Henry Steadman
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Raven Street Ltd. All rights reserved.
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Maminko Vierka

*De wereld is een gevaarlijke plek om te leven –
niet vanwege de mensen die slecht zijn,
maar vanwege de mensen die daar niets tegen doen.*

– Albert Einstein

*Slechtheid is niet erg spectaculair en altijd menselijk
En ligt bij ons in bed en eet mee aan onze eigen tafel...*

– W.H. Auden

Proloog

28 augustus 2012

Hijgend en happend naar adem in het ijskoude, brakke water zwom Simon voor zijn leven. Het stuwmeer was gigantisch. Met een radeloze borstcrawl zwoegde hij door het inktzwarte water, steeds dieper het donker in, weg van het gedreun van de buitenboordmotor. Aan de bewolkte nachthemel was geen maan te zien; het enige licht kwam van Ashdean, zo'n drie kilometer verderop: een oranjeachtige gloed die het stuwmeer en het omliggende heidegebied echter amper bereikte.

Zijn sportschoenen, zware Nike Air Jordans waarvan hij de veters stevig had dichtgeknoopt voordat hij de tent verliet, hingen als loden gewichten aan zijn voeten. Hij voelde hoe ze, samen met zijn natte spijkerbroek, hem naar beneden trokken. Het was het eind van de zomer. Op de plaats waar het ijzige water de zachte avondlucht raakte, wimpelden lange mistlierten vlak boven het wateroppervlak.

De boot was klein en robuust. De man die er op de oever van het stuwmeer naast had gezeten, had hij slechts in silhouet gezien. Simons zaklamp had het pakket beschenen dat de man in de boot aan het tillen was: een slappe gedaante die stevig was omwikkeld met een wit laken vol bloed- en moddervlekken.

Het was allemaal zo snel gegaan. De man had het lijk in de boot laten vallen en had hem aangevallen. Simon wist zeker dat het een man was, ook al had hij slechts een schim van hem opgevangen. Toen diegene de zaklamp uit Simons hand sloeg en hem een klap verkocht, had hij namelijk een scherpe zweetgeur geroken. Hij had even teruggevochten,

maar toen was hij tot zijn schaamte in paniek geraakt en het water in gerend. Hij had natuurlijk de andere kant op moeten rennen: terug naar het dichte bos rond het stuwmeer.

Simon worstelde om genoeg lucht binnen te krijgen en dwong zichzelf nog sneller te zwemmen, terwijl zijn spieren brandden van de inspanning. Op een gegeven moment had zijn zwemtraining het van hem overgenomen: een... twee... drie, telde hij in gedachten, waarna zijn hoofd bij 'vier' heel even bovenkwam voor een hap adem. Maar telkens klonk het gedreun van de buitenboordmotor dichterbij.

Simon was een sterke zwemmer, maar zijn verwondingen vertraagden hem enorm. En bij elke inademing voelde hij een soort rochel. De man had hem tussen zijn ribben gestoken, wat een bonkende pijn veroorzaakte. Hij nam steeds grote happen lucht tijdens het zwemmen, maar hij had water binnengekregen, waardoor de lucht niet helemaal meer tot in zijn longen kwam.

Bovendien kwam er een muur van mist op hem af gedreven, laag over het wateroppervlak, die hem in een deken van kou wikkelde. Simon hoopte stiekem dat deze onzichtbaarheid zijn redding zou zijn, maar toen hoorde hij het gebulder van de boot opeens vlak achter zich en werd hij hard tegen zijn achterhoofd geraakt. Hij schoot naar voren en werd half onder water geduwd. Hij voelde een verzengende pijn toen de schroef van de buitenboordmotor zich in zijn vlees boorde.

Hij dacht dat hij buiten westen ging raken. Hij zag sterretjes, zijn lichaam was verdoofd door de klap, hij kon zijn armen niet meer bewegen. Dus begon hij als een dolle met zijn benen te schoppen, maar die leken wel doordrenkt met water. Ze reageerden amper meer op zijn inspanningen en bewogen zich haast loom. Hij kwam weer even boven water en werd er meteen omhuld door de mist.

Een kalme stem in zijn hoofd sprak tegen hem. *Waar vecht je nog voor? Laat je maar zakken en verdrinken, daar waar het veilig is.*

Maar Simon hoestte en spugde het brakke water uit. Zijn oren piepten nu zo luid dat er geen enkel ander geluid meer tot hem doordrong. Het water om hem heen begon te rimpelen, waarna de boeg van de boot uit de mist opdoemde. Toen deze hem vol onder zijn kin raakte, hoorde hij zijn kaak breken. Zijn lichaam werd omhooggestuwd en

op zijn rug gedraaid, waarna hij plat op het wateroppervlak dreef. Toen ploegde de boot recht over hem heen. Hij voelde de romp over zijn borstkas glijden en daarna de bladen van de schroef tot aan zijn ribben door zijn vel gutsen.

Nu kon Simon zijn armen én zijn benen niet meer bewegen. Zijn hoofd en gezicht waren volkomen gevoelloos, maar de rest van zijn lichaam stond in brand. Zo'n hevige pijn had hij nog nooit gevoeld. Gek genoeg voelde het water ineens warm aan. Het was dan ook zijn bloed dat hij voelde, geen water: zijn eigen warme bloed dat wegstroomde in het water.

Toen hij de benzine van de buitenboordmotor rook en het water weer begon te golven, wist Simon dat de boot opnieuw op hem af voer.

Hij sloot zijn ogen en liet alle lucht uit zijn longen ontsnappen. Zijn laatste herinnering was dat hij werd omarmd door het koude, zwarte water.

1

Twee dagen later

Kate Marshall ademde diep in en dook toen het koude water in. Toen ze weer bovenkwam, liet ze zich even op het wateroppervlak dobberen, met het rotsachtige landschap van Dartmoor en de grijze lucht boven de watervlakte achter haar duikbril. Toen liet ze zich wegzakken in het waterbekken. Het zicht onder water was goed.

Kates tienerzoon, Jake, was er als eerste in gegaan. Hij watertrapte onder haar, luchtballen stegen op uit zijn ademautomaat. Hij zwaaide en stak zijn beide duimen naar haar op, Kate zwaaide terug. Ze rilde toen de kou door haar wetsuit heen sijpelde. Ze stelde haar ademautomaat wat bij en nam haar eerste blikkerige hapjes zuurstof uit de fles op haar rug. Het smaakte metalig op haar tong.

Ze waren aan het duiken bij Shadow Sands, een diep, kunstmatig meer op enkele kilometers van de plaats waar Kate woonde: Ashdean in Devon. De met algen bedekte rotsen waar ze vanaf waren gesprongen, liepen steil af en hoe dieper ze Jake volgde, hoe kouder en donkerder het werd. Jake was nu zestien, en door een plotselinge groeispuurt in de afgelopen maanden was hij al bijna even lang als zij. Ze trapte stevig met haar benen om hem in te halen.

Op dertien meter diepte kreeg het water een naargeestige groene gloed. Ze zetten de lampen op hun hoofd aan. Deze wierpen grote bogen van licht om zich heen, die echter niet tot in de diepte wisten door te dringen. Een enorme zoetwaterpaling dook op uit de schaduwen en kronkelde tussen hen door. Zijn lege, starende blik werd een ogenblik

door het licht van hun hoofdlampen weerkaatst. Kate deinsde geschrokken achteruit, maar Jake gaf geen krimp: hij keek gefascineerd toe hoe de paling als een soort wimpel langs zijn hoofd golfde en weer in het donker verdween. Hij draaide zich naar zijn moeder en trok zijn wenkbrauwen achter zijn bril hoog op. Kate trok als antwoord een vies gezicht en stak beide duimen naar beneden.

Jake was al de hele zomer bij haar: meteen na zijn eindexamen voor de middelbare school was hij aangekomen. In juni en juli hadden ze samen duiklessen genomen bij een duikschool in Ashdean. Ze hadden intussen al vele duiktrips gemaakt: naar zee, maar bijvoorbeeld ook naar een onderwatergrot aan de rand van Dartmoor, die een bijzondere, lichtgevende wand had. Het stuwmeer waar ze nu waren, was in 1953 ontstaan, toen men een vallei met daarin het dorpje Shadow Sands had laten overstromen. Jake had online gezien dat je er bij het duiken onder andere de overstromde ruïne van de oude dorpskerk kon zien.

Ze doken in het meest noordelijke deel van het stuwmeer, ruim anderhalve kilometer verwijderd van de sluizen die het water door twee enorme turbines leidden om er elektriciteit mee op te wekken. Een klein gedeelte was er speciaal voor duikers afgezet, de rest van het stuwmeer was strikt verboden terrein. Kate kon het lage gebrom van de verre waterkrachtcentrale hier nog horen. Het klonk onheilspellend in de kou en het donker.

Het had iets griezeligs om te weten dat je dreef, hoog boven wat ooit een dorp was geweest. Ze vroeg zich af hoe het er nu daarbeneden zou uitzien. Hun hoofdlampen verlichtten echter niets dan troebel en groen zilt water. Toch kon Kate zich de eens droge wegen onder hen wel voorstellen, de huizen waarin mensen hadden gewoond en de school waar hun kinderen hadden gespeeld.

Ze hoorde een piepje en keek op haar duikcomputer. Ze bevonden zich inmiddels op zeventien meter diepte, zag ze. Het apparaatje piepte opnieuw om te waarschuwen dat ze wat langzamer moesten afdalen.

Jake stak ineens zijn hand uit en greep zijn moeder bij haar arm; ze schrok er zichtbaar van. Hij wees naar beneden, naar links. Een enorme, massieve vorm stak uit de duisternis naar boven. Ze zwommen ernaartoe. Pas toen ze dichterbij kwamen, zag Kate dat het de grote,

gewelfde koepel van een kerktoeren was. Ze stopten op een paar meter afstand ervan. Hun hoofdlampen verlichtten de vele schelpen op het dak. Onder de koepel zag Kate het begin van de bakstenen kerktoeren. Er zat een soort groene vacht van algen op, de stenen vensteropeningen erin waren rond vanboven. Ze vond het maar een eng gezicht, dit door mensen vervaardigde bouwwerk dat eens zo hoog boven alles had uitgetoerd en nu zo diep onder water stond.

Jake maakte de waterdichte zak aan zijn riem los, haalde de digitale camera eruit en nam een paar foto's. Hij keek weer naar Kate, waarop zij haar duikcomputer checkte. Twintig meter diepte. Ze knikte en volgde hem naar een van de vensteropeningen. Ze bleven er even voor hangen in het steeds ondoorzichtiger ziltige water en tuurden in het grote, lege binnenste van de oude klokkentoren. Schaal- en schelpdieren bedekten elke vierkante centimeter van de binnenmuren en vormden op sommige plaatsen zelfs bulten. Maar ondanks deze dikke laag kon Kate de contouren van het gewelfde plafond nog prima zien. De toren had vier vensters, aan elke kant een. Het linker venster krioelde van de kreeftjes; het venster rechts van hen was op een kleine spleet na helemaal dichtgegroeid en deed Kate daardoor denken aan een middeleeuws kasteel. De vensteropening aan de overkant was helemaal vrij, erachter zag ze het troebele groene water weer.

Kate zwom samen met Jake door het venster de toren in. In het midden stopten ze en keek Kate omhoog, naar het koepelplafond. Aan de ene kant bevond zich een van de balken waaraan de klokken moesten hebben gehangen. Het plafond was hier bijna geheel bedekt met schelpjes, die de ronde vorm ervan keurig volgden.

Opeens schoot er een gigantische zoetwaterkreeft, wel dertig centimeter lang, onder de balk vandaan en rende over het plafond op Kate af. Ze deinsde achteruit, slaakte bijna een geschrokken kreet en graaide naar Jake. Haar armen bewogen zich in een soort slow motion. Toen het dier vlak boven hun hoofd voorbijsnelde, tikten zijn poten over de schelpen van de dicht op elkaar gepakte schaaldieren. Hij hield recht boven hen stil. Kates hart begon te bonken, haar ademhaling versnelde en ze gebruikte flink wat van haar zuurstofvoorraad op. De voelsprietten van de kreeft trilden heel even, toen haastte hij zich verder over het

koepelplafond en verdween door het raam recht tegenover hen.

Opeens zag Kate iets drijven, buiten het raam waardoor het dier was ontsnapt. Ze zwom wat dichterbij. Haar hoofdlamp bescheen de haken van een paar knalrode gympen, die heen en weer golfd en in het water boven het raam.

Een golf van angst en opwinding trok door Kates lichaam. Schoppend met haar benen trok ze zichzelf via de stenen ronding langzaam door het raam naar buiten. De recht boven de opening bungelende schoenen bleken vast te zitten aan de voeten van een lijk, dat naast de koepeltoren in het water dreef – rechtop, alsof het stond.

Jake was zijn moeder door het raam gevolgd. Toen hij bij het zien van haar vondst verschrikt naar achteren deinsde, raakte hij met zijn hoofd de torenwand. Kate hoorde zijn gedempte kreet, waarna een wolk van belletjes uit zijn ademautomaat haar het zicht benam. Ze stak haar hand naar hem uit, maar kreeg hem niet goed te pakken omdat zijn zuurstoffles in de weg zat. Ze duwde haar zoon weg van de toren en keek toen weer naar de dode.

Het was een nog jonge man met kort, donker haar en een blauwe spijkerbroek met een riem met een zilverkleurige gesp. Om zijn pols zat een duur uitziend horloge. De restanten van een gescheurd wit t-shirt dreven in slierten rond zijn hals. Hij had een gespierd, atletisch gebouwd lichaam. Zijn hoofd hing naar voren en zijn gezicht, borstkas en opgezwollen buik zaten vol met snij- en schaafwonden. Maar wat Kate nog het meest verontrustte, was de blik op zijn gezicht: zijn ogen waren als in doodsangst wijd opengesperd. De jongen hing doodstil in het water, maar opeens ging zijn hals opzij en zag ze iets kloppen. Ze voelde Jake weer naar haar grijpen. Eén afschuwelijk ogenblik lang dacht Kate dat de jongen nog leefde. Toen maakte zijn hoofd een rare ruckbeweging, klapte zijn kaak open en verscheen er een glanzende, donkere paling tussen de gebroken tanden. Toen het beest eruit zwom, was het net alsof er een vloeistof uit de geopende mond van de jongen sijpelde.

2

‘Waarom was u hier vandaag aan het duiken?’ vroeg inspecteur Henry Ko.

‘Jake, mijn zoon, wilde hierheen. Het waterniveau is door de hitte nogal gezakt, dus hoopten we dat we het gezonken dorp konden zien,’ zei Kate.

Ze zweette onder haar wetsuit en haar haar was plakkerig en jeukte van het water. Jake zat onderuitgezakt naast een van de voorwielen van Kates blauwe Ford in de verte te staren, met zijn wetsuit tot aan zijn middel naar beneden gerold. Hij zag erg bleek. Kates auto stond op de met gras begroeide oever van het stuwmeer, Ko’s politieauto stond er vlak naast. Het gras eindigde zo’n tien meter voor de auto’s bij de oorspronkelijke rand van het stuwmeer. Door de droogte waren er daarna nog zo’n twintig meter drooggevalle rotsen, die langzaam aflieden naar het huidige waterniveau. De rotsen zaten vol met algen, die door de hete zon kurkdroog waren geworden.

‘Kunt u me aanwijzen waar het lichaam precies drijft?’ zei Ko terwijl hij met een potlood wat in een notitieblok krabbelde. Hij was begin dertig, sportief gebouwd en zeer welbespraakt. Zijn spijkerbroek omspande een gespierd stel benen. De bovenste drie knoepjes van zijn overhemd waren open en er bungelde een zilveren kettinkje tussen zijn gebruikte borstspieren. Hij zag er eerder uit alsof hij thuishoorde op een catwalk in Milaan, dan op een plaats delict.

Naast hem stond een jonge politievrouw in uniform, met haar politiepet onder haar arm. Ze had lang, pikzwart haar dat ze achter haar oren had geduwd en haar soepele, roomkleurige huid bloosde van de hitte.

‘Het lichaam ligt ónder water. We zaten op twintig meter diepte, we waren aan het duiken,’ verduidelijkte Kate.

‘U weet de exacte diepte?’ vroeg hij. Hij stopte even met schrijven om haar aan te kijken.

‘Jazeker,’ zei Kate. Ze stak haar pols met de duikcomputer erom omhoog. ‘Het is het lichaam van een nog jonge jongen. Nike Air Jordan-sportschoenen, blauwe spijkerbroek met een riem en zijn t-shirt is aan flarden gescheurd. Hij lijkt me zo’n beetje van Jakes leeftijd: achttien, negentien misschien... Er zitten allemaal snij- en schaafwonden op zijn gezicht en lichaam.’ Haar stem brak, ze sloot haar ogen.

Waar is de moeder van die dode jongen nu? dacht ze. Maakt ze zich zorgen? Vraagt ze zich af waar hij is?

Kate was oud-politieagent. Ze dacht terug aan al die keren dat ze familieleden had moeten vertellen dat hun dierbare was overleden. De dood van kinderen en jongeren was het ergst: aankloppen, wachten tot de deur werd geopend en dan die blik op het gezicht van de ouders – met het besef dat hun zoon of dochter nooit meer zou thuiskomen.

‘Hebt u gezien of deze verwondingen op buik, rug of beide zaten?’ informeerde de inspecteur.

Kate opende haar ogen weer. ‘Zijn rug heb ik niet gezien. Zijn lichaam dreef met het gezicht naar ons toe, tegen de buitenkant van de kerktoren.’

‘Hebt u nog contact gehad met iemand anders? Op een boot, of met collega-duikers?’

‘Nee.’

Henry Ko liet zich naast Jake op zijn hurken zakken. ‘Hé, vriend. Hoe gaat-ie hier?’ zei hij, met een bezorgde rimpel in zijn voorhoofd. Jake bleef zwijgend voor zich uit staren. ‘Wil je soms een blikje cola? Dat helpt tegen de schrik.’

‘Ja, dat wil hij wel, bedankt,’ zei Kate. Ko gaf een knikje aan de politieagent, waarop deze naar de politieauto liep. Kate hurkte naast hem.

‘Die jongen...’ zei Jake met onvaste stem. ‘Hij droeg geen duikuitrusting. Wat deed hij zo diep beneden, zonder uitrusting? En hij was helemaal in elkaar geslagen, zijn lichaam was bont en blauw.’ Toen hij een traan van zijn wang veegde, zagen ze hoe erg zijn handen trilden.

De politieagente kwam terug met de cola en een geruite deken. Het blikje was lauw, maar toch maakte Kate het open en hield het Jake voor. Hij schudde zijn hoofd. ‘Neem nou wat, een klein slokje maar. De suiker zal je helpen tegen de schrik...’

Jake nam braaf een slok, terwijl de agente de deken over zijn blote schouders legde.

‘Bedankt, eh...’ zei Kate. ‘Hoe heet je?’

‘Donna Harris,’ zei de agente. ‘U kunt het beste even over zijn handen wrijven. Zodat het bloed weer gaat stromen.’

‘Donna, regel een duikteam van de marine. Vertel erbij dat ze wel eens flink diep zouden moeten duiken,’ zei Ko.

Ze knikte en gaf het verzoek meteen via haar radio door.

De lucht was zwaar en vochtig; donkergrijze wolken waren zich laag in de lucht aan het samenvakken. Aan de andere kant van het stuwmeer lag de waterkrachtcentrale, een laag en langwerpige betonnen gebouw. Erachter klonk al het vage gerommel van de donder.

Henry Ko tikte met het potlood op zijn notitieblok. ‘Hebben jullie allebei een duikbrevet? Ik weet dat er bij dit stuwmeer strenge regels gelden, vooral gezien de diepte en het feit dat het water wordt gebruikt voor de hydro-elektrische dam.’

‘Ja, begin augustus hebben we ons duikexamen gedaan,’ zei Kate. ‘We mogen tot twintig meter duiken en hebben al dertig uur samen in het water doorgebracht. Jake logeert van de zomer bij mij...’

Ko begon terug te bladeren in zijn notitieblok. Er vormde zich een diepe fronsrimpel in zijn gladde voorhoofd. ‘Wacht even, hoor... Jake logeert bij u?’ vroeg hij met nadruk.

Kate voelde hoe haar maag zich samenknep. Nu moest ze weer gaan uitleggen hoe Jakes woonsituatie eruitzag. ‘Ja,’ bevestigde ze.

‘Wie van jullie woont er dan op het adres dat u hebt opgegeven toen u de alarmdienst belde... Armitage Road 12, Thurlow Bay?’

‘Ik,’ zei Kate. ‘Jake woont normaal gesproken bij mijn ouders, in Whitstable.’

‘Maar u bent wel Jakes echte... eh, biologische moeder?’

‘Ja.’

‘En zijn wettelijke voogd?’

‘Jake is zestien. Hij woont bij mijn ouders, zij waren tot zijn zestien-
de verjaardag zijn wettelijke voogden. Hij gaat het komende jaar in
Whitstable naar het *sixth form college*, daarom woont hij nog steeds bij
hen.’

Hij bestudeerde Kate en Jake even. ‘Jullie hebben dezelfde ogen,’ zei
hij toen – alsof dat de bevestiging was waarnaar hij had gezocht. Kate
en haar zoon deelden inderdaad hun zeldzame oogkleur: blauw met
een oranje veeg vanuit de pupil.

‘Dat heet sectorale heterochromie, als je ogen meer dan één kleur
hebben,’ lichtte Kate toe.

Donna had haar radiogesprek afgerond en kwam weer bij hen staan.

‘Hoe spel je dat?’ vroeg Ko, opkijkend vanaf zijn notitieblok.

‘Doet dat er echt toe? Er ligt daar een dode jongen in het water, die
naar mijn mening onder verdachte omstandigheden is overleden,’ zei
Kate. Ze begon haar geduld te verliezen. ‘Hij zit onder de snijwonden
en blauwe plekken en moet kortgeleden zijn overleden. Een lijk gaat
immers een paar dagen nadat het is gezonken altijd weer drijven. De
druk op die diepte en het koude water zullen het ontbindingsproces
wel wat vertragen, maar zoals u weet zal een dood lichaam uiteindelijk
altijd komen bovendrijven.’

Kate had ondertussen Jakes handen warm zitten wrijven. Ze keek
naar zijn nagels en zag tot haar opluchting dat daar weer een beetje
kleur in begon te komen. Ze bood hem nog wat cola uit het blikje aan.
Ditmaal nam hij een grote slok.

‘U lijkt aardig goed geïnformeerd,’ zei Ko. Hij kneep zijn ogen erbij
tot spleetjes.

Het waren mooie ogen, met de kleur van karamel. Hij was nog erg
jong om al inspecteur te zijn, vond Kate. ‘Ik ben rechercheur geweest,
bij de Metropolitan Police,’ zei ze.

Er gleed een vage blik van herkenning over zijn gezicht. ‘Kate Mar-
shall... o ja,’ zei hij. ‘U was een paar jaar geleden betrokken bij die ene
zaak... U hebt die vent van die copycatmoorden gevonden, die zich liet
inspireren door de Kannibaal van Nine Elms. Daar heb ik over gelezen.
Maar... u werkte toen toch als privédetective?’

‘Ja. De oorspronkelijke Kannibaal van Nine Elms heb ik in 1995 in-

gerekend, toen ik nog bij de politie zat. De copycatmoordenaar heb ik twee jaar geleden opgepakt, als privédetective.’

Ko bladerde weer door zijn notitieblok, hij keek er verward bij. ‘Maar u hebt me eerder verteld dat u als hoogleraar werkzaam bent op de Universiteit van Ashdean. Nu zegt u dat u oud-politieagent bent én u klust erbij als privédetective? Wat moet ik in mijn verslag nu als uw beroep noteren?’

‘Twee jaar geleden ben ik gevraagd om die cold case te helpen oplossen. Toen ben ik eenmalig als privédetective aan de slag geweest. Maar ik ben fulltime hoogleraar op de universiteit,’ zei Kate.

‘U woont alleen, uw zoon Jake woont bij uw ouders in Whitstable en... wauw...’ Terwijl zijn potlood boven de pagina bleef hangen, keek hij weer naar haar op, met zijn wenkbrauwen bijna tot aan zijn haarlijn opgetrokken. ‘De vader van uw zoon is de seriemoordenaar Peter Conway...’

‘Inderdaad,’ zei Kate. Ze haatte dit moment, dat ze nu al zo vaak had moeten meemaken.

Hij blies zijn wangen op en bekeek Jake met hernieuwde interesse. ‘Jezus... dat moet niet makkelijk zijn.’

‘Tja, familie-uitjes zijn best lastig te organiseren,’ zei Kate laconiek. ‘Ik bedoelde dat het niet gemakkelijk moet zijn voor Jake.’

‘Snap ik. Ik maakte maar een grapje.’

Ko keek haar een beetje wazig aan.

Wel de looks, maar niet bepaald een licht, dacht ze.

Hij stond op en tikte met het potlood op zijn notitieblok. ‘Ik heb eens gelezen over een fascinerend onderzoek, naar de kinderen van seriemoordenaars. De meesten van hen leidden een vrij normaal leven. Er was er eentje in Amerika, haar vader had zestig prostituees verkracht en vermoord. Zestig! Zij werkte nu bij de Target... Dat is een Amerikaanse winkelketen.’

‘Ja ja, dat weet ik,’ zei Kate bits. Hij leek echt niet in de gaten te hebben hoe bot hij bezig was. Donna voelde het wel aan: die stond beschaamd naar de grond te kijken.

‘Ja, het moet echt zwaar zijn voor Jake,’ zei hij. Hij schreef weer wat in zijn notitieblok.

Kate wilde het potlood wel uit zijn hand rukken en doormidden breken. 'Jake is een volkomen normale, gelukkige en goed opgevoede tiener,' zei ze.

Op dat moment liet Jake een luide kreun horen, waarna hij zich naar voren boog en in het gras braakte. Henry deed verschrikt een sprong naar achteren. Een van zijn duur uitziende, bruinleren schoenen stond helaas recht in de vuurlinie. 'Godver, die zijn gloednieuw!' riep hij uit, waarna hij naar de politieauto stampte. 'Donna, waar liggen de vochtige doekjes?'

'Rustig maar, komt goed,' zei Kate, terwijl ze naast Jake hurkte. Hij veegde zijn mond af.

Kate keek weer naar het stuwmeer. Een paar lage, donkere wolken kwamen via de heidevelden hun kant op. Er klonk gerommel in de verte en zo nu en dan was er een lichtflits te zien.

Hoe was die jongen overleden? vroeg ze zich af.

3

Nadat Kate haar politieverklaring had ondertekend, mochten Jake en zij gaan. Toen ze de parkeerplaats bij het stuwmeer af reden, passeerden ze twee grote politiebussen en het busje van de lijkschouwer.

Kate keek in haar achteruitkijkspiegel hoe ze bij de waterrand stopten. In een flits zag ze opeens weer die jonge jongen voor zich, rechtop onder water. Ze veegde een traan uit haar ooghoek. Ergens zou ze best willen blijven, om te zien hoe zijn lichaam veilig naar boven werd gehaald.

Ze stak haar hand uit en pakte die van haar zoon; hij gaf een kneepje terug. ‘We moeten even tanken,’ zei ze, toen ze zag dat ze bijna geen benzine meer had. Ze stopte bij het tankstation vlak bij haar huis, maar reed de pompen voorbij en parkeerde aan de achterkant. ‘En jij moet even droge kleren gaan aantrekken, lieverd. Daar zijn de toiletten, die houden ze hier mooi schoon.’

Jake knikte. Hij zag nog steeds erg bleek. Ze wilde dat hij eens iets zou zeggen, want ze kon niet zo goed tegen deze stilte. Hij streek zijn natte haar naar achteren, dat tegenwoordig tot op zijn schouders viel, en bond het samen met het elastiekje dat hij om zijn pols had. Kate opende haar mond al om te zeggen dat gewone elastiekjes erg slecht voor je haar waren, maar sloot hem weer. Als ze begon te vitten, zou hij nog erger dichtklappen. Jake stapte uit en pakte zijn stapeltje kleren van de achterbank. Ze keek hoe hij met zijn hoofd naar beneden naar de toiletten slofte. Dat joch had al zoveel meegemaakt, meer dan de meeste zestienjarigen...

Kate trok de achteruitkijkspiegel wat naar beneden en bestudeerde

zichzelf erin. Er zaten al wat grijze strepen in haar lange haar. Ze zag ook best bleek en leek beslist geen dag jonger dan de tweeënveertig jaar die ze was. Ze stelde de spiegel weer goed.

Het was Jakes laatste dag voor hij weer terugging naar haar ouders. Ze waren eigenlijk van plan geweest om na hun duik pizza's te gaan halen en daarmee naar het strand onder Kates huis te gaan, een kampvuur te maken en marshmallows te roosteren. Nu moest ze haar moeder bellen om te vertellen wat er was gebeurd. Het was bijna een perfecte zomer geweest, ze waren bijna weer een normaal gezinnetje geweest. Maar nu was er opeens een lijk.

Kate legde haar hoofd achterover en sloot haar ogen. De gemiddelde mens kwam nooit een lijk tegen, maar dit moest haar weer overkomen! Probeerde het universum haar soms iets duidelijk te maken? Ze opende haar ogen weer. 'Ja, het probeert je te vertellen dat je leukere plekken moet bedenken om je zoon mee naartoe te nemen,' zei ze hardop.

Ze pakte haar telefoon uit het dashboardkastje en zette hem aan. Ze zocht haar moeders telefoonnummer op en wilde net op 'bellen' drukken, toen ze besloot eerst naar haar internetbrowser te gaan, waar ze googelde: *vermiste tienerjongen, Devon, Groot-Brittannië*. De ontvangst bij het tankstation was niet geweldig, te midden van de heuvels van Dartmoor: haar telefoon deed er wel een minuut over om alle resultaten te laden. Er zat niets recents bij. Wel was er een berichtje op de website van Devon Live, over een zevenjarige die een middag lang vermist was geweest in het centrum van Exeter. Na een paar spannende uren was het kind herenigd met zijn familie.

Toen googelde ze: *inspecteur Henry Ko, Devon, Groot-Brittannië*. Het eerste resultaat kwam uit de plaatselijke krant.

VOORAAANSTAAND COMMISSARIS DEVON & CORNWALL
GEEFT STOKJE DOOR

Het was een artikel van vorige week en ging over de pensionering van ene commissaris Arron Ko. Toen hij in 1978 bij de politie kwam, scheen hij de eerste Aziatische agent van de regio Devon and Cornwall te zijn geweest. Er stond een foto onder, met het bijschrift: 'Commissaris Ar-

ron Ko krijgt zijn afscheidscadeau aangeboden – een paar zilveren handboeien met inscriptie plus een politiemedaille voor Lang Dienstverband en Goed Gedrag – door zijn zoon, inspecteur Henry Ko.’ Ze zag Henry Ko samen met zijn vader en de ingelijste onderscheiding voor het politiebureau van Exeter staan. Arron Ko was vrij corpulent in vergelijking met zijn knappe zoon, maar Kate zag de gelijkenis wel.

‘Aha! Dus daarom ben jij zo jong al inspecteur: nepotisme,’ zei Kate hardop. Ze haatte dat jaloerse stemmetje in haar hoofd, maar toch kon ze het niet helpen dat ze zichzelf heel even met Henry Ko vergeleek. Zij had vier jaar lang keihard gewerkt en alles opgeofferd, om op haar vijftienvingste te worden gepromoveerd naar de rang van rechercheur in burger. Henry Ko was pas begin dertig en nu al inspecteur, twee rangen hoger. Haar gedachten vlogen terug naar haar tijd bij de politie en haar leven in Londen.

Inspecteur Peter Conway was Kates baas bij de Metropolitan Police geweest toen ze samen aan de zaak van een seriemoordenaar werkten, de Kannibaal van Nine Elms. Toen ze op een avond terugkwamen van de plaats delict van het vierde slachtoffer, had Kate de zaak opeens doorzien: ze kwam tot de conclusie dat haar eigen baas de Kannibaal van Nine Elms moest zijn. Toen ze hem daarmee confronteerde, had het niet veel gescheeld of hij had haar vermoord.

In de maanden voorafgaand aan deze rampzalige avond hadden Kate en Peter zelfs een korte romance met elkaar gehad en, zonder dat Kate dit wist, was ze op dat moment vierenhalf maand zwanger van Jake. Tegen de tijd dat ze in het ziekenhuis was hersteld, was het te laat geweest voor een abortus.

De kranten konden hun lol niet op met dit verhaal. Kate was haar geloofwaardigheid bij de politie geheel kwijtgeraakt en haar carrière was abrupt tot een eind gekomen. Na Jakes geboorte had ze het vreselijk moeilijk gehad. Het trauma van de zaak, haar plotselinge, ongeplande moederschap én een postnatale depressie stapelden zich boven op elkaar, waardoor ze naar de drank had gegrepen.

Door de jaren heen hadden Kates ouders de zorg voor Jake meerdere malen van haar overgenomen. Haar drinkgedrag werd echter steeds ernstiger, totdat ze zelfs moest worden opgenomen in een afkickkli-

niek. Daar wist ze uiteindelijk wel weer nuchter te worden, maar toen was het te laat: toen Jake zes was, kregen haar ouders de voogdij over hem toegekend. De afgelopen tien jaar waren zij zijn wettelijke voogden gebleven.

Het was erg zwaar geweest om nuchter te blijven. Ze had haar leven met veel moeite opnieuw op de rit weten te krijgen en mocht Jake in de schoolvakanties en weekends weer zien, maar nu zat zijn kindertijd er alweer bijna op. Het verlies voelde voor haar nog steeds alsof ze met blote voeten over glasscherven liep – het verlies van Jake én van haar carrière bij de politie waar ze zo van had gehouden.

Toen er op haar zijraampje werd geklopt, maakte ze een sprongetje van schrik. Jake droeg weer zijn strakke, zwarte spijkerbroek en een blauwe hoody. Hij had eindelijk wat meer kleur op zijn wangen. Ze deed het raampje naar beneden.

‘Mam, heb je wat geld voor me, voor een broodje en een chocolade-reep? Ik sterf van de honger.’

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Voel je je weer wat beter?’

Hij knikte en glimlachte naar haar, Kate glimlachte terug. Toen pakte ze haar tas, waarna ze samen naar de winkel van het tankstation liepen.

Hoe hard ze haar best ook deed, het lukte haar maar niet om dat ene beeld – van die onder water drijvende jongen – uit haar hoofd te laten verdwijnen. En het frustreerde haar dat ze niets anders kon doen dan geduldig afwachten of er op het nieuws iets over hem zou worden gezegd.

4

Zes weken later

Kate opende de krakende houten deur van het gemeenschapshuis van Ashdean en stapte naar buiten. Ze bleef even staan om over de daken heen naar het uitzicht te kijken: de golven die in de verte kolkend tegen de zeewering kapotsloegen. De wind joeg huilend rond haar hoofd en rukte aan haar haar. Ze haalde een pakje sigaretten uit haar tas en tikte er een uit, daarna dook ze terug onder het afdak om hem aan te steken.

Er waren op deze koude oktoberavond zo'n twintig tot dertig mensen naar de bijeenkomst van de Anonieme Alcoholisten gekomen, ze knikten naar Kate terwijl ze haar passeerden. Ze keek hoe ze zich naar hun auto's haastten, hun hoofd gebogen tegen de ijsskoude wind.

De kou won het al snel van haar: haastig nam ze een laatste trek van haar sigaret, liet de half opgerookte peuk op de grond vallen en trapte hem uit met haar hak. Toen begon ook zij terug te lopen naar haar auto. Ze keek er niet echt naar uit om te moeten terugkeren naar haar lege huis. De straat was nu donker en verlaten. Ze had haar auto aan het eind ervan geparkeerd, in een ruimte tussen twee huizen. Toen ze er aankwam, bleek zich een witte BMW naast haar oude, blauwe Ford te hebben geparst.

Het portier van de BMW ging open en een magere vrouw met een bleek gezicht stapte eruit. 'Kate?' vroeg ze met een duidelijk Londens accent. Ze droeg haar bruine haar achterovergekamd van een hoog, knokig voorhoofd en had diepliggende ogen met donkere kringen eronder, waardoor ze Kate een beetje deed denken aan een wasbeer. Ze

herkende de vrouw als een van de nieuwelingen die die avond op de AA-bijeenkomst waren geweest.

‘Ja... Alles goed met je?’ vroeg Kate. Ze moest haar stem verheffen om boven het gebulder van de wind uit te komen.

‘Kate Marshall?’ De ogen van de vrouw traanden door de koude wind. Ze droeg een lange, bordeauxkleurige dons mantel (zo’n jas die er bijna uitzag als een slaapzak) en spierwitte gympen.

Dat de vrouw haar volledige naam gebruikte, verraste Kate. Ze had daarnet op de bijeenkomst zelf ook even het woord genomen, maar daarbij had ze alleen haar voornaam genoemd, zoals gebruikelijk bij de AA. Shit, een journaliste! dacht ze. ‘Geen commentaar,’ zei ze daarom vlug en ze opende het portier van haar auto, met het plan er zo snel mogelijk vandoor te gaan.

‘Ik ben geen verslaggeefster, hoor. Jij bent degene die het lichaam van mijn zoon heeft gevonden...’ zei de vrouw. Kates hand bleef op het handvat liggen. ‘Zijn naam was Simon Kendal,’ zei ze, en ze keek Kate er recht bij aan. Haar ogen waren doordringend groen en gevuld met droefheid.

‘O... Wat vreselijk voor je,’ zei Kate.

‘Ze hebben me verteld dat hij is verdronken.’

‘Ja. Ik heb het nieuws erover ook gezien.’

‘Maar dat is dus bullshit!’ gilte de vrouw ineens.

Kate had het verhaal gevolgd. Niet dat het plaatselijke nieuws er erg veel aandacht aan had besteed. Ze hadden het gepresenteerd als een gesloten zaak: Simon Kendal had gekampeerd met een vriend, was het water in gegaan en verdronken. Daarna was zijn lichaam verminkt door een van de onderhoudsboten die regelmatig over het stuwmeer varen. De plaatselijke krant had tevens vermeld dat Kate degene was geweest die het lichaam had gevonden – de reden waarom ze in eerste instantie had gedacht dat de vrouw journaliste was.

‘Zijn lichaam was vreselijk toegetakeld, ze wilden in het mortuarium niet eens dat ik hem zag. Kijk...’ riep de vrouw boven de wind uit. Ze haalde een plastic fotoalbumpje uit haar jaszak, zocht er even in en vond een foto van een knappe jongen die druipnat in een Speedo-zwembroek naast een zwembad stond. Er hingen twee medailles rond

zijn nek. ‘Dit is mijn Simon. Hij was regionaal kampioen van Groot-Brittannië. In zwemmen. Hij stond op het punt om professioneel zwemmer te worden. Het was in 2012 slechts een blessure die voorkwam dat hij zich kwalificeerde voor de olympische zwemploeg van Londen, een stomme blessure...’ Ze bleef maar doorratelen en foto’s laten zien, alsof ze Kates aandacht koste wat kost wilde vasthouden. ‘Simon zou nooit met al zijn kleren aan in het water zijn gesprongen, midden in de nacht ook nog!’

‘Hoe heet je eigenlijk?’ vroeg Kate.

‘Lyn, Lyn Kendal...’ Ze kwam nog wat dichterbij en keek Kate onderzoekend aan. ‘Wat denk jij dat er is gebeurd? Ik weet dat je vroeger politieagent bent geweest. En ik heb gelezen dat je tegenwoordig werkt als privédetective.’

‘Ik weet niet wat er met Simon is gebeurd,’ zei Kate. Eerlijk gezegd was dit verhaal de afgelopen weken een beetje naar haar achterhoofd verdwenen. Ze had het druk gehad met haar werk en met Jake, die sinds zijn terugkeer naar Whitstable ineens erg afstandelijk was.

‘Maar ben je er dan niet nieuwsgierig naar?’ Lyn stond intussen te trillen op haar benen. Met een bozige handbeweging veegde ze haar tranen weg. ‘Je geeft les over misdaad, je bent rechercheur geweest. Is de dood van mijn zoon dan geen verder onderzoek waard?’

‘Natuurlijk wel,’ zei Kate.

‘Kunnen we misschien even ergens praten, alsjeblieft?’ vroeg Lyn, terwijl ze de haren uit haar gezicht probeerde te strijken die er door de wind in werden geblazen.

Kate vroeg zich af of Lyn eigenlijk wel nuchter was. Ze zag er afschuwelijk uit, wat natuurlijk ook wel weer begrijpelijk was. ‘Oké dan. Er zit een klein café, Crawford’s, aan Roma Terrace, aan het begin van de boulevard. Zie ik je zo daar.’

5

Crawford's was het oudste koffiehuis van Ashdean. Kate kwam er graag. Er hingen allemaal foto's van Joan Crawford en Bette Davis aan de zwartgelakte muren. Een enorme rookglazen spiegel aan de muur achter de formica bar weerspiegelde een gigantische, koperkleurige koffiemachine, verschoten, roodleren bankjes en het uitzicht over de donkere boulevard. Het café was leeg op deze koude, winderige woensdagavond. Kate kwam als eerste aan en koos een tafeltje achterin.

Vanaf de plek waar ze zat, kon Kate de hele boulevard overzien. De golven sloegen over de muur en verspreidden schuim en kiezels tussen de geparkeerde auto's. Er kwam een luidruchtige, witte BMW aangereiden, die keurig achter Kates gehavende Ford parkeerde. Lyn opende het passagiersportier, griste een felgroene plastic map van de passagiersstoel en stapte uit.

'Heb jij al besteld?' vroeg ze toen ze zich op het bankje tegenover Kate liet glijden.

'Nee.'

Lyn legde de groene map op tafel. Toen haalde ze haar mobiele telefoon, een pakje Marlboro-100 en een goudkleurige aansteker uit haar jaszak. Vervolgens trok ze haar jas uit, frommelde hem op en ging erbovenop zitten. Ze was een kleine vrouw, dus waarschijnlijk deed ze dat om niet tegen haar op te hoeven kijken, dacht Kate.

Roy Crawford, al sinds de jaren zeventig eigenaar van Crawford's, kwam naar hun tafeltje. Hij was een forse man met een lange, witte paardenstaart en een fris geschoren, rozig gezicht. 'Wat kan ik voor de dames betekenen?' vroeg hij glimlachend, terwijl hij de bril met de

halvemaantjes die aan een ketting rond zijn nek bungelde, opzette.

Ze bestelden allebei een cappuccino, wat hij zwierig op een notitie-blokje noteerde. 'Ik weet heus wel dat dat een supersimpele bestelling is,' zei hij. 'Maar ik zou mijn eigen hoofd nog vergeten als dat er niet stevig genoeg op zat. O, en het spijt me heel erg, maar d'r mag hier niet gerookt worden. Het blijft ongelooflijk, maar het is echt Labour geweest die het roken in de ban heeft gedaan.' Hij rolde theatraal met zijn ogen, toen liet hij hen weer alleen.

Lyn streek nerveus een paar verdwaalde haren van haar hoge voorhoofd.

'Vertel maar eens, over Simon,' zei Kate.

Lyn leek opgelucht dat ze eindelijk ter zake kon komen. 'Goed, hij was dus op stap met zijn vriend Geraint, van de universiteit. Ze kampeerden bij het stuwmeer van Shadow Sands,' zei ze.

'Kom je uit deze buurt?'

'Nee, ik ben geboren in Londen, maar mijn overleden man kwam hiervandaan. Ik woon hier nu al twintig jaar. Hij is overleden aan een hartaanval.' Kate opende haar mond al om haar te condoleren, maar Lyn stak haar hand op. 'Laat maar zitten, hij was een kloterige treiterkop.'

'Wat heeft Geraint je verteld?'

'Ze hadden die dag aan het strand doorgebracht en kwamen pas laat op die kampeerplek aan. Dus hebben ze hun tentje opgezet en zijn toen vrijwel meteen gaan slapen. Toen Geraint de volgende ochtend wakker werd, was Simons slaapzak leeg. Hij nam aan dat hij even was gaan plassen. Maar Simon keerde die ochtend niet terug en Geraint kon hem nergens meer vinden.'

'Hadden ze ruzie gehad?'

Lyn schudde haar hoofd. De koffiemachine in de hoek begon te sissen en er klonk een luid gerinkel van lepels en porseleinen kopjes.

'Waren ze met zijn tweeën aan het kamperen?'

'Ja. Ze waren beste vrienden, hadden nooit ruzie. En aan Geraint was niets te zien en al zijn kleren waren nog droog.'

'Hadden ze gedronken?'

Lyns hand ging weer omhoog. 'Ik heb alle logische vragen zelf ook al

bedacht. Maar na de lijkschouwing werd het afgedaan als “accidentele verdrinking”. Simon had geen alcohol in zijn bloed...’

Roy kwam naar de tafel met hun koffie. ‘Zo, dames,’ zei hij, ‘geniet ervan. Ik ga trouwens wel over een half uurtje sluiten.’

‘Oké, bedankt,’ zei Kate.

Lyn wachtte ongeduldig tot hij de koffie had neergezet en weer buiten gehoorsafstand was.

‘Accidentele verdrinking,’ herhaalde Kate. Ze dacht weer aan dat gehavende, in het water zwevende lichaam.

‘Simon was nuchter. En hij was een zeer sterke zwemmer. Zelfs áls hij in dat stuwmeer is gaan zwemmen, dan nog zou hij zijn kop erbij hebben gehouden! Hij zou nooit het water in zijn gegaan met al zijn kleren en zelfs zijn schoenen nog aan. Die kampeerplek ligt zo’n achthonderd meter stroomopwaarts vanaf de waterkrachtcentrale. En het is nog eens achthonderd meter verder naar de plaats waar jij hem hebt gevonden. Simon trainde bijna dagelijks: honderd baantjes in een olympisch zwembad, da’s bijna vijf kilometer. En hij zwom ook regelmatig in zee.’

Kate zette haar kopje neer en zuchtte. ‘Heeft de lijkschouwer definitief verklaard dat Simon is verdronken?’

Lyn trok een diepe rimpel in haar voorhoofd. ‘Ja.’

‘En ze denken dus dat die verwondingen op zijn lichaam zijn veroorzaakt door een over het stuwmeer patrouillerende boot?’

‘Dat blijf ik in gedachten maar voor me zien... dat prachtige lichaam van hem, dat gewoon maar in het water lag en toen werd overvaren.’

Kate wilde Lyns hand pakken, maar ze zag dat Lyn niet alleen een boze, maar ook een trotse vrouw was. ‘Wanneer is Simon precies als vermist opgegeven?’ vroeg ze daarom maar.

‘Geraint belde me in de middag van de achtentwintigste augustus: hij kon Simon nergens meer vinden. Ik heb toen meteen contact opgenomen met de politie. Die deelde me mee dat Simon de eerste vierentwintig uur niet als vermist kon worden opgegeven, waardoor hij pas op de ochtend van de negentwintigste officieel als vermist persoon is geregistreerd.’

‘En ik heb zijn lichaam op de middag van de dertigste gevonden.’

‘De politie heeft gewoon bepaald dat Simon midden in de nacht is opgestaan, vlak bij de stuwdam van een hydro-elektrische centrale is gaan zwemmen en vervolgens is verdronken... Maar zoiets zou hij nooit hebben gedaan!’ zei Lyn. Ze sloeg erbij met haar vuist op het tafelblad. ‘Simon weet – wist – van het bestaan van allerlei stromingen, hij kende de eigenschappen van water. Die hydro-elektrische dam zuigt het water uit het stuwmeer op. In dat specifieke gedeelte mag je daarom helemaal niet zwemmen: daar staan overal op die kampeerplek waarschuwingsborden voor. Simon zou net weer gaan beginnen met trainen, nadat hij door een blessure maandenlang uit de running was geweest. Hij dronk zelden! En hij zou zijn toekomst nooit zo op het spel hebben gezet!’

‘Het spijt me, maar ik móét het vragen: was je zoon soms depressief?’

‘Nee, nee, nee... hij was niet depressief. Hij was verdomme op vakantie met zijn beste vriend! Die twee waren altijd twee handen op één buik, Simon keek er al de hele zomer naar uit...’ Lyn was inmiddels zichtbaar gespannen en in tranen. Ze trok een zakdoekje uit haar mouw en snoot haar neus. ‘Sorry, hoor...’ zei ze.

‘Nee nee, je hoeft je niet te verontschuldigen. Je hebt alle recht om het gevoel te hebben dat... om je gevoel te tonen.’

‘Ken je dat, dat gevoel dat iedereen je steeds weer afscheept en weigert naar je te luisteren?’

‘Da’s zo’n beetje mijn levensverhaal,’ zei Kate wrang.

Lyns schouders zakten, ze leek weer wat te kalmeren. ‘Nou, maar het is verdomme ook hoe ik me nu voel! Ik begrijp dat Simon in het water lag en dat er een boot over hem heen kan zijn gevaren, maar de politie lijkt niet eens geïnteresseerd waaróm hij in het water lag of hoe hij daar überhaupt in is beland.’

‘Hoe heb je mij eigenlijk weten te vinden?’ wilde Kate weten.

‘Ik heb je gegoogeld.’ Lyn klapte de map open en haalde er een kopie van een artikel uit de *National Geographic* uit. Het artikel was twee jaar oud en er stond een foto bij van Kate en haar onderzoeksassistent Tristan Harper, staand voor het gotische universiteitsgebouw van Ashdean, dat als een miniatuur-Harry Potterkasteel boven hen uittorende. Het blad had hen geïnterviewd vlak nadat ze de zaak van de Nine

Elms-copycat hadden opgelost. Dat was een opwindende periode geweest. Kate had toen echt geloofd dat zij en Tristan een carrière als privédetective zouden kunnen opbouwen. ‘Ik heb je overal online proberen te vinden: ik wilde weten of je bij een bureau zat of zo.’

‘Nee,’ zei Kate. Ze hoorde de teleurstelling in haar eigen stem.

‘Ik móét gewoon weten wat er met Simon is gebeurd. Jij hebt ook een zoon, Kate. En je hebt hem moeten beschermen tegen alle narigheid die je door de jaren heen naar je hoofd geslingerd hebt gekregen. D’r zijn tientallen privédetectivebureautjes, maar jij... Ik wil graag dat jij me helpt. Wil je dat doen?’

Kate had al zo veel slechts in mensen gezien: de beste vrienden konden elkaar zomaar naar de keel vliegen, wist ze uit ervaring. Als detective moest je altijd uitgaan van logica. Als Simon en Geraint echt alleen waren geweest, dan was nu eenmaal de eerste logische conclusie dat Geraint het had gedaan.

Lyn sloot haar ogen. ‘Het is al erg genoeg dat mijn zoon van me is afgepakt. Ik wil weten waarom hij midden in de nacht in het water lag. Ik smeeek niet gauw, maar... alsjeblieft.’ Haar ogen vulden zich met tranen. ‘Wil je me alsjeblieft helpen?’

Kate bedacht hoe zij zich zou voelen als de rollen waren omgedraaid – als Jake in dat water was gevonden, zijn lichaam bedekt met snij- en schaafwonden en blauwe plekken.

‘Ja,’ zei ze. ‘Ik zal je helpen.’

6

Vroeg de volgende ochtend rende Tristan Harper vanaf het strand de trap op. Hij stopte pas op de boulevard en boog er even voorover om op adem te komen. De zon begon net door de wolken boven Ashdean heen te breken, de hemel was heel lichtblauw en overal in de lange rij huizen langs de zee begonnen lichten aan te gaan.

Op het strand onder hem holde een zwarte labrador voorbij, waarna hij achter een stok aan de kalme zee in plonsde. Het was eb en overal waren grillige, met zeewier bedekte rotsblokken tevoorschijn gekomen. De eigenaar van de hond, een lange man in een strakke spijkerbroek en een gele regenjas, zag Tristan in zijn hardlo outfit staan en keek glimlachend naar hem op; Tristan glimlachte terug. Toen stak hij de straat over en ging het kleine appartement binnen dat hij deelde met zijn zus, Sarah.

Tristan was een knappe jongen met kort bruin haar, bruine ogen en een lang, sportief gebouwd lichaam. Toen hij zijn t-shirt uittrok, werden een sixpack en een gespierde borstkas onthuld. Op zijn rug stond een fraaie tatoeage van een adelaar, met zijn vleugels uitgespreid tot over Tristans schouders. Op zijn borst stond dezelfde adelaar, maar dan van voren; met zijn kop naar beneden en opgluoiende, amberkleurige ogen prikte hij op zijn borstbeen. Ook hier reikte de spanwijdte van de vleugels tot aan de schouders. Op Tristans biceps en armen stonden nog meer tattoos.

Hij liep naar de spiegel en bestudeerde het laagje plasticfolie dat om de bovenkant van zijn linkertriceps was gewikkeld. Het begon al een beetje los te laten. Hij overlegde heel even met zichzelf, toen trok hij het

plastic voorzichtig weg en onthulde daarmee zijn nieuwste tattoo: een eenvoudige, zwarte band, die al keurig aan het helen was. ‘Cool,’ zei hij terwijl hij zichzelf even bewonderde. ‘Niet verkeerd.’

Toen ging hij douchen, waarna hij zich aankleedde en vervolgens het korte eindje langs de zee naar het universiteitsgebouw wandelde. Hij kreeg Kate pas te spreken na haar laatste college van die ochtend, Geschiedenis der Forensische Wetenschap. Terwijl de studenten de collegezaal uit druppelden en hij de diaprojector stond op te ruimen, kwam ze naar hem toe.

‘Ik heb iets wat ik aan je wil voorleggen,’ zei ze. ‘Heb je zin in koffie?’

Het was Tristan in de afgelopen weken opgevallen dat Kate vrij teruggetrokken en zelfs een beetje afstandelijk was, en ze leek ook niet al te veel slaap te krijgen. Hij was dan ook blij dat ze er vandaag een stuk vrolijker en goed uitgerust uitzag. ‘Oké, zie ik je daar... nadat ik deze projector heb teruggebracht naar het magazijn,’ zei hij. ‘Ik wil graag een karamel-macchiato.’

‘Getver,’ luidde haar antwoord. ‘En ik wed dat je daar dan nog suiker in gaat gooien ook.’

‘Ik weet dat ik al zoet genoeg ben van mezelf... maar inderdaad,’ zei hij met een grijns.

Even later voegde Tristan zich bij Kate in de Starbucks op de begane grond van hun universiteitsgebouw. Ze zat aan een van de tafels onder het lange raam dat uitkeek op de zee. Ze gaf hem een beker aan.

‘Bedankt,’ zei hij, terwijl hij tegenover haar ging zitten. Hij haalde het deksel eraf; Kate keek geamuseerd toe hoe hij er maar liefst vier suikerklontjes aan toevoegde. Hij nam een slok en knikte goedkeurend. Vervolgens trok hij een agenda uit zijn tas. Hierin noteerde hij altijd alle details van Kates werkzaamheden: wanneer er speciale gastdocenten kwamen, welke apparatuur er moest worden gehuurd, wanneer de studenten examens hadden, enzovoort.

‘Eh... het gaat niet over ons officiële werk,’ zei Kate.

‘O?’ Daarna luisterde Tristan hoe Kate hem vertelde over haar ontmoeting met Lyn Kendal, de avond tevoren.

‘Ze heeft me deze map gegeven. Maar er zit niet veel bruikbaar in,’ maakte ze haar verhaal af. ‘Ze had er ook vijftuizend pond aan contan-

ten in gestopt. En ze wil ons nóg eens vijfduizend betalen, als we erachter weten te komen wat er met Simon is gebeurd.’

‘Zo, da’s niet niks. Zou dat haar hele spaarpot zijn?’ vroeg hij met één opgetrokken wenkbrauw.

‘Geen idee. Ze lijkt niet echt krap bij kas te zitten.’

Tristan sloeg de map open en trok alle papieren eruit. Er waren een knipsel van het verhaal uit de plaatselijke krant en een paar foto’s van Simon Kendal; de rest bestond hoofdzakelijk uit details over zijn zwemkampioenschappen.

Hij begon het artikel te lezen.

TIENER UIT OMGEVING VERDRONKEN IN STUWMEER

Naar verluidt zou Simon Kendal, 18, in de problemen zijn geraakt nadat hij bij het stuwmeer van Shadow Sands, in de buurt van Ashdean, op verboden terrein was beland.

Afgelopen donderdag werd de politie naar deze plek in ons prachtige heidegebied geroepen. Een onderwaterteam heeft het gebied daarop doorzocht en het lichaam van de jonge man boven water gehaald. De politie gaat er niet van uit dat zijn dood onder verdachte omstandigheden heeft plaatsgevonden.

Inspecteur Henry Ko: ‘Naar aanleiding van dit hartverscheurende nieuws wil ik graag mijn oprechte deelneming overbrengen aan Simons familie.’

Mike Althorpe, hoofd Vrijtijdsbesteding en Veiligheid van de Koninklijke Bond ter Preventie van Ongevallen: ‘Wij begrijpen de verleiding om te gaan zwemmen, zeker met dit warme weer. Maar open water kan erg gevaarlijk zijn, onder andere vanwege sterke stromingen en allerlei brokstukken onder water die vanaf de kant niet te zien zijn.’

‘Lijkt het nou maar zo, of probeert de plaatselijke krant het idee dat Simon is verdronken er ook al doorheen te douwen?’ vroeg Tristan.

‘Ach, die gaan gewoon uit van wat ze van de autoriteiten horen,’ zei Kate. ‘Maar inderdaad... ze zeggen bijvoorbeeld helemaal niets over het feit dat hij zwemkampioen was.’

Tristan bestudeerde de foto's van Simon met zijn zwemteam.

Hij was opgetogen dat hij eindelijk weer eens aan een echt onderzoek zou mogen meewerken. En, puur praktisch gezien, kon hij het geld ook prima gebruiken. Zijn zus stond op het punt te gaan trouwen en zou hun gedeelde appartement na de bruiloft in december verlaten. Vanaf dat moment zou hij dus in zijn eentje verantwoordelijk zijn voor de huur en alle andere rekeningen.

'We hebben een aardig volle agenda,' zei hij. 'De groep van Geschiedenis der Forensische Wetenschap moet over twee weken zijn scriptie inleveren; datzelfde geldt voor de studenten van Amerikaanse Serie-moordenaars uit de Jaren Zeventig. En dan is er ook nog de excursie naar Londen voor de module Criminele Iconen, eveneens over twee weken...' Hij zou eraan willen toevoegen dat Sarahs bruiloft ook al over anderhalve maand was. Want die zou ook nog voor allerlei soorten drama gaan zorgen, daar twijfelde hij niet aan.

'Ik vermoed dat we zullen ontdekken dat het inderdaad om een ongeluk is gegaan,' zei Kate. 'Als Alan Hexham de lijkschouwing heeft gedaan, wat ik wel verwacht, dan twijfel ik eigenlijk niet aan die uitkomst.'

'Maar het zou wel eens interessant kunnen zijn om een praatje te maken met die vriend, die Geraint,' zei Tristan.

'Mijn idee,' zei Kate. 'Ik heb al een berichtje voor hem achtergelaten, met de vraag of we hem zaterdag kunnen spreken. Ik hoop dat hij terugbelt. Morgenochtend wilde ik naar Alan Hexham gaan, in het mortuarium. Hij kan me het rapport van Simon Kendals lijkschouwing laten zien.'

'Hoe laat?'

'Hij kon me alleen vroeg ontvangen, voor negenen.'

'Oei... Morgenvroeg moet ik me eerst bezighouden met de apparaatverhuur. Bovendien ben ik niet geweldig in mortuaria, zeker niet zo kort na het ontbijt.'

Kate knikte glimlachend. 'Oké, doe ik dat wel in mijn eentje,' zei ze.

'Maar zaterdag mag je op me rekenen. Hopelijk is die Geraint bereid te praten.'

'Inderdaad. Ik ga kijken of Alan me het politieverslag wil geven. Ik

ben erg benieuwd wat Geraint hun heeft verteld. Ik zou zijn verhaal dolgraag eens kritisch bekijken en bepalen of het een paar weken na dato nog steeds overeind staat.'

7

Even voor acht uur de volgende ochtend arriveerde Kate bij het mortuarium van Exeter. Ze meldde zich bij de receptie en werd vervolgens naar de onderzoeksruimte gebracht.

Jemma, een van Alan Hexhams assistenten, stond er aan een van de roestvrijstalen sectietafels te werken aan het lichaam van een jong meisje. ‘Goeiemorgen, Kate,’ zei ze terwijl ze heel even opkeek van haar werk.

Kate kende Alan Hexham van de eerste keer dat hij een gastcollege had verzorgd bij een van haar criminologiemodules. Tegenwoordig deed hij dat regelmatig. Hij leverde bovendien vaak dossiers aan van cold cases, die Kates studenten vervolgens konden bestuderen.

Jemma was junior-lijkschouwer en een paar jaar ouder dan Tristan. Ze was een lange, stevig gebouwde jonge vrouw – kracht was erg belangrijk in dit vak – en een expert in reconstructie. Kate keek naar het lichaam van het jonge slachtoffer. Over haar hele gezicht liep een netwerk van keurige stiksteken. Jemma stond net twee wattenbolletjes te rollen op de rand van de stalen tafel. Vervolgens tilde ze het rechterooglid van het dode meisje op, duwde de wattenbol in de lege oogkas en deed toen hetzelfde met het linkeroog. ‘Frontale botsing op de M6. De oogballen hebben ze niet meer kunnen traceren en ook het grootste deel van haar hersenen was... verdwenen,’ zei Jemma. Ze deed een stap naar achteren om haar werk te inspecteren. ‘We hebben de hele nacht doorgewerkt om haar weer in elkaar te zetten. De familie wil haar namelijk graag zien.’

‘Je hebt een fantastische klus geklaard,’ zei Kate, nog steeds kijkend naar het meisje. Ze dacht terug aan haar tijd als verkeersagent en alle

ongelukken die ze toen had gezien. Frontale botsingen op de snelweg waren het allergrootst. Ze betekenden meestal een gesloten kist voor de slachtoffers.

‘Ik heb haar hoofd ook volgestopt met watten en de schedel toen zo goed mogelijk weer aan elkaar gelijmd. De rest is allemaal naaiwerk. En ze komt er nog beter uit te zien als onze schoonheidsspecialiste eenmaal langs is geweest.’

‘Kun je me haar nummer geven?’ grapte Kate, toen ze haar vermoeide gezicht in de roestvrijstalen tafel weerspiegeld zag.

‘Nou... Ik had haar bijna gevraagd om mijn make-up te doen, voor de trouwerij van mijn broer. Maar ik was toch een beetje bang dat ze haar werkborstels ook op mij zou gebruiken,’ zei Jemma lachend. ‘Alan zit in zijn kantoor, achterin.’

‘Bedankt,’ zei Kate. Ze liep langs de lange rij deuren van de koelcellen naar Alans kantoortje.

De deur stond op een kier en Alan zat achter zijn bureau, omringd door stapels papieren. Hij zat iets te schrijven op een notitieblok, terwijl hij zijn telefoon onder zijn kin klemde. Alan Hexham was een beer van een vent met een vriendelijk gezicht en lang, grijzend haar dat hij altijd in een paardenstaart droeg.

‘Geweldig. Bedankt, Larry,’ zei hij, waarna hij het telefoontje beëindigde. Toen hij opkeek, zag hij Kate staan. ‘Kom erin! Ik heb maar een minuutje voor je, vrees ik. Ik moet er zo alweer vandoor.’

‘Geen probleem. Bedankt dat je me toch even wilde ontvangen,’ zei Kate.

Alan gooide zijn telefoon op het bureau, propte het laatste stuk van een McDonald’s Egg McMuffin in zijn mond, verfrommelde de verpakking en mikte deze in de prullenbak. Toen pakte hij een dossiermap van een van de stapels en klapte hem open. Kate zag de sectiefoto’s van Simon Kendal bovenop liggen.

‘Simon Kendal,’ zei Alan al kauwend. Toen slikte hij en voegde eraan toe: ‘Was op een kampeertripje met zijn vriend, bij het stuwmeer van Shadow Sands. Ik had die dag dat deze jongen werd binnengebracht geen dienst, dus is er een andere lijkshouwer bij geroepen om de autopsie uit te voeren.’

‘Is dat de gebruikelijke gang van zaken?’ wilde Kate weten.

‘Het gebeurt wel eens. Dit mortuarium kan om uiteenlopende redenen worden gevorderd voor gebruik door andere politieregio’s... Was Simon Kendal soms een speciaal geval?’

‘Een speciaal geval?’

‘Ja, het kind van een politicus, of een of andere vip?’

‘Nee, het was gewoon een normale jongen, een student. Er staat niet bij waarom er een andere lijkschouwer bij is gehaald?’

‘Nee. Zoals ik al zei: er kunnen allerlei redenen zijn geweest waarom iemand anders de autopsie heeft gedaan...’ Alan zette zijn bril boven op zijn hoofd en begon ingespannen turend door het dossier te bladeren. ‘Simon Kendal had geen alcohol in zijn bloed... was gezond, had geen ziekte... had opvallend weinig lichaamsvet... en een ongelooflijke longcapaciteit.’

‘Hij was zwemmer, hij trainde voor de Olympische Spelen,’ zei Kate.

Alan trok een diepe rimpel in zijn voorhoofd. ‘En toch is hij verdronken...’ Hij bladerde terug en begon de sectiefoto’s te bestuderen. Hij stopte bij één ervan en bestudeerde hem van heel dichtbij.

‘Wat zie je?’ vroeg Kate.

‘Zijn rechterlong is doorboord. Kijk maar, hier,’ zei hij. Hij stak haar het dossier toe en wees naar een close-up van een rimpelige, ronde wond op Simons ribbenkast.

‘Mij is verteld dat er een boot over zijn lichaam heen is gevaren; dat dit alles zou zijn veroorzaakt door de schroef van een buitenboordmotor,’ zei Kate.

‘Wie heeft je dat verteld?’

‘Lyn Kendal, Simons moeder. Zij had dit te horen gekregen van de politie.’

Alan bekeek de foto opnieuw. Hij keek heel even op naar Kate, trok een van zijn borstelige wenkbrauwen op en keek toen weer naar het verslag. ‘Het was een gespierde knaap, met stevige rugspieren... Zou de schroef van een buitenboordmotor werkelijk op die manier door al dat vlees heen gaan? En dan ook nog eens via de ribbenkast naar de longen?’ Hij leek het meer tegen zichzelf te zeggen dan tegen Kate. ‘Hm. Nee. Dan zou er minstens ook een gigantische jaap in zijn zij moeten

zitten... De schroefbladen van een buitenboordmotor zijn gebogen. Deze wond ziet er eerder uit alsof het vlees met een scherp voorwerp is doorboord: snel erin gestoken en weer eruit.' Hij deed de steekbeweging met zijn vinger na.

'Denk je soms dat de doodsoorzaak niet klopt?'

'Wat? Nee, nee, nee,' zei Alan haastig. 'Als een lijkschouwing is uitgevoerd, presenteren wij slechts de feiten. Het is dan aan de politie om deze informatie te gebruiken om er een theorie mee te construeren...'

Dat is niet echt een antwoord op mijn vraag, dacht Kate. Alan probeerde duidelijk loyaal te blijven aan zijn niet nader genoemde collega, had geen zin om iemand uit zijn eigen beroepsgroep te beschuldigen.

Alan bladerde door het rapport naar een grafiek achterin. 'Hoewel... als deze arme jongen in het water is gevallen, verdronken en vervolgens ná zijn overlijden is toegetakeld door een varende buitenboordmotor, waarom heeft hij dan zo veel bloed verloren?'

'Hoeveel bloed heeft hij dan verloren?'

'Hij is zo goed als leeggebloed: de helft van al zijn bloed was verdwenen. Zoals je zult begrijpen, is het bloedverlies groter als iemand gewond raakt wanneer het hart alles nog rondpompt.' Hij klapte de map dicht en keek haar zorgelijk aan. 'Ik geloof dat je dit even aan mij moet overlaten.'

Kate had snel wat flarden van het verslag gelezen, terwijl Alan erdoorheen bladerde. Op de laatste bladzijde had ze twee handtekeningen zien staan: van ene dokter Philip Stewart en van inspecteur Henry Ko.

Alan stond op van zijn stoel, hij torende boven haar uit. Hij wreef even door zijn ogen en zette zijn bril toen weer op zijn neus. 'En volgens jou plaatst de moeder van deze jongen vraagtekens bij de doodsoorzaak?'

'Ja. Zij gelooft niet dat hij is verdronken.'

'Ik heb liever niet dat je met iemand praat over wat ik je zojuist heb verteld, totdat ik de kans heb gehad om ernaar te kijken.'

Kate knikte. 'Vanzelfsprekend.'

'Juist... Oké.' Alan keek op zijn horloge en pakte zijn jas. Kate zag dat deze zaak hem niet lekker zat. Alan was altijd rechtdoorzee en eer-

lijk en stond in hoog aanzien. Hij trok zijn jas aan en pakte zijn telefoon en autosleutels.

Ze liepen allebei naar de deur. Daar aarzelde Kate nog even. ‘Alan... even onder ons gezegd en gezwegen: denk jij dat de dood van Simon Kendal een ongeluk is geweest?’

‘Onder ons gezegd en gezwegen – maar dan ook écht? Nee. Ik geloof niet dat het een ongeluk is geweest. Maar nu moet ik echt gaan,’ zei hij.

Kate had Alan nog nooit zo bleek en gespannen gezien. Ze wilde dat ze meer macht had en daardoor bij bepaalde hulpbronnen kon, om de aanwijzingen die ze tot nu toe had na te trekken. Was ze nu nog maar rechercheur bij de politie!

8

Tristan klopte op de deur van het kantoor van professor Rossi. Een slanke jonge vrouw met lang, donker haar en een bril met een donker montuur deed open. Ze droeg een skinny spijkerbroek en een rode trui.

‘Hallo. Is professor Rossi vandaag aanwezig?’ vroeg hij.

‘Jazeker, goedendag,’ zei de vrouw met een licht Italiaans accent.

‘O... hoi,’ zei Tristan verbaasd.

‘Jij verwachtte zeker een verstrooid, oud Italiaans dametje?’

‘Nee hoor...’ zei Tristan, ook al was dat wel precies wat hij had gedacht. Professor Magdalena Rossi was een nieuwe hoogleraar die colleges gaf in filosofie en religie. Naam én studierichting vond hij totaal niet passen bij de knappe, coole jonge vrouw die nu voor hem stond. ‘Of eh, misschien ook wel... Hallo, ik ben Tristan Harper.’

Ze schudden elkaar de hand.

‘Aangenaam kennis met je te maken. Tja, ik vrees dat ik nog altijd “het nieuwe meisje” ben. Na al die weken heb ik nog steeds niet iedereen ontmoet.’

‘Maak je niet druk, dat heb ik ook.’

‘O? Hoe lang ben jij dan al “het nieuwe meisje”?’ vroeg ze droog.

Tristan grijnsde. ‘Ik werk hier nu iets meer dan twee jaar. Maar ik heb jou wel eens gezien, geloof ik. Heb je toevallig een gele scooter?’

‘Ja, een Vespa.’

‘Je rijdt altijd best hard.’

‘Nou ja, ik ben tenslotte Italiaans,’ zei ze met een brede grijns. En ze hield net iets langer oogcontact dan waar Tristan zich prettig bij voelde.

‘Juist... Eh, ik heb je diaprojector bij me,’ zei hij. Hij wees naar het steekwagentje dat naast hem stond.

‘Ah, dank je wel. Breng hem maar even naar binnen,’ zei ze en ze trok de deur wat verder open. Haar kantoortje stond vol met oude houten meubelen en elke vierkante centimeter van de muren was bedekt met papieren. Een klein raam keek uit over de zee, die vandaag grijs was, met wilde schuimkoppen.

Tristan duwde het steekwagentje naar binnen.

‘Parkeer hem daar maar, naast mijn bureau. Hé, ik wilde net koffie gaan zetten... Wil je ook een kopje?’ Ze wees naar het kleine capsule-apparaat in de boekenkast.

‘Nee, dank je. Ik moet er weer vandoor,’ zei Tristan. Hij trok zijn telefoon uit zijn zak om te kijken of er al een berichtje van Kate was, naar aanleiding van haar afspraak met Alan Hexham.

‘Zeker weten? Een shotje espresso heb je zo op.’

Tristan wilde net nee zeggen, toen hij een kaart op een prikbord aan de muur zag hangen. Het was een plattegrond van het stuwmeer van Shadow Sands met het omringende heidegebied. Eronder was een briefje geprikt met: PLAATSELIJKE MYTHES EN LEGENDES, aangevuld met allerlei krantenartikelen over beroemde legendes uit Devon and Cornwall. Tristan herkende er een paar van: het Beest van Bodmin Moor, de Poel van Koning Arthur, de Reuzen van Cornwall, de Hond van de Baskervilles. Maar er hingen ook een paar handgeschreven aantekeningen tussen, zoals: ‘WOLVENMAN VAN BODMIN MOOR – *vinden!*’ en: ‘MISTSPOOK – *te nieuw?*’

Magdalena volgde zijn blik.

‘Doe je soms een project over het stuwmeer?’ vroeg Tristan.

‘Nee, hoezo?’

‘Gewoon, ik herkende het: ik kom hier uit de buurt,’ zei Tristan. Hij vertelde liever niet over de dood van Simon Kendal. Hij liep naar het prikbord.

Onder ‘WOLVENMAN VAN BODMIN MOOR – *vinden!*’ hingen twee foto’s van een gigantische pootafdruk. Op de eerste zag je de afdruk op een modderig voetpad met bomen aan weerskanten, de tweede foto was een close-up. Het leek gewoon de pootafdruk van een stevige hond

– Tristan zag de omtrek van de voetkussentjes en een paar lange nagels
– maar hij schrok toen hij de grote, behaarde mensenhand zag die er ter vergelijking naast werd gehouden. De pootafdruk was wel driemaal zo groot!

‘Da’s niet mijn hand, hoor,’ zei Magdalena.

Tristan maakte een sprongetje van schrik toen ze ineens vlak naast hem bleek te staan, met twee dampende espressokopjes. Magdalena Rossi was vrij klein en fijngebouwd: ze kwam maar tot zijn schouder. Haar volle, zwarte haar had een keurige middenscheiding en rook fris, naar fruitshampoo. Tristan vond dat ze een aardse schoonheid bezat. ‘Bedankt,’ zei hij en hij nam een van de kopjes van haar aan. ‘Is dit voor een nieuwe module?’ vroeg hij, wijzend naar het prikbord.

‘Nee, dat is voor mijn proefschrift. Ik bestudeer de oorsprong van moderne legendes – of broodjeaapverhalen, zo je wilt. Het barst in Devon and Cornwall van het studiemateriaal. De foto’s van die pootafdruk heb ik gemaakt op een boerderij in de buurt van Chagford, aan de rand van Dartmoor. De boer daar zweert dat hij op een avond een beestachtig wezen van zo’n drie meter lang op twee poten naast een hek in een van zijn weilanden heeft zien staan.’

‘Wat heeft hij toen gedaan?’ vroeg Tristan. Hij nam een slokje van de sterke, bittere koffie.

‘Precies wat ik ook gedaan zou hebben: gauw naar binnen gerend en alle deuren op slot gedaan. Pas de volgende ochtend durfde hij zich weer buiten te wagen. En toen vond hij dus die afdruk.’

‘Van welk dier is zoiets in godsnaam?’ vroeg Tristan. Hij stak zijn hand uit naar de close-up. De mouw van zijn trui schoof daarbij omhoog, waardoor een paar centimeter van de *sleeve*-tatoeage op zijn onderarm werd onthuld.

Magdalena werd even doodstil. Tristan zag dat ze naar de tattoo staarde – een groepje bomen in zwart-wit tegen een avondlucht. ‘O eh... waarschijnlijk een leeuw, een lynx of een of andere kruising,’ zei ze. ‘Je kent die verhalen vast wel: rijke lieden uit het victoriaanse tijdperk die babyleeuwjes en -tijgers meenamen van hun buitenlandse reizen en ze vervolgens in het wild loslieten als ze te groot en te gevaarlijk werden.’

‘Ja...’

‘Dat is althans de lógische verklaring.’

Tristan dronk de rest van zijn espresso. Onwillekeurig huiverde hij van die enorme pootafdruk. ‘En het Mistspook, wat is dat?’ vroeg hij, toen hij een serie zwart-witfotootjes van een stuk verlaten weg omlijst door bomen zag hangen. Mistflarden klampten zich vast aan de gaten in het asfalt van een weg die naar beneden afboog en vervolgens in een bocht verdween.

‘Dat... is nog werk in uitvoering. In een pub in de buurt raakte ik heel toevallig in gesprek met een meisje. Zij vertelde me een verhaal over meerdere jonge mensen die vermist zouden zijn geraakt op een deel van de A1328, die weg langs het stuwmeer van Shadow Sands. En wel telkens wanneer er dichte mist was...’

‘Echt?’ onderbrak Tristan haar. ‘Daar heb ik nog nooit van gehoord.’

‘Ik vrees dat dat meisje – hoe zeg je dat in het Engels? – niet zo’n betrouwbare verteller is... Misschien is het een beter idee om daar een film van te maken, dan om het in mijn proefschrift op te nemen.’

‘O ja, zoals in die film *Candyman*. Je weet wel: je gaat voor de spiegel staan, spreekt zijn naam vijf keer uit en dan verschijnt hij achter je, met een scherpe haak.’

‘Ja, die film is gebaseerd op een verhaal van Clive Barker. Erg goed.’

Magdalena nam een slokje van haar koffie, toen zwegen ze allebei even. Tristan wilde haar dolgraag vertellen over de dood van Simon Kendal, maar dat deed hij niet.

Toen stak ze glimlachend haar hand uit en streek de mouw van zijn trui nog wat verder omhoog, om zijn onderarm te bekijken. ‘Mooie tattoo, hoor,’ zei ze, terwijl ze met haar vingers de lijnen volgde. ‘Soms ziet het er wat ordinair uit, maar dit is echt een kunstwerk.’

‘Bedankt. D’r zit een geweldige gast in Exeter, daar laat ik het altijd doen...’ Hij voelde dat hij bloosde en kreeg meteen kippenvel.

Magdalena glimlachte en trok de mouw voorzichtig weer naar beneden. ‘Ben jij al klaar met je studie?’

‘Eh, nee,’ zei Tristan, in verlegenheid gebracht. ‘Ik ben de assistent van Kate... eh, professor Marshall. En ik blijk de enige te zijn die weet hoe je deze oude diaprojectors weer aan de praat krijgt.’

‘Ik heb over jouw avonturen met professor Marshall gehoord,’ zei ze, zonder het oogcontact te verbreken. Ze had prachtige, bruine ogen en volle lippen.

‘Dat soort dingen doen we ook, ja. Maar officieel sta ik gewoon op de loonlijst, alleen niet als academicus of zo.’

Ze glimlachte. ‘Hoe vond je je espresso?’

Hij keek naar zijn kopje. ‘Eh...’ Toen lachte hij. ‘Ik vrees dat ik meer een Starbucks-persoon ben.’

Magdalena lachte. ‘En dat durf je zomaar te zeggen, tegen een Italiaanse? Dat is toch geen koffie! Wat drink je daar meestal?’

‘Karamel-macchiato,’ zei hij, en hij trok een grimas.

‘Mama mia...’

‘Je bent hier nog niet zo lang, maar de meesten van ons spreken uiteindelijk met elkaar af in de Starbucks beneden. Ik weet zeker dat je nog wel “om” gaat.’

‘Misschien moeten wij maar een keertje samen naar die Starbucks dan,’ zei ze. Ze hield haar hoofd een beetje schuin en keek hem van achter haar dikke haar plagerig aan. ‘Kun je me proberen te bekeren...’

‘O!’ zei hij toen hij beseftte dat ze met hem stond te flirten.

‘Jazeker, Tristan: ik vraag je mee uit... Zou je daar belangstelling voor hebben?’ Haar zelfvertrouwen overrompelde hem en hij stond even met zijn mond vol tanden. ‘Mag ik je telefoonnummer?’

‘Mijn nummer?’

‘Jazeker. Je merkt waarschijnlijk wel dat ik niet het type ben dat geduldig bij de telefoon gaat zitten wachten.’

‘O ja, natuurlijk...’ Hij zette zijn kopje op haar bureau, waarna zij hem een balpen aangaf en een notitieboekje dat ze op een lege pagina had opengeslagen. Hij schreef zijn telefoonnummer voor haar op.

Een tel later klonk er een luide *ping!* vanuit zijn zak. Hij trok zijn mobieltje eruit en zag dat hij een berichtje van Kate had. ‘Ik moet weer eens gaan, dat was professor Marshall,’ zei hij.

‘Ik ga je bellen, hoor!’ zei ze met een glimlach.

‘Super,’ zei hij. ‘En nog bedankt voor de koffie.’

Pas buiten Magdalena’s kantoortje bekeek hij het appje:

Ik heb voor morgenvroeg 11 uur met Geraint Jones afgesproken

Tristan belde Kate meteen terug. Zijn ontmoeting met Magdalena verdween daarmee naar zijn achterhoofd.

9

Geraint had hun gevraagd naar een snookerclub te komen in de buurt van zijn studentenhuis, aan de rand van de binnenstad van Exeter.

Kate en Tristan vonden de zaak aan het eind van een rijtje verlopen winkels en parkeerden ervoor. Onder een verbleekte groene luifel met POT BLACK SNOOKERCLUB stond een lange, stevige jongen met schouderlang rossig haar op hen te wachten. Hij droeg zwarte Doc Martens-schoenen, een groezelige spijkerbroek en een spijkerjack met een al even groezelige voering van schapenvacht. Hij had een vriendelijk, rond gezicht en probeerde duidelijk een baard te kweken, al stonden er alleen nog wat pluizige donshaartjes op zijn kin.

‘Snooker jij?’ vroeg Geraint aan Tristan, toen hij zijn lidmaatschapskaart bij de receptie liet zien en ook hen tweeën aanmeldde voor de club.

‘Nee,’ zei Tristan.

‘Ik ook niet, hoor,’ zei Geraint zacht. ‘Ik kom hier alleen omdat je hier nog mag roken bij je biertje.’ Hij had een licht, zangerig Welsh accent en keek een beetje glazig uit zijn ogen. Kate vroeg zich dan ook af of hij soms al hād gedronken.

Geraint bracht hen via een vieze, beschadigde deur in een langwerpige, lage ruimte met donkergroene wanden. Alle rijen snookertafels waren leeg, op eentje bij de bar na waaraan twee oudere mannen een partijtje stonden te spelen. Boven elke snookertafel hing een grote lamp met een roodfluwelen kap met franjes. Ze verlichtten de ruimte maar vaag. Eigenlijk legden ze vooral de nadruk op het dichte waas van sigarettenrook dat er hing. ‘Oké, wat kan ik voor jullie te drinken halen?’

‘Een glas Foster’s voor mij,’ zei Tristan.

‘Hebben ze hier ook cappuccino?’ vroeg Kate, die wel zag dat dit een echte arbeidersclub was.

‘Ze hebben nog eerder Al Pacino achter de bar staan,’ grapte Geraint met een stalen gezicht.

‘Een gewone zwarte koffie dan,’ zei ze. Ze begon deze jongen steeds aardiger te vinden.

‘Gaan jullie maar alvast zitten, dan kom ik er zo aan,’ zei hij.

Kate en Tristan kozen een tafeltje het verst bij de bar vandaan, recht onder een paar glazen muurvitrines met glimmend gepoetste trofeeën.

‘Hoe kan het eigenlijk dat je hierbinnen gewoon mag roken?’ vroeg Tristan toen ze zaten.

‘Omdat het een club is, met leden. En in clubs mag je nog steeds roken,’ zei Kate. Ze haalde haar pakje Marlboro Lights tevoorschijn. Ze voelde zich wel op haar gemak in deze rustige, relaxte ruimte. Er klonk enkel het gemompel van de oudere mannen en het geklikklak van hun snookerballen.

Geraint kwam terug met hun drankjes en nam tegenover hen plaats. Zijn jack hield hij aan. Hij dronk zijn bierglas in één teug half leeg, toen stak hij ook een sigaret op.

‘Allereerst: heel erg gecondoleerd met Simon,’ zei Kate; Tristan knikte instemmend.

‘Het is Evil-Lyn zeker, die jullie hiertoe heeft aangezet? Lekker een beetje spitten?’ zei Geraint. Hij blies een rookwolk uit en keek Kate er strak bij aan.

‘Nee, Lyn Kendal heeft ons helemaal nergens “toe aangezet”. Zij maakt zich gewoon druk over de omstandigheden waaronder Simon is overleden.’

‘Zo noemde Si haar altijd: Evil-Lyn. Dat komt uit die tekenfilm, *He-Man*.’ Hij grijnsde even en wreef toen een traan uit een van zijn ogen. ‘Shit!’ Hij dronk zijn glas leeg en stak het omhoog naar de barman.

‘Kon Simon niet met zijn moeder opschieten?’ vroeg Kate.

‘Nee. Maar eh... de lijkschouwer en de politie hebben toch bepaald dat het een ongeluk was? Denkt Evil-Lyn soms dat zij meer weet? Ze

was er niet eens bij! Nee, dat mens mag mij gewoon niet en wil het me moeilijk maken.’

‘Wat denk jij dan dat er met Simon is gebeurd?’

‘Ik denk dat Evil-Lyn hem heeft vermoord... Niet rechtstreeks, hoor. Maar ze heeft hem zo verschrikkelijk onder druk gezet met dat zwemmen! Ze was nogal een drammerige moeder – en dan druk ik me nog zachtjes uit. Ze heeft zich blauw betaald aan het inhuren van een trainer. Een echte klootzak was dat, Si werd half gestoord van hem. Eigenlijk had Lyn zelf voor de Olympische Spelen moeten trainen: zij wilde het liever dan Si.’

‘Lyn vertelde dat Simon vorig jaar geblesseerd was geraakt en dat hij daarom niet werd geselecteerd voor het olympisch team,’ zei Tristan.

‘Ja, afgelopen kerst heeft hij zijn voet bezeerd. Heel stom: hij viel gewoon van de stoep, voor een pub.’

‘Was hij dronken?’

Geraint knikte en drukte zijn sigaret uit in de asbak.

‘Hadden jullie samen gedronken?’ vroeg Kate.

Geraint glimlachte, knikte opnieuw en stak weer een sigaret op. ‘Wat zou kunnen verklaren waarom ze mij niet mag...’ zei hij. Hij blies de rook naar het plafond. ‘Ze vond dat ik een slechte invloed op Si had. Maar het was voor het eerst in maanden dat Si weer eens mocht gaan stappen, en zelfs toen had hij nog maar één biertje op. Hij kon niet zoveel hebben. En het was gewoon een suf ongelukje: Si struikelde en belandde op de stoeprand, waar net een hoop glasscherven lagen. Overall was ineens bloed! Ik heb hem toen naar de Spoedeisende Hulp gebracht, waar ze hem hebben verbonden en een röntgenfoto gemaakt en zo. Er bleek een splinter van een voetbotje te zijn afgebroken en dat zette hem volledig buitenspel. Anderhalve maand lang kon hij niet trainen, waardoor zijn conditie natuurlijk hard achteruitkachelde. Hij was een van de favorieten voor de Londense Olympische Spelen, Lyn had al een sponsor klaarstaan. Maar toen het eenmaal juni was, wist hij zich toch niet te kwalificeren voor Team Groot-Brittannië – al was het maar een kwestie van honderdsten van seconden.’

‘Jezus, dat moet heftig zijn geweest,’ zei Tristan.

Geraint knikte. ‘Niet alleen ging daarmee zijn droom naar de kloten

om ooit deel uit te maken van het olympisch team, maar vanaf dat moment was Evil-Lyn pas echt op oorlogspad. Ze had een extra hypotheek op haar huis genomen om de afgelopen jaren zijn training te kunnen betalen. Als Si zich wel had weten te kwalificeren, had die sponsor die kosten voortaan overgenomen én haar lening afbetaald... Vanaf dat moment begon ze Si te demoniseren: ze dwong hem om steeds harder te trainen en bleef hem maar inwrijven dat hij zijn allergrootste kans had verknald. Genoeg om iemand zelfmoordneigingen te bezorgen.'

'Wás Simon suïcidaal?' vroeg Kate.

'Dat kan ik niet zeggen, maar hij zat geestelijk bepaald niet lekker in zijn vel. Zo begon hij het zwembad waar hij altijd trainde "die betonnen chloorbak" te noemen...'

'Waarom hadden jullie eigenlijk voor die kampeerplek naast het stuwmeer gekozen?'

Geraint glimlachte een beetje treurig. 'We zouden eigenlijk naar de Gower gaan, in West-Wales. Daar kun je schitterend surfen en kamperen, maar Evil-Lyn veranderde op het allerlaatste moment van gedachten: ineens mocht Si van haar maar twee dagen vrij nemen van zijn training. Hij traint – trainde – altijd hier in Exeter en Shadow Sands is natuurlijk een stuk dichterbij dan de Gower. Maar er zijn nog wel meer plekken in de buurt: Benson's Quarry is bijvoorbeeld ook prima om te zwemmen en te duiken. En daar hangen altijd massa's lekkere wijven rond. Ben jij daar wel eens geweest?' voegde hij er voor Tristan aan toe.

'Nee,' zei deze.

'Moet je echt eens gaan kijken, zeker op een warme dag: allemaal hete meiden in alleen een bikinibroekje...'. De barman verscheen met Geraints nieuwe biertje. 'Bedankt, maat,' zei hij. Hij dronk het glas weer half leeg en stak een nieuwe sigaret op.

Kate keek even naar Tristan, die nog steeds achter zijn eerste biertje zat. 'Was die kampeerplek bij Shadow Sands verlaten toen jij en Simon er aankwamen?' vroeg ze.

'Ja. En het weer was inmiddels klote – net als die plek trouwens. Die ligt vlak naast dat stuwmeer, maar er staat een enorm hek met scheermesdraad erbovenop omheen, zodat je niet bij het water kunt komen.

Het lijkt wel Auschwitz daar! En de wc's waren half dichtgetimmerd en zaten vol vastgekoekte stront. D'r lagen zelfs nog spullen die junkies er hadden achtergelaten.

Wij kwamen er om een uur of acht, half negen aan. We waren die dag wezen surfen bij Dawlish Beach, ook hier in de buurt, en hadden gedokt voor een taxi naar die kampeerplek. We hadden honger en het begon al donker te worden toen we er aankwamen... Ik weet ook niet waarom we niet gewoon naar een jeugdherberg zijn gegaan. Het was zo'n vakantie waarvoor je allerlei plannen hebt gemaakt en dan verandert eigenlijk alles, maar probeer je dat hele kampeeridee toch krampachtig overeind te houden...' Hij nam nog een slok van zijn bier. 'En dan eindig je dus op zo'n kutplek.'

'Hebben jullie die avond ook gedronken?' vroeg Kate.

'Nee. We waren helemaal vergeten om drank te kopen. En het enige wat we als avondeten hadden, waren kouwe bonen – we hebben ze zo uit het blik opgegeten – en een paar Marsrepen. Het werd een treurige avond, we hadden echt wel wat te drinken kunnen gebruiken. Si's stemming werd helemaal somber.'

'Waarom merkte je dat, dat hij somber werd?' vroeg Tristan.

'Gewoon, hij werd steeds stiller. Augustus was een zware maand voor hem geweest: je kon je immers niet verroeren of je hoorde wel iets over de Olympische Spelen. Maar we hadden wel een geweldige dag achter de rug. We hadden op het strand een paar meiden ontmoet en een van hen wisselde telefoonnummers uit met Si. Ze had ook nog een vriendin voor mij, een dikke,' voegde hij er met een vette grijns aan toe. 'We zouden elkaar de volgende dag weer zien en dan gaan duiken bij Benson's Quarry. Ze gingen er met een hele groep naartoe.'

'Hebben jullie die avond nog andere kampeerders, of wandelaars of zo gezien?' wilde Kate weten.

Geraint schudde zijn hoofd. 'Het was er griezelig, een beetje spookachtig. Dat gebulder van die energiecentrale leek alle andere geluiden te overstemmen. Het is niet echt luid, maar het dreunt constant door – en dat doet iets met je hoofd.'

'Heb je nog boten op het stuwmeer gezien?'

'Nee. Ik wilde op een gegeven moment alleen maar naar bed: slapen,

wakker worden en dan de volgende ochtend als de donder daar weer weg. We hebben samen de tent opgezet en ik zal om een uur of negen, tien in slaap zijn gevallen, dat kan ik me niet meer herinneren. Si zei steeds dat hij overal pijn had, dat hij zich niet goed voelde en zo. Hij had maar een paar dagen vrij voordat hij weer aan zijn training moest beginnen. Ik geloof dat hij zelfs niet fatsoenlijk at. Ik heb hem die hele dag op het strand niks zien eten en hij heeft amper iets van die bonen of die chocolade genomen. Toen ik de volgende ochtend om zeven uur wakker werd, was Si er niet. Zijn slaapzak was leeg.’

‘Wat deed je toen?’

‘Eerst niks. Ik dacht dat hij gewoon was pissen of kakken. Ik kroop de tent uit, zette thee met het gasstelletje en wachtte. Op een gegeven moment heb ik hem gebeld, een paar keer zelfs, maar zijn telefoon bleek uit te staan. En toen heb ik...’ Hij aarzelde even.

‘Wat?’ vroeg Kate.

‘Toen ben ik in zijn tas gaan zoeken naar zijn mobieltje. Dat zat er niet in, maar ik vond wel een potje met pillen. Citalopram, da’s een antidepressivum. Ik schrok me rot, omdat ik altijd had gedacht dat Si... nou ja, je weet wel, dat hij het allemaal toch wel aankon.’

‘Denk je dat Lyn wist dat haar zoon aan de antidepressiva zat?’ vroeg Kate.

Geraint haalde zijn schouders op. ‘Ik heb “citalopram” gegoogeld. Da’s best heftig spul en het heeft nogal wat bijwerkingen die effect zouden kunnen hebben op zijn zwemprestaties. Ik denk niet dat Lyn het goed zou hebben gevonden dat hij die dingen slikte.’

‘Wat deed je nadat je die pillen in zijn tas had gevonden?’ vroeg Tristan.

‘Toen heb ik een rondje over de kampeerplek gelopen: een beetje achter de bomen en struiken gekeken en ook weer in dat gore wc-hok.’

‘Heb je niets verdachts gezien bij dat hek, langs de oever van het stuwmeer?’ vroeg Kate.

‘Verdacht? Zoals?’

‘Nou, zat er bijvoorbeeld bloed op het gras of aan het hek zelf? Ik heb met eigen ogen gezien hoeveel schade scheermesdraad kan toebrengen, als iemand eroverheen probeert te klimmen.’

‘Ik ben in beide richtingen een flink eind langs dat hek gelopen. De ene kant op ben ik zelfs helemaal tussen de bomen tot aan de centrale gegaan. Er zat nergens een gat in dat hekwerk of zo,’ zei Geraint.

‘Wanneer heb je alarm geslagen dat Simon was vermist?’ vroeg Kate.

‘Even na de lunch, toen heb ik Evil-Lyn gebeld. Zij maakte zich meteen zorgen en drukte me op het hart dat ik contact moest blijven houden. Omdat mijn telefoon bijna leeg was, ben ik toen teruggelopen naar de centrale en heb in het bezoekerscentrum een kop koffie besteld en mijn telefoon opgeladen.’

‘Wat is daar precies te doen?’

‘O, d’r is info over het stuwmeer natuurlijk, er hangt kunst en er is een koffiehok. Het centrum ligt aan de rand van het stuwmeer, dus je kunt er bij je kopje koffie lekker naar buiten kijken. Het was best onwettelijk om daar rustig te zitten, terwijl ik wist dat Si weg was. Om een uur of vijf die middag zat ik er nog steeds, toen Lyn me terugbelde om te vertellen dat ze de politie had verteld dat Si niet was thuisgekomen. Ik wilde het nog steeds niet geloven. Ik bleef maar hopen dat hij er gewoon vandoor was met die meid die we de dag tevoren hadden ontmoet...’ Geraint draaide het laatste restje bier rond in zijn glas en dronk het op. In zijn ogen blonken tranen.

Toen hij deze wegveegde, zag Kate een rode vlek op de mouw van zijn jack. ‘Heb je je ergens aan bezeerd?’ vroeg ze.

‘Wat, dit hier?’ zei hij. Hij keek even naar de verbleekte vlek op zijn mouw. ‘Nee, die is al heel oud. Dat is nog van die avond dat Si dat glas in zijn enkel kreeg, toen ik hem naar het ziekenhuis heb gebracht.’ Hij keek even naar de bloedvlek, toen rolde hij zijn mouw op zodat het stuk beplekte schapenvacht niet meer te zien was.

Tristan gebaarde naar Kate of hij nog een drankje voor hen zou bestellen, maar ze schudde haar hoofd. Geraint sprak nu al met een dikke tong en ze moesten hem echt nog wat vragen stellen. ‘Dus Lyn belde de politie. En wat deed jij toen?’

‘Ik ben pas laat die middag teruggedaan naar de kampeerplek. Daar heb ik onze spullen bij elkaar geraapt en vervolgens een taxi terug naar mijn studentenhuis genomen. De volgende middag belde de politie op mijn mobieltje. Ik dacht dat ze Si hadden gevonden, maar ze vroegen

of ik naar het bureau wilde komen, om een officiële verklaring af te leggen over zijn vermissing. Dat heb ik gedaan. Ik heb er zeven uur gezeten! Ze deden heel streng tegen me en vroegen steeds weer hetzelfde: waarschijnlijk om me te betrappen op een leugen. Pas 's avonds lieten ze me weer gaan.'

'Zat er een advocaat bij toen ze je ondervroegen? Of was het informeler en heb je alleen maar een verklaring afgegeven?' vroeg Kate.

'Ze zeiden constant dat ik ieder moment kon opstappen, maar... Ik heb een strafblad, weet je. Op mijn veertiende heb ik een tijdje in de jeugdgevangenis gezeten. Ik had een jaar gekregen, omdat ik me met een gebroken glas had verdedigd toen een of andere eikel me in een pub aanviel. Een paar jaar terug ben ik nog een keer in de problemen geraakt in een club. Ook toen ging het om zelfverdediging.' Hij trok zijn schouders op. 'Dat ik voor mezelf opkom als er een of andere dronken idioot op me af stormt, betekent nog niet dat ik mijn beste vriend zomaar zou ombrengen...'

'Wat gebeurde er nadat je het politiebureau had verlaten?' vroeg Kate.

'Ik kreeg een paar telefoontjes van Evil-Lyn, met allerlei vragen. En ze wilde Si's spullen terug, zijn tas en zo. De tweede keer dat ze belde, was ze al flink aangeschoten... Ze wilde van alles van me weten: of Simon en ik homo's waren, of we seks met elkaar hadden gehad... Wat trouwens niet zo is. De derde keer dat ze belde, was ze echt ladderzat. Toen gilde ze tegen me dat ik hem had vermoord – uit jaloezie. Ik had immers een gewelddadig verleden...'

'Hoe reageerde jij daarop?' wilde Tristan weten.

'Ik heb me verdedigd! Ik weet dat haar zoon vermist was en zo, maar ze deed gewoon zo gemeen tegen me... Ik weet niet of ze veel vrienden heeft. Si is – was – enig kind, zijn vader is dood en ze hebben niet veel andere familie. Na dat derde telefoontje heb ik mijn telefoon uitgezet. Toen ik hem de volgende ochtend weer aanzette, waren er nog veel meer gemiste oproepen, plus een voicemail van haar. Ze zei dat ze de politie had gebeld om te zeggen dat ze mij nog een keer moesten verhooren... Ik schrok ervan: ze klonk zo vastberaden.'

'En? Hééft de politie je nog een keer gesproken?' vroeg Kate.

‘Die avond werd er bij me op de deur geklopt: de politie. Ik dacht dus dat ze me kwamen arresteren, maar ze vertelden dat Simons lichaam in het stuwmeer was gevonden, verdronken. Ze zeiden erbij dat er al officieel was bepaald dat het een ongeluk was geweest.’ Geraints onderlip begon te trillen, hij draaide vlug zijn hoofd.

‘Kun je je nog herinneren wanneer dat precies is geweest?’ vroeg Kate.

Geraint draaide zich weer om en wreef door zijn ogen. ‘Het moet een paar dagen later zijn geweest.’

‘Kun je het niet preciezer bepalen? De exacte datum?’

‘Eh... veertien september ben ik naar zijn begrafenis geweest. Die was precies twee weken na dat bezoekje van de politie, dus dan zou dat op... eenendertig augustus moeten zijn geweest.’

Hoe kon de politie zo snel bepalen dat het een ongeluk was? dacht Kate. Had zij Simons lichaam maar een dag eerder gevonden...

‘En weet je nog op welk tijdstip de politie die eenendertigste bij je langskwam?’ vroeg ze.

‘Dat was in de middag... even na de lunch, dus tegen tweeën,’ zei Geraint. ‘Het duurde maar een paar minuten. Ze hebben het me gewoon staand voor mijn deur verteld: dat Si dood was, dat het ging om een accidentele verdrinking en dat ik niet langer onder verdenking stond.’

‘Hoe kunnen ze zo snel tot die conclusie zijn gekomen?’ verwoordde Tristan exact Kates gedachten.

Geraint trok zijn schouders op. ‘Ik vertrouw de politie niet. Dat heb ik nooit gedaan en zal ik ook nooit doen. Maar als ze me komen vertellen dat ik onschuldig ben, ga ik heus niet met ze in discussie... Maar inderdaad: hoe kan een sterke zwemmer als Simon nou verdrinken?’

10

‘Het klopt gewoon niet,’ zei Kate toen ze terugreden naar Ashdean. ‘Ik heb Simons lichaam op donderdag dertig augustus gevonden, laat in de middag. Ik heb de politie gebeld en die was er vrij snel, maar het duikteam kan hem pas later die avond naar boven hebben gehaald. Vervolgens is er een dokter bij gehaald, die de volgende ochtend de lijkschouwing op Simons lichaam heeft uitgevoerd...’

‘Op de ochtend van de eenendertigste augustus dus,’ zei Tristan.

‘Ja. Een lijkschouwing kost tijd, toch zeker een paar uur. En dan moeten de verslagen nog geschreven worden. Die gaan vervolgens naar de politiebeampte die aan de zaak is toegewezen en dan moet er nog een heel aantal beslissingen worden genomen. Zeg dat die lijkschouwing om negen uur die ochtend is gedaan, hoe kan de politie dan binnen vijf uur bij Geraint aankloppen, om hem te vertellen dat Simons dood een ongeluk bleek te zijn geweest en dat hij niet meer zou worden vervolgd?’

‘Misschien heeft Geraint tegen ons gelogen?’ zei Tristan. ‘Misschien ziet de politie hem wel nog steeds als verdacht persoon?’

‘Nee. Toen ik gisteren bij Alan Hexham was, zat er een verslag in het dossier waar duidelijk in stond dat het ging om “accidentele verdrinking”. Maar Alan was er niet helemaal gerust op. Hij had de lijkschouwing niet zelf uitgevoerd, er was een andere arts bij gehaald.’

‘Dit zaakje stinkt,’ concludeerde Tristan.

De weg van Exeter naar Ashdean volgde de kust en kronkelde toen verder landinwaarts langs verlaten, omgeploegde akkers en kale bomen. Er hing een lage mist over het land.

Kates telefoon rinkelde, ze pakte hem op met haar vrije hand. ‘Als je het over de duivel hebt... Alan Hexham.’

‘Zal ik hem op de speaker zetten?’ vroeg Tristan. Kate knikte en gaf hem de telefoon.

‘Hallo, Kate?’ bulderde Alans stem door de auto.

‘Hoi, Alan. Ik zit hier samen met Tristan,’ zei ze.

‘O. Hallo, hallo. Luister, ik bel even over die lijkschouwing van Simon Kendal. Ik wil je bedanken...’

‘O? Waarvoor?’ vroeg Kate.

‘Omdat je me hebt gewezen op een paar bedenkelijke slordigheden in dat dossier. Simon Kendal was met zijn vriend aan het kamperen, toch? Nou, dat zette me aan het denken. Tentharingen...’

‘Tentharingen?’ herhaalde Kate.

‘Ja. Weet je nog, die foto die ik je liet zien? Van die steekwond in Simons ribbenkast? Die was per abuis aangemerkt als veroorzaakt door de schroef van een buitenboordmotor. Ik denk dus dat die is veroorzaakt door de afgeschuinde rand van een scherp voorwerp. Een metaalen tentharing zou goed bij die omschrijving passen en dus het mogelijke moordwapen kunnen zijn...’ Kate en Tristan keken elkaar aan, terwijl Alan vervolgde: ‘Ik heb deze informatie inmiddels ook doorgegeven aan inspecteur Henry Ko, de Senior Onderzoeksbeambte van deze zaak.’

‘Maar weet je ook waarom ze het zo snel hebben afgedaan als accidentele verdrinking?’ vroeg Kate. ‘Wij probeerden hier zojuist een tijdlijn te maken en...’

‘Het spijt me, Kate, maar op dit moment kan ik echt niet ingaan op de doodsoorzaak.’

Tristan keek Kate weer aan. Het klonk alsof Alan zich er bepaald niet gemakkelijk bij voelde.

‘Oké, begrijp ik. Maar Alan, de enige met wie Simon op dat kampeerterrein was, was zijn vriend Geraint. Betekent dit dat de politie Simons dood nu ineens weer als verdacht aanmerkt?’

Er viel een lange stilte.

‘Daar kan ik ook geen commentaar op geven.’

‘Dus Geraint is nu verdachte?’

‘Kate... Ik belde je gewoon even als een vriendendienst. Ik mag verder geen uitspraken meer doen. En ik heb ook geen zeggenschap over de beslissingen van de politie... En nu moet ik echt gaan,’ zei hij, en hij hing op.

Iets verderop zag Kate een parkeerhaven naast een grote, troosteloos uitzierende akker, die zo te zien onlangs was omgeploegd voor de winter. Ze draaide erop en stopte. Ze zwegen allebei even.

‘Hebben we die Geraint nou totaal verkeerd ingeschat?’ vroeg Kate toen.

‘In dat geval is hij een verdomd goede acteur,’ zei Tristan, ‘die alles tot in de puntjes heeft geregeld.’

‘Welnee, als dat zo was, zou hij toch niet rondlopen met Simons bloed op zijn jack en zo kalm blijven als wij ernaar vragen?’ zei Kate. ‘En dan is er nog de kwestie van hoe Simon in dat water terecht is gekomen. Was Geraint bij hem? Er staat een omheining tussen die kampeerplek en het stuwmeer in. Zijn ze een paar kilometer omgelopen, naar de andere kant van het meer? Is Simon over dat scheermesdraad heen geklommen? Hebben ze dat allebei gedaan? Ik herinner me Simons handen nog, die hadden helemaal geen snij- of schaafwonden. En Geraint had ook niets. Nee, hier klopt gewoon iets niet.’

‘Weten we eigenlijk wel zeker dat ze op die kampeerplek zijn geweest?’ vroeg Tristan zich af. ‘We geloven Geraint gewoon maar op zijn woord.’

‘Precies! En waarom heb ik niet aan die tentharingen gedacht? Dat is verdomme een wel heel voor de hand liggend moordwapen!’ Kate gaf een klap op het stuur. De claxon klonk loeihard over de akker, een troep kraaien vloog luid krassend op.

‘Heeft Alan misschien nog iets bruikbaar gezegd toen je bij hem was? Bijvoorbeeld of de politie op die kampeerplek een tentharing heeft gevonden?’

‘Nee, daar heeft hij niets van gezegd. Maar ook al hadden ze zo’n ding gevonden, dan nog betwijfel ik of daar veel forensisch materiaal aan zou zitten, na zo veel weken in weer en wind.’

‘Resteert nog steeds de vraag: waarom waren de lijkschouwer en de politie zo razendsnel met hun verklaring dat Simons dood een ongeluk was?’ zei Tristan.

Geraint bleef nog een uur in de Pot Black Snookerclub en dronk er nog een paar pilsjes. Toen hij uiteindelijk buiten kwam, schrok hij van de kou. Op onvaste benen begon hij aan de wandeling naar huis. Hij bewoonde een kamer in een flatgebouw op zo'n anderhalve kilometer van de snookerclub. In zijn straat stond een mengeling van rommelige rijtjeshuizen en lage, betonnen naoorlogse flats. Toen hij er bijna was, begon het te regenen. Hij trok de kraag van zijn jack omhoog en probeerde er zijn hoofd mee te bedekken.

Hij zag de drie politieauto's voor zijn flat pas staan, toen hij de vuilnisbakken op de hoek van de kleine parkeerplaats ervoor was gepasseerd. Er stonden zes politieagenten op een kluitje onder het betonnen afdak van de hoofdingang. Het licht in de centrale hal brandde. Hij zag een van zijn burens, een oudere vrouw die aan het eind van zijn verdieping woonde, met de politie staan praten.

Toen ze even opkeek, zag ze hem. 'Daarzo, dat is 'm!' zei ze, wijzend met haar onaangestoken sigaret.

Geraint wist zelf ook niet waarom hij ervandoor ging, hij had ze gewoon koelbloedig te woord kunnen staan. Maar al die drank kolkte door zijn aderen en de blauwe flitslichten op de politieauto's brachten hem in paniek.

'Stop! Jij daar! Blijf staan waar je bent!' riep een van de politieagenten luid. Maar ze hoefden zich niet erg druk te maken: bij de hoek met de vuilnisbakken verloor Geraint al zijn evenwicht. Hij viel boven op een stapel natte, zwarte zakken; iets groots in één ervan drukte in zijn buik. Voordat hij goed en wel op adem was gekomen, waren de politieagenten al boven op hem gesprongen, alsof ze een potje rugby aan het spelen waren. Ze trokken zijn handen op zijn rug, klikten een paar ijskoude handboeien om zijn polsen en begonnen hem zijn rechten op te sommen. Toen ze hem overeind sleurden, begon de grond onder hem ineens te golve, hij zag sterretjes en... braakte vervolgens op het asfalt.

'Jezus christus, dat gaat lekker,' zei iemand.

Een slanke, Aziatisch ogende agent stapte uit een van de politieauto's en kwam naar hem toe. Hij was in gewone burgerkleding: een strakke spijkerbroek, een wit poloshirt en een knalgele waterdichte jas met een Ralph Lauren-merkje. Geraint vond dat hij eruitzag alsof hij

zich had uitgedost voor een avondje uit.

‘Dat komt doordat jullie allemaal boven op me liggen,’ wist Geraint uit te brengen. Hij hoestte, kokhalsde opnieuw en spuugde op de grond.

De Aziatische agent kwam nog wat dichterbij en keek bijna uitdagend op hem neer. Geraint dacht even dat hij hem een trap ging geven, maar hij haalde slechts zijn politie-ID tevoorschijn. ‘Ik ben inspecteur Henry Ko. Geraint Jones, ik arresteer je voor de moord op Simon Kendal...’

‘Wat-de-fuck?’ begon Geraint. Hij hoorde zelf ook hoe geschokt hij klonk.

‘Je hoeft niets te zeggen, maar alles wat je wél zegt, kan bij de rechter ook tégen je worden gebruikt,’ zei Ko.

‘Ik wil een advocaat,’ zei Geraint.

‘Ja ja, die krijg je heus wel... Handel hem verder af. Maar zet hem niet bij mij in de auto,’ zei Ko.

De politieagenten leidden Geraint weg en duwden hem in de dichtstbijzijnde politieauto.

11

Kate zette Tristan bij zijn appartement af. Ze spraken af elkaar de volgende dag weer te zien, maar contact te houden zodra er meer nieuws over Geraint kwam.

Kate woonde in een groot, oud huis van twee verdiepingen aan het eind van een weg die langs de rand van een klif liep. Het lag een paar kilometer buiten Ashdean, in een gehucht dat Thurlow Bay heette. Ernaast lag een surfwinkel, die in de zomer vooral veel aanloop had van de camperplaats vlakbij. Het was de zaak van Myra, Kates vriendin en tevens sponsor bij de AA.

Kates woning was geriefelijk en doorleefd – ‘oma-achtig’ aldus Jake. Het meubilair in de woonkamer was een allegaartje van tuttige bloempatronen, de wanden verdwenen voor het grootste deel achter boekenkasten vol studieboeken en romans, tegen een andere wand stond een oude piano. Het huis hoorde bij haar werk als hoogleraar op Ashdean University en ze huurde het nu al acht jaar. Het prettigst ervan vond ze de woonkamer, met de rij ramen die vanaf de klif uitkeken over de zee. De keuken was wat moderner dan de rest van het huis, met zijn licht-houten aanrechtblad en witgeschilderde kastjes.

Ze pakte haar boodschappen in de keuken uit, ruimde alles in en trok toen de koelkast open. Ze had altijd een kan ijsstee op het bovenste schap staan. Ze pakte een kristallen bekeerglas uit de kast, gooidde het halfvol met ijsblokjes en vulde dit toen aan met de zoete ijsstee. Toen sneed ze een schijfje citroen af en stak het tussen het ijs. Kortom: ze bereidde haar glas ijsstee met hetzelfde ceremonieel als waarmee ze een cocktail zou klaarmaken – maar dan zonder alcohol. De Anonieme

Alcoholisten fronsten afkeurend hun wenkbrauwen bij dit soort vervangende redmiddelen, maar Kate had gemerkt dat het voor haar nu eenmaal goed werkte. Het hielp haar van de drank af te blijven.

Ze nam een grote slok van de koude, zoete thee en trok haar telefoon uit haar zak. Zou ze Lyn nu bellen? Het was bijna vijf uur 's middags. Ze dacht weer aan de tentharingen als mogelijk moordwapen. Als Geraint Simon had doodgestoken met een tentharing, waar was dat ding dan gebleven? Ze dacht terug aan de dag waarop Jake en zij in het stuwmeer waren gaan duiken. Het meer had wel bodemloos geleken, met die eindeloze duisternis achter de lichtbundel van haar hoofdlamp.

Ze stuurde Jake een kort appje om te vragen of hun Skype-afspraak van straks nog stond. Ze wachtte een paar minuten. Toen er nog steeds geen antwoord was, opende ze de koelkast weer en vulde haar glas nog maar eens bij.

Wat ze nu niet zou overhebben voor een whiskey! Een Jack Daniel's met cola. De diepe, rokerige smaak van whiskey, vermengd met de zoetheid van de koude, bruisende cola...

Ze nam een slok uit haar net bijge vulde glas.

Nee, het was toch echt niet hetzelfde.

Het probleem met stoppen met drinken was dat wanneer je de toestand van eeuwige nuchterheid eindelijk had bereikt, het gevoel dat je 'af en toe een drankje heus wel aankon' op de achtergrond altijd aan je bleef knagen.

Ze ging aan de eettafel zitten en stak een sigaret op. Was ze nou in Geraints toneelstukje van de melancholische Welshe kwajongen getrapt? Of was het geen toneelstukje geweest? O, kon ze nu maar gewoon op het politiebureau achter een computer kruipen, met politiedatabase HOLMES tot haar beschikking! Met slechts een paar toetsaanslagen zou ze dan kunnen ontdekken of de politie wist waar alle kampeerspullen zich bevonden, of ze deze als bewijsmateriaal hadden veiliggesteld en zo.

Er werd op haar achterdeur geklopt, meteen daarna ging hij open. Het gebulder van de zee onder aan de klif werd luider, de wind blies door de keuken en rukte aan de briefjes en foto's op de koelkast.

'Ik zag je licht branden,' zei Myra. Kates buurvrouw was in de zestig

en had een rimpelige, olijfkleurige huid en kort, blond gebleekt, achter-overgekamd haar. Ze kwam de keuken binnen en trok de deur achter zich dicht. Toen deed ze haar regenlaarzen uit en zette ze op het stuk krant dat Kate bij de deur had neergelegd. ‘Ik zie dat je aan de ijssthee zit...’ zei ze, terwijl ze haar waxjas uittrok en over een stoel hing. Ze droeg een typische Myra-outfit: een oude, wijde spijkerbroek en een Def Leppard-t-shirt. Haar grote teen stak door een gat in de pluizige roze sok aan haar linkervoet, de donkerblauwe sok aan haar rechtervoet was wat minder versleten.

‘Ik zou een moord kunnen doen voor een Jack Daniel’s met cola. Echt!’ zei Kate.

‘En ik zou een dubbele moord doen voor een Newcastle Brown Ale met een scheut Teacher’s erin,’ zei Myra. ‘En ik heb al zesentwintig jaar niet meer gedronken.’

Kate legde haar hoofd op de tafel. Myra kwam naar haar toe en gaf een klopje op haar rug. ‘Je weet wat je te doen staat: zet je schrap, bijt op je tanden en denk aan een lekkere vrijpartij,’ zei ze.

‘Ik haat het!’

‘Wat? Een lekkere vrijpartij?’

‘Nee – niet dat ik me zoiets nog kan herinneren... maar nee, dat gehunker, bedoel ik.’

‘Bijt, bijt, bijt op die tanden, liefje, knars desnoods je hele gebit kapot,’ zei Myra, wrijvend over Kates rug. ‘Kom, ik zal eens een lekker kopje thee voor ons zetten, dan gaan we ons te buiten aan chocolade-Hobnobs. Vertel eens, waar komt dit ineens door?’ vroeg ze. Ze vulde de waterkoker, zette hem aan en pakte de theepot uit het kastje.

‘Ach, het gaat over die overleden jongen, die Simon... De politie denkt nu dat zijn beste vriend hem heeft vermoord.’

‘En wat denk jij?’

‘Ik denk dat dat best zou kunnen, maar ook dat het misschien een beetje té goed uitkomt.’

‘Wie komt het dan goed uit?’

‘Tja... da’s de grote vraag.’

12

Toen Tristan zijn huis binnenkwam, hoorde hij zijn zus, Sarah, in de voorkamer praten met haar verloofde, Gary. Hm, hij had eigenlijk gehoopt het appartement even voor zichzelf te hebben. Hij kon wel wat rust gebruiken, om na te denken over hun ontmoeting met Geraint.

Via de hal kwam hij in de kleine woonkamer. Op elke vierkante centimeter, inclusief de meubels, stonden daar hoge stapels dozen met belastingvrije alcohol. Sarah en Gary zaten aan de eettafel in de hoek aan de tafelschikking voor hun bruiloft te werken. De tv stond als een soort achtergrondgeluid aan.

‘Hoi, Tris. Vind jij het erg als Georgina van mijn werk naast jou aan de hoofdtafel komt te zitten?’ vroeg Sarah, opkijkend van de tekening met de stoelverdeling.

‘Nee hoor, da’s best,’ zei Tristan. Hij haalde zijn telefoon en portemonnee uit zijn zak en legde ze in de schaal op de schoorsteenmantel. ‘Ha, hoe is-ie?’ zei hij toen tegen Gary.

‘O, ik mag niet klagen. Ik mag de rest van mijn leven met haar doorbrengen, hè...’ zei Gary en hij draaide zich zwierig naar Sarah toe om haar een zoen te geven.

Zij duwde zijn hoofd echter weg en krabbelde wat op de tekening. ‘Oké... Dan vul ik Georgina even met potlood in – voor het geval dat,’ zei ze.

Tristan dook langs een aantal dozen hun kleine keuken in en haalde een blikje cola uit de koelkast. ‘Voor het geval wát?’ vroeg hij toen hij weer in de woonkamer kwam.

‘Gewoon, voor het geval jij toch nog besluit iemand uit te nodigen,’

zei Sarah. Toen leunde ze achterover, maakte haar paardenstaart opnieuw vast en liet Gary alsnog een zoen op haar wang drukken.

‘En Kate dan?’

‘Dat mens ga ik niet laten komen – als een soort veredelde stoelvulling,’ zei Sarah bits.

‘Kate is geen veredelde stoelvulling; ze is mijn baas én een goede vriendin.’

‘Tristan... Deze bruiloft kost ons zevenentwintig vijftig plus btw per couvert,’ zei Sarah, terwijl ze met haar potlood op het stoelenplan tikte. ‘We doen al erg gul door er ook nog gratis drinken bij te geven,’ voegde ze toe. Ze wees erbij naar de dozen die overal opgestapeld stonden.

‘Kate drinkt niet,’ zei Tristan.

‘Nee, maar ze zal wel alle aandacht naar zich toe trekken... Darren van mijn werk is helemaal geobsedeerd door boeken over waargebeurde misdaden. En straks denkt iedereen dat jij haar toyboy bent.’

‘Maar dat ben ik toch helemaal niet!’

‘Nou, maar dat wil ik dus niet de hele receptie lang iedereen gaan staan uitleggen. Ik wil dat ze mij bewonderen in mijn jurk – die bepaald niet goedkoop is geweest, en dat voor iets wat je maar één keer kunt dragen...’

Gary keek Tristan aan en trok een beetje ongemakkelijk zijn wenkbrauwen op. Hij was al veertig, vijftien jaar ouder dan zijn verloofde. Toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten, had hij nog grijzend haar; nu was het donker en droeg hij schoenen met een dikke hak. Gary was zeker een kop kleiner dan Sarah.

‘Ik ga douchen,’ zei Tristan.

‘Vergeet niet de boiler aan te zetten!’ riep Sarah hem na terwijl hij de trap op liep. Hij hoorde Gary tegen haar brommen dat ze een beetje kalm aan moest doen.

‘Nee, Gary,’ hoorde hij nog net het antwoord van zijn zus. ‘Het is mijn bruiloft. Ik ga het niet op een akkoordje gooien!’

Toen Tristan twintig minuten later weer beneden kwam, hadden Sarah en Gary hun stoelenplan opgeborgen en zaten ze samen op de bank tv te kijken. Ze schonken hem een verwachtingsvolle blik, Sarah grijnsde er zelfs breed bij.

‘Wat nou?’ zei Tristan, terwijl hij zich weer langs de dozen de keukens in perste om iets te eten te pakken.

‘Je telefoon ging toen je onder de douche stond,’ zei Sarah.

‘O. Was het Kate?’ vroeg hij. Hij hoopte dat ze nieuws had.

Sarah trok even een vies gezicht. ‘Nee, die was het niet. Ik herkende het nummer niet, dus nam ik op omdat ik dacht dat het misschien iets belangrijks was. Het was Magdalena...’

‘O ja,’ zei Tristan. Hij herinnerde zich weer dat ze had gezegd dat ze hem nog zou bellen.

‘Ze klinkt erg Italiaans.’

‘Dat komt doordat ze dat ook is.’

‘Ze vroeg of je haar wilde terugbellen, over samen koffiedrinken,’ zei Sarah. Ze klonk nu haast extatisch van opwindning.

‘Oké, bedankt.’

‘Wie is ze? Waar heb je haar ontmoet? Is het serieus? Is ze knap? Ze klonk knap, hè Gary?’

‘Eh... dat heb ik niet echt gehoord. Jij zat met haar aan de telefoon, ik niet,’ zei Gary.

Sarah schonk hem een geïrriteerde blik. ‘Geloof me nu maar, Gary: ze klonk knap. Tristan is ook knap – dat mag ik zeggen, want ik ben zijn zus – dus verwacht ik dat iemand die op hem valt dat ook is.’

Gary begon te grijnzen. ‘Goh, dank je wel...’ zei hij.

‘Hè?’

‘Nou, jij bent ook knap, dus dat betekent dat ik dat ook ben...’

Sarah negeerde deze opmerking volkomen en richtte zich weer tot Tristan. ‘Vertel ons eens iets over Magdalena.’

‘O, ze is gewoon een hoogleraar van mijn werk die mijn nummer heeft gevraagd,’ zei Tristan.

‘Een hoogleraar nog wel! Bel haar terug dan,’ zei Sarah. Ze stak Tristan zijn mobieltje toe.

‘Mag ik eerst even eten?’ zei hij. Het irriteerde hem dat Sarah haar neus in zijn zaken stak. Hij wilde eerst rustig een kop koffie met Magdalena gaan drinken en daarna pas proberen te bepalen hoe hij zich bij dit alles voelde.

‘Als ik het als vrouw mag zeggen: ik hou er niet van als mannen spel-

letjes spelen. Gary heeft nooit een spelletje met mij gespeeld. Wel, Gary?’ Gary opende zijn mond al om iets terug te zeggen, maar Sarah zat intussen door de contactenlijst in Tristans telefoon te scrollen. ‘Ik heb beloofd dat je haar zou terugbellen. Hierzo, hij gaat al over...’

Tristan griste zijn telefoon uit haar hand en beëindigde het telefoontje. ‘Jezus, Sarah, laat me met rust!’

Hij stormde de kamer uit, trok in de gang zijn schoenen en jas aan, stapte naar buiten en trok de voordeur achter zich dicht. Hij bleef met hoog opgetrokken schouders onder de galerij staan. Het was nu koud en donker aan de boulevard, met een stevige wind van zee. Hij koos Magdalena’s nummer en schermde de telefoon met zijn hand af tegen de wind.

Ze nam na een paar keer overgaan al op. ‘Hallo, fijn dat je terugbelt,’ zei ze. ‘Beantwoordt jouw zus je telefoontjes altijd zo grondig?’

‘Sorry daarvoor. Ik stond onder de douche,’ zei hij.

Er viel een stilte.

Tristan wilde haar net iets gaan vragen over het stuwmeer van Shadow Sands, toen ze zei: ‘Hé, ik weet dat ik zelf Starbucks heb voorgesteld, maar zou je misschien met me naar de film willen? Ik ben een echte David Lynch-fan en zondagavond draait *Eraserhead* in de Commodore.’

‘Ja, lijkt me te gek,’ zei Tristan.

‘Goed, app me je adres even, dan haal ik je om half acht op,’ zei Magdalena en ze hing op.

Tristan staarde even naar zijn telefoon. Hij voelde zich een beetje onzeker: nu was het dus echt een afspraakje geworden.

Hij stak de straat over en liep de trap af naar de zee. Het had iets heel eenzaam, bedacht hij, om altijd om te gaan met mensen die hun emoties níét hoefden te verbergen. Hij werd soms knettergek van Sarah en Gary, maar hij benijdde hen ook, omdat ze gewoon zichzelf konden zijn. Hij wandelde over het donkere strand, luisterde naar de golven die over de steentjes gleden en genoot van het feit dat hij hier, ver buiten het bereik van de straatlantaarns langs de boulevard, heel even onzichtbaar kon zijn.

Net toen hij bij het andere eind van het strand was aangekomen,

ging zijn telefoon. Hij schrok ervan. Het was Kate.

‘Tris, ben jij thuis?’ zei ze.

‘Nee. Hoezo?’

‘Het plaatselijke ITV News is net begonnen, met een item over Geraint. Ze hebben hem opgepakt voor de moord op Simon Kendal.’

Zonder op te hangen haastte Tristan zich naar de snackbar aan het eind van de boulevard, waar de tv altijd aan stond. Er was bijna niemand. Hij bestelde er een kop thee en een broodje bacon en vroeg of de tv op ITV News mocht.

Hij zag nog net hoe een gehandboeide Geraint werd meegenomen en vervolgens uit een politieauto stapte en het bureau van Exeter in werd geleid. Vervolgens verscheen er een foto in beeld van Simon Kendal bij een van zijn zwemwedstrijden.

‘De politie heeft de twintigjarige Geraint Jones gearresteerd in verband met de moord op Simon Kendal. Enkele van diens eigendommen waarvan wordt aangenomen dat ze verband houden met dit misdrijf, zijn in beslag genomen.’ Op de tv stapten een paar agenten de voordeur van een flatgebouw uit. Ze droegen verschillende kampeerspullen bij zich. Er werd ingezoomd op een aantal tentharingen in een plastic bewijszak. ‘Tevens is er in de woning een kledingstuk aangetroffen dat volgens de politie bloedsporen van het slachtoffer zou bevatten. Simon Kendal en Geraint Jones stonden op de avond van de zevenentwintigste augustus met hun tent op de kampeerplek van Shadow Sands, toen Simon Kendal vermist raakte. Zijn lichaam werd later gevonden in het stuwmeer van Shadow Sands.’

Er volgden nog een paar stockfoto’s van de verlaten kampeerplek en het stuwmeer, gezien vanuit de waterkrachtcentrale. Aan het eind van het item noemde een verslaggever, staand voor het politiebureau van Exeter, het nummer waarop het publiek informatie kon doorbellen.

‘Zo, dat hebben ze snel voor mekaar,’ zei Tristan.

‘Zeg dat wel,’ zei Kate aan de andere kant van de lijn. ‘En degene die hem heeft gearresteerd wilde kennelijk zo veel mogelijk informatie in de openbaarheid brengen.’

‘Het ziet er behoorlijk belastend uit,’ zei Tristan. Zijn broodje werd gebracht, maar hij had opeens geen trek meer. ‘Tentharingen gewik-

keld in plastic waarmee langs de tv-camera wordt geparadeerd... En denk je dat ze die jas met Simons bloed op de mouw hebben?’

‘Dat lijkt me wel, ja, als de politie de media heeft verteld over bloedsporen op Geraints kleding,’ zei Kate.

‘Hoe werkt dat eigenlijk bij de politie? Ik dacht dat ze de bijzonderheden van een zaak betrouwbaar moesten houden.’

‘Dit is expres gelekt. De politie gebruikt de pers om het verhaal neer te zetten.’

‘Heeft moordzaken dan een verhaal nodig? Ik dacht dat het daarbij puur om de feiten ging,’ zei Tristan.

‘Dat zou ook zo moeten zijn, maar hier is iets raars aan de hand. Eerst werd Simons dood razendsnel tot ongeval bestempeld. Maar toen ik Alan Hexham naar het autopsierapport liet kijken en hij iets opmerkte wat niet klopte, kantelde de hele boel. En nu komt het plots als moordzaak in de pers... Ze hebben er goed voor gezorgd dat de nieuws-camera’s de beelden van die tentharingen – het potentiële moordwapen – hebben opgepikt. Ik weet bijna zeker dat ze hopen dat een arme jongen als Geraint zich geen fatsoenlijke advocaat kan veroorloven...’

‘Maar als die tentharingen al die tijd in Geraints flat hebben gelegen, gewikkeld in plastic...’

‘Dan zou eventueel forensisch materiaal bewaard kunnen zijn gebleven. Tenzij ze zijn schoongemaakt natuurlijk,’ vulde Kate aan.

‘Lyn is vast tevreden. De doodsoorzaak “ongeval” zal nu zijn omgezet in “moord”, neem ik aan. En dat is immers wat ze wilde,’ zei Tristan.

‘Ja. Maar toch wil ik haar geld niet aannemen. Ik geloof namelijk niet dat er iets is opgelost: er zijn alleen maar meer vragen opgeworpen,’ zei Kate.

Nadat Tristan had opgehangen, bestudeerde hij zijn gezicht even in het raam van de snackbar. Dit zette zijn eigen problemen wel even flink in perspectief. Vergeleken met Geraint bofte hij immers nog: hoe zou het zijn om te worden verdacht van moord?

Hij rilde bij het idee.

13

Zondagochtend stond Kate vroeg op. Ze trok haar badpak aan en verliet het huis via de keukendeur, waarna ze langs de klif naar beneden liep voor haar vaste zwempartij. Het was een frisse ochtend. De gouden zon weerkaatste tegen de laaghangende bewolking en leek wel allemaal diamanten over het wateroppervlak uit te strooien.

Kate was in zee beginnen te zwemmen, nadat ze ergens had gelezen dat je daar depressies mee kon bestrijden. Het had haar wel wat moed gekost om dit het hele jaar door te blijven doen, maar op een gegeven moment werkte het koude water zelfs verslavend. Het positieve gevoel als ze na het zwemmen weer uit het water kwam, bleef meestal het grootste deel van de dag bij haar hangen.

Ze waadde de branding in en dook toen met haar hoofd naar voren een brekende golf in. Het koude water maakte haar in één klap wakker. Ze zwom een paar minuten lang de zee op, toen hield ze haar armen en benen stil en liet zich drijven, genietend van de deinende beweging van de golven en het tintelende gevoel in haar hoofdhuid, terwijl haar haar heen en weer golfde en breed uitwaaierde in het water. Met haar oren onder water luisterde ze naar de vreemde klikjes en andere geluiden van de onderwaterwereld, zoals de zachte echo van het geluk van de branding aan de rotsen.

Kate voelde zich altijd zo heerlijk vrij in de zee. Ze moest ineens weer denken aan Simon Kendal. Wanneer zou hij met zwemmen zijn begonnen? En had hij dezelfde vrijheid gevoeld, dit genot om gewoon onder je eigen voorwaarden in het water te liggen – zwemmen, stilliggen, drijven? Geraint had hun verteld dat Simon een hekel aan zijn

vroege trainingssessies was gaan krijgen; dat hij het gevoel had gekregen een soort gevangene van het zwembad te zijn. Hoe had hij het ook alweer genoemd? *Een betonnen chloorbak*. Zoiets had Kate nog nooit gehoord uit de mond van een sportman.

Deze zaak zat haar nog steeds niet lekker – niet alleen door Simons dood, maar ook vanwege het feit dat Geraint nu ineens als hoofdverdachte werd gezien. Hij had zo veel genegenheid voor Simon getoond, bijna alsof hij een soort broer voor hem was geweest. Waarom zou hij hem dan hebben willen vermoorden? Geweld had veel verschillende gezichten. Als het samenging met een ongecontroleerde woedeaanval, was het slordig en ongepland. Zoals Geraints caf eruzies – uit zelfverdediging. Als Simons lichaam met meerdere steekwonden op de kampeerplek was gevonden, of ergens gedumpt in het bos, zou ze er eerder naar neigen om Geraint als de dader te zien. Maar hoe was Simon midden op dat stuwmeer beland, ver van hun kampeerplek? En als Geraint hem met zo'n tentharing had gestoken, waar was het bloedspoor naar het water dan? Er liep geen duidelijk pad van de kampeerplek naar het water en dan stond er ook nog dat hoge hek tussen, met scheermesdraad erbovenop. Hoe had Simon daar, met een diepe steekwond, overheen kunnen klimmen? En waarom had hij geen enkele snij- of schaafwond van die scheermesdraad?

Toen Kate weer boven bij haar huis aankwam, rinkelde haar telefoon. Ze nam vlug op, nog gewikkeld in haar handdoek. Het was Lyn Kendal.

'Kate, bedankt!' riep ze opgetogen. 'Zo snel had ik geen resultaat verwacht. Ik ben echt onder de indruk.'

'Geraint is alleen nog maar gearresteerd, h . De politie heeft nu zesennegentig uur om hem officieel in staat van beschuldiging te stellen,' zei Kate.

'O, maar dat is al gebeurd, hoorde ik zojuist.'

'Heeft de politie je gebeld?'

'Ja, ene Henry Ko... Wist je dat die klootzak van een Geraint nog in zijn proeftijd zat, omdat hij iemand in een club was aangevlogen?' Kate ging op de rand van de bank zitten. Ze voelde hoe haar hart zich samenknep. Lyn ging intussen verder: 'Zonder enige aanleiding viel hij

hem aan, de nieuwe vriend van zijn ex. Wist jij dat?

‘Nee.’

‘Ik ook niet... Simon vertelde me nooit iets. Wie weet waar zo iemand als Geraint toe in staat is? Ik ben altijd bang geweest dat Simon betrokken zou raken bij... dat hij de verkeerde vrienden zou krijgen.’ Lyn begon te snikken.

Kate probeerde intussen haar gedachten op een rijtje te krijgen. ‘Lyn... Er is heel veel aan deze zaak dat niet klopt.’

‘Ja, Henry Ko vertelde al dat jij iets bij hen onder de aandacht had gebracht, over Simons lijkschouwing. En dat dit hen naar dat nieuwe bewijsmateriaal had geleid: die eh... tentharing die het moordwapen zou zijn geweest...’ Ze begon weer te huilen.

‘Dat klopt. Heb je Henry Ko verteld dat je mij hebt verzocht naar de zaak te kijken?’

‘Nee, dat heb ik hem niet gezegd.’

‘Heeft hij je nog andere informatie gegeven? Heeft de politie bijvoorbeeld al weten aan te tonen dat een van die tentharingen het moordwapen is?’

‘Hij vertelde dat ze alle in beslag genomen kampeerspullen nog op DNA aan het testen zijn. Ik ben zo blij dat de politie eindelijk doet wat ze moeten doen! Daar wilde ik je alvast voor bedanken,’ zei ze tussen twee snikken door. ‘Maar kunnen we misschien over een paar dagen verder praten? Het is allemaal erg veel om te verwerken, ik heb even wat tijd nodig.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Kate. Nadat Lyn had opgelegd, bleef ze nog even zitten nadenken.

Kennelijk had Alan Hexham Henry Ko verteld dat zij naar Simons dood had geïnformeerd. Alan was altijd rechtdoorzee. Hij had haar wel eerder geholpen, maar als puntje bij paaltje kwam lag zijn loyaliteit toch bij zijn werk en het gezag. Ze zou binnenkort wel een telefoontje van Henry Ko krijgen. De politie had het nooit zo op rondsnuffelende privédetectives.

Ze tuurde door het raam naar buiten. Er hingen nu lage wolken voor de zon en boven de zee begon zich een mistbank te vormen. Ze rilde. De kou was tot in haar botten getrokken. Ze liep de trap op en douchte extra lang en heet.

14

Magdalena Rossi duwde haar gele Vespa-scooter door de smalle, betegelde gang van het appartement dat ze deelde met twee pas afgestudeerde studenten en reed hem via de voordeur de straat op.

Hun huis lag in een rustige straat hoog boven de zee. Haar knalrode jas, blauwe spijkerbroek en groene lakleren wandelschoenen vormden een kleurrijk accent bij de grijs gestucte woningen. Magdalena zette haar valhelm met spiegelvizier op, zwaaide haar been over de zitting en zette zich af met haar voet. Toen liet ze de Vespa in zijn vrij over de steile heuvel naar beneden rollen, recht op de zee af. Ze genoot van de snelheid die ze daarbij maakte. Onderaan boog ze mee met de vrij scherpe bocht naar rechts en reed zo de boulevard op. Pas halverwege, bij een dichtgetimmerde ijskraam, was haar snelheid zo afgenomen dat ze even moest stoppen om met de kickstarter haar motor aan te zetten.

Ze zag Tristan niet toen ze langs zijn huis kwam. Ze voelde een paar vlinders in haar buik toen ze aan hun naderende afspraakje dacht. Hij was immers een lekker ding, erg sexy. Toen ze haar huisgenoten, Liam en Alissa, een foto van hem had laten zien, waren die het daar allebei roerend mee eens geweest.

Maar toen duwde Magdalena haar gedachten over Tristan resoluut aan de kant: ze moest zich nu eerst concentreren op haar veldwerktripje. Gisteravond op het weerbericht hadden ze gewaarschuwd voor mist aan zee en daar hadden ze helemaal gelijk in gekregen. De lucht was zwaar van de nevel en boven de zee hingen een paar stevige mistbanken. Af en toe weerklonk het verre geloei van een misthoorn.

Haar project was begonnen met de boer die die gigantische pootaf-

druk had gevonden. Nadat ze bij hem thuis wat hadden gepraat en foto's gemaakt, waren ze samen in de plaatselijke pub gaan lunchen. Via deze boer was ze in contact gekomen met plaatsgenoten van hem, die haar hadden verteld over het Beest van Bodmin Moor. Vervolgens was het gesprek op andere plaatselijke legendes gekomen. Twee van de serveersters hadden haar verteld over een jongen en een meisje uit het plaatselijke kindertehuis die in de mist waren verdwenen, op een stuk weg even buiten Ashdean. En ze hadden haar het telefoonnummer van een vrouw gegeven die meer zou weten over deze ontvoeringen in de mist. Magdalena had meerdere keren een berichtje voor haar achtergelaten, maar hier nooit iets op gehoord.

De ene serveerster had zelfs haar eigen mistverhaal gehad. 'Hij komt vanuit het niets opzetten en overvalt je volledig. Je weet ineens niet meer waar je bent en raakt in blinde paniek,' had ze gezegd. Ze vertelde Magdalena hoe ze op een koude junidag bramen had staan plukken bij de kliffen, toen er opeens een dichte mist opstak. Ze was meteen de weg kwijt geweest en had wel een uur lang nietsziend rondgestommeld. Het had maar weinig gescheeld of ze was over de rand van de klif getuimeld en tussen de rotsen en de beukende golven eronder terechtgekomen.

Magdalena had besloten hier het startpunt van haar onderzoeksproject van te maken. Ze vond het voldoende bewijs dat er helemaal geen 'mistspook' bestond dat mensen liet verdwijnen: ze waren waarschijnlijk gewoon verdwaald, tussen de struiken beland of in de zee gevallen. Overall langs de kustlijn lagen immers velden en wandelpaden: genoeg plaatsen om een voortijdige dood tegemoet te vallen. Voor vandaag had ze zich voorgenomen een paar goede foto's te maken van hoe de mist vanaf de zee het land op trok. Daarnaast hoopte ze stiekem te stuiten op de overblijfselen van een van de genoemde slachtoffers: een hoopje botten dat lag verscholen in een of andere greppel of een spleet in de klif, nog deels bedekt door de kleding die ze op de dag van hun vermissing droegen.

Ze nam de A1328 het stadje uit, de kustweg die Ashdean verbond met Exeter. Algauw passeerde ze steeds minder winkels en huizen, en werden deze vervangen door akkers en bomen. De kliffen lagen aan haar linkerhand, verstopt achter een dikke rij bomen. Toen ze een zandpad

tussen twee akkers zag, ging ze wat langzamer rijden. De mist, die steeds verder optrok vanaf de kliffen, kwam haar al over het pad tegemoet.

Ze keerde haar scooter en draaide het pad op. Er liepen een paar gigantische bandensporen overheen, duidelijk achtergelaten door een tractor. Ze merkte dat het 't gemakkelijkst was om vlak langs de opgedroogde modder te rijden, die in perfect gladde, zijdeachtig glanzende richels was samengeperst.

Magdalena had het mensen wel eens horen hebben over 'rollende mist' en had dat dan altijd een beetje raar gevonden. Een bal rolt, maar mist toch niet? Vandaag kwam de mist echter precies op die manier op haar af: alsof hij werd uitgegoten – een reusachtige, stroperige massa stuwde zich over het zandpad voort, al wentelend en kronkelend, met sprieterige, naar buiten gerichte krulvingers. Het leek bijna een levend geheel, dat om zich heen tastte om te voelen waar zij was.

Ze zette de motor uit en klapte de standaard van de Vespa uit. Terwijl ze nog in haar tas stond te zoeken naar haar camera, leek de muur van mist opeens te versnellen. Ze werd helemaal omwikkeld door witte kilte. Ze snoof de koude mist op, die licht zilt bleek te smaken. Hij was vochtig op haar tong en ze voelde de condens in haar haar en wimpers.

Magdalena was een nuchter mens, ze geloofde totaal niet in broodje-aapverhalen. Tijdens het hele onderzoek was ze steeds logisch blijven denken: spoken, kabouters en andere mythische wezens bestonden gewoon niet. Maar nu ze werd opgeslokt door deze mistmassa, die zo dicht was dat ze niet verder dan een paar centimeter voor zich kon zien, raakte ze toch lichtelijk in paniek. Haar Vespa wilde ook al niet meer starten: de motor kuchte en pruttelde slechts wat: *rrr-rrr-rrrrrr*. En de mist bleef maar voorbijrazen en haar steeds dieper ingraven.

Het is maar gecondenseerd water, zei ze tegen zichzelf.

Eindelijk sprong haar Vespa met een luid geronk weer tot leven. Magdalena zette zich vlug af en begon te rijden, weer gebruikmakend van de wielsporen om het pad te kunnen volgen. Eindelijk kwam ze vanuit al die witheid weer tevoorschijn, terug tussen de weidse velden, terwijl de mist met zijn krullerige vingers naar haar greep.

Ze bleef nog zeker een halve minuut op volle snelheid doorrijden.

Toen pas minderde ze vaart en stopte ze. Haar hart bonkte in haar borstkas, haar ademhaling ging als een razende tekeer. Ze parkeerde de Vespa in de grasberm en nam nog een paar foto's van de op haar af rollende mist.

Naast de berm was een greppel, overgroeid met dood riet en brem. Ze boog de struiken wat opzij en gluurde ertussen. De greppel was behoorlijk diep. Ze zag in het donker alleen wat olieachtig, zwart water blinken.

Als ze hierin viel en verdrong, of zelfs maar struikelde en iets brak, zou iemand haar dan kunnen horen roepen? Het was hier midden in de rimboe en al dat struikgewas zou haar gemakkelijk volledig verstopt kunnen houden... Zou daarbeneden soms al een dood meisje of een dode jongen liggen? Een arme ziel die in de mist ongelukkig terecht was gekomen? Waarna zijn of haar lichaam langzaam wegrotte in de modder?

Ze begon een paar foto's van de greppel te maken. Terwijl ze de lens scherpstelde, dacht ze iets te zien bewegen in het water. Ze boog zich wat dichterbij. Plotseling ritselde er iets... ze voelde het gefladder van vleugels, vlak bij haar gezicht... ze slaakte een luide kreet... en toen vloog er een eend vanuit het riet de lucht in.

Magdalena liet zich op de grond zakken. De droge rietstengels prikten dwars door haar spijkerbroek heen en ze had het warm in haar jas. De mist had een dikke laag vocht op haar haar achtergelaten, die begon door te sijpelen tot op haar hoofdhuid. Ze had honger, ze had het koud en ze was toch een beetje bang geworden, dus besloot ze maar weer terug te rijden naar Ashdean.

Aan het eind van het zandpad draaide ze de verharde weg weer op. De mist begon vanaf zee alweer te verwaaien, de lucht was hier nog slechts nevelig.

Een eindje verderop langs de weg stond een crèmekleurige Volvo geparkeerd. Hij zat vol modderspatten en was bij de achterwielen op zijn krik gezet. Een oude man stond net de reserveband uit de kofferbak te tillen. Toen Magdalena hem op haar scooter passeerde, zag ze dat hij was gekleed in een wijde, blauwe corduroy broek, laarzen en een tweedachtig jasje met versleten ellebogen. Er piepte wat grijs haar onder zijn platte pet uit en hij had een borstelige, grijze baard en een bril met een dik montuur.

In de spiegel op haar stuur zag ze dat de man moeite had met het verplaatsen van de autoband. Hij liet hem steeds vallen, stopte dan en greep naar zijn rug. Magdalena zag zichzelf altijd als een slimme meid die echt niet op haar achterhoofd was gevallen, maar ze kwam ook uit een dorpje in het noorden van Italië waar ouderen nog met veel respect werden bejegend. Wat zou haar moeder er wel niet van zeggen als ze deze oude man hier in zijn eentje langs de kant van de weg liet aanmodderen? Ze keek opnieuw in haar spiegel.

‘Nee, nee, nee,’ zei ze zacht tegen zichzelf.

En ze nam gas terug, draaide om en reed terug.

‘Kan ik u misschien helpen?’ zei ze tegen de oude man terwijl ze naast zijn auto tot stilstand kwam. Ze duwde het vizier van haar helm omhoog.

De man hijgde luid. Hij had de band net tegen het achterwiel aan de kant van de weg gezet, zag ze. ‘O, da’s erg aardig van u,’ zei hij met een vet Cornish accent. ‘Ik moet alleen nog...’ Hij stopte even om op adem te komen, zijn ademhaling klonk moeizaam. ‘Ik moet die band alleen nog aan de andere kant zien te krijgen. Ik denk dat ik over glas of een spijker of zo ben gereden...’

Toen pakte hij de reserveband weer op, maar hij gleed uit zijn armen en rolde over de weg, net op het moment dat er een kleine vrachtwagen aankwam. De chauffeur hiervan vloog abrupt op de rem en kon nog net met een grote bocht om de band heen rijden. Hij toeterde luid en stooft in een stofwolk om hen heen.

Magdalena zette haar scooter achter de Volvo op de standaard, zette haar helm af en hing hem aan het stuur.

Er stond een kleine krik onder het achterwiel van de auto. Ze raapte de reserveband van het wegdek en droeg hem terug naar de man. Dat was best zwaar, maar het lukte haar net.

‘Alstublieft... hierzo, aan deze kant,’ zei de man, wijzend naar de as van het achterwiel aan de kant van de berm. ‘Dank u wel, hoor,’ zei hij terwijl hij achter haar aan liep. ‘Ik heb het gereedschap hier.’ Hij pakte een moersleutel en een lap uit de openstaande kofferbak.

De auto stond vlak naast een strook lang gras met daarnaast een greppel. De zijspiegel aan de chauffeurskant stak dan ook uit tot boven

het gras, waardoor de looproute naar de voorkant van de auto werd afgesloten.

De man stond nu tussen Magdalena en haar Vespa in. Ze zag door de smoezelige ramen dat de achterbank was bedekt met oude dekens. Ze zette de band op de grond. ‘Wacht, ik zal weer aan de kant gaan, dan kunt u er goed bij,’ zei ze, en ze wilde zich langs de man persen.

Maar hij versperde haar de weg. Hij leek opeens ook veel rechter te staan, waardoor haar opviel hoe breed hij eigenlijk was. Hij had een tuinkabouterachtige neus en de ogen achter zijn dikke brillenglazen hadden een merkwaardige kleur. ‘Hou je van feesten?’ vroeg hij, met een stem die ineens heel anders klonk: glad en glibberig en met geen spoor van een accent meer.

‘Hè, wat?’ reageerde Magdalena.

Toen stompte hij haar hard in het gezicht en greep de riem van haar camera toen haar hoofd daarbij achteroversloeg. Ze zag sterretjes en voelde zich als verdoofd. Het duurde dan ook even voordat ze zich realiseerde dat hij de camerariem om het dakrek van de Volvo had geslagen en dat deze zich steeds strakker om haar nek begon te trekken. ‘Neeeee!’ riep ze uit, maar haar mond was dik en gevoelloos geworden en zat onder het bloed.

‘Nou? Hou je van feesten?’ herhaalde de man en hij duwde haar een bruin flesje onder de neus.

Magdalena werd overspoeld door een chemische geur die ergens achter in haar hoofd leek te exploderen. Haar bloed begon door haar lichaam te bruisen, een ogenblik later klapten haar benen dubbel. Haar val werd gebroken door de camerariem, die onder haar kin bleef haken en haar zo bijna smoorde.

Het was alsof ze buiten haar lichaam zweefde en van boven toekeek hoe de man kalm haar scooter oppakte en in de greppel smeed. Hij werd er volkomen opgeslokt door het struikgewas. Zij hing intussen nog steeds aan het dakrek te bungelen, met de riem strak om haar keel. Haar voeten traptten en schraaptten onder haar lichaam, in een poging grip te krijgen op de grond.

De man bracht zijn gezicht heel dicht bij het hare. ‘Wil je de sterren aanraken?’ fleemde hij met zachte stem.

Zijn ogen hadden echt een vreemde kleur, zag ze: een soort paars-achtig blauw.

Hij duwde het flesje weer onder haar neus. Opnieuw volgde er zo'n explosie in haar hoofd, gevolgd door het gevoel alsof ze viel.

Toen was er niets meer dan duisternis.

15

Toen Kate maandag weer op haar werk kwam, voelde ze zich moede-loos. Ze had het nieuws de afgelopen twee ochtenden nauwlettend ge-volgd, maar er was niets meer gemeld over het feit dat Geraint Jones was beschuldigd van moord of over de vorderingen van de politie in deze zaak.

Het werd een drukke dag, met veel colleges en besprekingen. Pas dinsdagmiddag zag ze kans om Tristan weer te spreken. Ze liepen net terug de trap op naar haar kantoor, boven in een van de torens van het campusgebouw, toen het zachte gebrom van twee mannenstemmen doordrong tot in het trapportaal.

‘Wie zitten er in je kantoor?’ vroeg Tristan.

Kate schudde haar hoofd en beende langs hem heen de laatste krul van de wenteltrap op. De deur naar haar kantoortje stond op een kier. Achter haar bureau zat inspecteur Henry Ko in haar papieren te neu-zen. Een gezette oudere man met een pafferig gezicht en in een kreuke-lijg, slechtzittend pak stond met een boek uit haar kast in zijn hand. ‘Eh... Kan ik jullie helpen?’ vroeg ze, terwijl ze van de een naar de an-der keek. Een ogenblik later verscheen Tristan achter haar.

‘U? Nee,’ zei Ko bot. ‘Tristan is degene naar wie we op zoek zijn.’ Hij stond op uit Kates stoel, de andere agent zette het boek terug op de plank. ‘Tristan, mijn naam is inspecteur Henry Ko en dit is recher-cheur Merton...’ Beiden haalden hun politiepenning tevoorschijn. Toen Kate zich naar hem omdraaide, zag ze de geschrokken, verwarde blik op het gezicht van haar assistent. ‘Tristan, waar is Magdalena Ros-si?’

‘Wie?’ vroeg Kate.

‘Proféssor Magdalena Rossi, zij werkt hier. Ik zou denken dat u dat wel zou weten, professor Marshall,’ zei Henry.

‘Ze is gasthoogleraar en doceert filosofie en religie,’ zei Tristan vlug tegen Kate.

‘Wanneer heb je haar voor het laatst gezien?’ vroeg Ko door.

‘Vorige week vrijdag... toen ik wat apparatuur afleverde bij haar kantoortje,’ zei Tristan.

‘En je hebt haar zaterdag aan de telefoon gehad en jullie zouden elkaar zondagavond treffen,’ nam rechercheur Merton voor het eerst het woord.

‘Ja. Maar toen kwam ze niet opdagen,’ zei Tristan.

Kate kon alleen maar niet-begrijpend toekijken. Ze begreep er niets van waarom de politie opeens zo geïnteresseerd was in een of andere gasthoogleraar én waarom Tristan een afspraak met haar had gehad. ‘Wat heeft dit precies te maken met het feit dat jullie – zonder huiszoekingsbevel – in mijn kantoortje lopen rond te snuffelen?’ vroeg ze. Ko opende zijn mond al om te protesteren. ‘Want dat zullen jullie toch echt nodig hebben als jullie mijn spullen willen doorzoeken.’

‘Een van de medewerkers van de administratie beneden heeft ons hierheen gebracht,’ zei Ko. ‘Magdalena Rossi is gistermiddag als vermist opgegeven. Zij is zondag de deur uit gegaan en niet meer thuisgekomen. Uw assistent hier was de enige met wie professor Rossi een afspraak gepland had staan.’

‘Ja, ze zou zondagavond om half acht naar mijn huis komen. We hadden afgesproken om samen naar de film te gaan. Maar ze kwam niet,’ zei Tristan. Kate zag dat hij inmiddels stond te trillen van de spanning.

‘En waar was jij tussen zondagmiddag één uur en maandagochtend negen uur?’ wilde Ko van Tristan weten.

‘Zondagochtend was ik gewoon thuis, bij mijn zus en haar verloofde. Na de lunch ben ik naar de sportschool gegaan, later die middag kwam de cateraar langs.’

‘De cateraar?’

‘Ja. Mijn zus gaat over een paar weken trouwen, dus nu kwamen ze

langs met allerlei hapjes om uit te kiezen, voor het bruiloftsdiner. Daarna ben ik me gaan klaarmaken voor mijn afspraak met Magdalena, maar die ging dus niet door.'

'Heb je haar nog gebeld, of ben je naar haar huis gegaan om uit te zoeken waarom ze je had laten zitten?' vroeg rechercheur Merton.

'Ik heb haar een paar keer gebeld, maar hij sprong steeds meteen over op de voicemail. Uiteindelijk ben ik met mijn zus en haar verloofde pizza gaan eten.'

'Naar welke pizzeria zijn jullie toen geweest?' vroeg Merton.

'Het juiste woord is pizzéria,' zei Kate, maar hij negeerde haar volkomen.

'Waar zijn jullie geweest?'

'Bij Frankie and Benny's, in de hoofdstraat,' zei Tristan.

'Hoe laat zijn jullie gegaan?' vroeg Henry.

'Om acht uur, misschien ietsje later.'

'En wat hebben jullie er gegeten?' vroeg rechercheur Merton terwijl hij wat dichter naar Tristan toe schoof. Toen pas werd hij zich bewust van het lengteverschil. Hij keek naar hem op.

'Ik had een... pittige pizza, met pepers.'

'En de andere twee gasten?' wilde Merton meteen weten.

'Dat weet ik niet meer, hoor. Die met vier kaassoorten, geloof ik. Sarah zal de bon nog wel hebben...'

'Ja, zo kan-ie wel weer!' zei Kate. 'Is dit jullie strategie? Als Tristan zich niet meer kan herinneren wat iedereen heeft besteld, is dat reden genoeg om... Ja, wat? Hem te arresteren?'

'Arresteren?' herhaalde Tristan.

Henry Ko deed een stap naar achteren en sloeg zijn armen over elkaar. Hij en rechercheur Merton keken elkaar even aan. 'We zullen dit alles natuurlijk moeten verifiëren,' zei hij.

'Nou, dat moet niet zo moeilijk zijn,' zei Kate. 'Tristan was eerst bij zijn zus, toen ging hij naar de sportschool, kwam terug, er kwam een cateraar langs, vervolgens ging hij naar een restaurant. Getuigen en camerabeelden zat om een beroep op te doen. Waar is die professor Rossi eigenlijk vermist geraakt?'

'Als we dat wisten, zou ze niet langer vermist zijn,' zei rechercheur Merton.

Kate rolde met haar ogen. Wat een pedante vent! ‘Had ze iemand gezegd waar ze naartoe ging?’

‘Ja, ze had een van haar huisgenoten verteld dat ze veldwerk ging doen: foto’s maken op de A1328,’ zei Merton.

‘Is dat niet die weg die voor een deel tussen de kliffen en het stuwmeer van Shadow Sands loopt?’ zei Kate. Ze zag de route in haar hoofd voor zich en dacht aan Simon Kendal. ‘Heeft de politie daar al gezocht?’

‘We zijn nog aan het zoeken op het strand en bovendien patrouilleren er regelmatig onderhoudsboten over het stuwmeer,’ zei Henry Ko.

‘Zo’n onderhoudsboot vindt een lijk pas als het gaat drijven. Zoals u zich nog wel zult herinneren, heb ik het lichaam van Simon Kendal diep onder water gevonden,’ zei Kate. ‘Had Magdalena spullen bij zich toen ze vermist raakte?’

‘Ze heeft het huis verlaten met haar camera, haar tas en haar mobieltje, en ze was op haar scooter. Weet je zeker dat Magdalena niet bij jou thuis is langs geweest, Tristan?’ vroeg Henry Ko.

Zijn beschuldigende toon stond Kate totaal niet aan. ‘Tristan heeft u al verteld dat hij het grootste deel van die zondag genoeg te doen heeft gehad. Zou u uw tijd niet beter kunnen besteden aan het checken van zijn alibi?’ zei ze tegen hem. ‘U was erg rap met uw verklaring dat Simon Kendals dood een ongeluk was geweest en daar hebt u vervolgens op moeten terugkomen. Professor Rossi kan een ongeluk hebben gekregen op de heide, ze kan in het stuwmeer zijn gevallen, ze kan zelf hebben besloten ertussenuit te knippen... Tristan kan bewijzen waar hij was tijdens de uren waarin ze vermist is geraakt. Als u hem nog eens wilt spreken, zult u moeten bellen voor een afspraak. Ik weet zeker dat hij u graag van dienst zal zijn – in aanwezigheid van zijn advocaat.’

Toen liep ze naar de deur van haar kantoortje en gaf aan dat ze graag had dat ze vertrokken. ‘Trouwens, puur uit interesse... Hebt u Geraint Jones nu officieel de moord op Simon Kendal ten laste gelegd?’ vroeg ze toen Ko haar passeerde.

‘Ja,’ zei hij.

‘Dan wens ik u veel succes met bewijzen hoe Simon en Geraint over een hek met scheermesdraad zijn gezweefd om van de kampeerplek bij het water te komen.’

Hij schonk haar slechts een ijskoude blik. En terwijl hij met zijn notitieblok naar Tristan wees, zei hij: ‘Jou zullen we waarschijnlijk inderdaad nog een keer willen spreken.’ Rechercheur Merton gaf hun allebei een knikje en volgde zijn baas toen de kamer uit.

Terwijl Kate de deur sloot, liet Tristan zich op de kleine bank onder het raam vallen. ‘Wat bedoelde je daarmee: “in aanwezigheid van zijn advocaat”?’ vroeg hij.

‘Ik wilde hen er gewoon even aan herinneren dat ze meer nodig zullen hebben dan een vaag vermoeden, als ze jou opnieuw komen lastigvallen.’

‘Ziet de politie mij nu ook als verdachte?’

‘Verdacht waarvan?’ zei Kate. ‘Ze weten nog niet eens of ze is vermist of weggelopen. Er is nog geen lichaam gevonden!’

‘Maar ik heb een strafblad, dat weet je,’ zei Tristan.

‘Jij hebt slechts een waarschuwing gekregen: voor het inslaan van de ruit van een leegstaande auto, als dronken tiener. Dat staat echt niet gelijk met een proeftijd wegens het aanvallen van iemand in een club, als je dat soms denkt,’ zei Kate. ‘Maar vertel eens: hoe zit het met jou en deze Magdalena, alias professor Rossi?’

Tristan beschreef in het kort hoe hij haar had ontmoet, het mythen-en-legendeproject waaraan Magdalena werkte en het feit dat ze hem had gebeld.

Kate maakte zich zorgen om Tristan, maar moest toegeven dat haar nieuwsgierigheid ook was gewekt. De naam Shadow Sands-stuwmeer was immers weer gevallen. ‘Waarom heb je daar niets over gezegd?’ vroeg ze. ‘Dat ze werkte aan een project dat een connectie had met het stuwmeer, bedoel ik?’

‘Ik wist helemaal niet dat haar project een directe link met dat meer had! In haar kantoorje hing dan wel een kaart ervan aan de muur, maar ook allerlei dingen over mythes en legendes. Ik was van plan haar ernaar te vragen als we naar de bioscoop gingen.’

‘Waar zit dat kantoor van haar?’ vroeg Kate.

‘Aan de andere kant van het gebouw, op de bovenste verdieping,’ zei Tristan.

‘Kun je me die kaart laten zien?’

Tristan keek haar aan. ‘Haar kantoortje zal wel op slot zitten – als de politie er niet al aan het werk is.’

‘Maar jij hebt toch alle sleutels, voor wanneer je apparatuur moet afleveren of ophalen?’ zei Kate.

Het was stil op de gang van Magdalena’s kantoor. Kate deed haar best om er niet uit te zien alsof ze ‘op de uitkijk stond’, terwijl Tristan de juiste sleutel uit een grote bos probeerde te kiezen. Er zat een langwerpige raampje in de deur, waardoor Kate kon zien dat het binnen donker was.

‘Dit is ’m... Daar gaan we dan,’ zei Tristan en hij draaide de sleutel om. Hij ging als eerste naar binnen en deed het licht aan, Kate volgde hem en sloot de deur.

Ze keek om zich heen. Een paar lange tl-buizen weerkaatsten in het gepolijst houten meubilair, waaronder een met boeken en mappen bezaaid bureau. Buiten begon het al te schemeren, zag ze door het raam: de zee en de lucht erboven leken wel donkerblauw. Het was een kantoor zoals veel van haar collega’s dat hadden, op het koffiezetapparaatje in de hoek na. De meeste hoogleraren maakten dankbaar gebruik van hun koffiepauze om hun kamertje even te kunnen verlaten. Ze vroeg zich dan ook af of Magdalena soms verlegen was, of dat ze er gewoon nog niet aan toegekomen was om kennis te maken met haar collega’s.

‘Hier, dit is haar project,’ zei Tristan. Hij wees naar het prikbord.

Kate bestudeerde de foto’s, de krantenknipsels en de kaart van het stuwmeer van Shadow Sands. ‘Maar je zei dat ze niets specifiek over het stuwmeer heeft gezegd?’ vroeg ze.

‘Nee. Toen ik haar ernaar vroeg, zei ze dat ze zich vooral concentreerde op het omliggende gebied. Zo had ze afgesproken met een boer uit de buurt van Chagford, die deze pootafdruk op zijn land had aangetroffen,’ zei hij. Hij wees de betreffende foto aan. ‘Na die afspraak waren ze nog samen naar een pub gegaan, waar Magdalena in gesprek was geraakt met een paar vrouwen uit de omgeving. Zij vertelden dat ze verhalen hadden gehoord van jonge mensen die in de mist rond de A1328 zoek waren geraakt...’

‘Het Mistspook dat jonge vrouwen ontvoert!’ zei Kate.

‘En zondag was er dichte mist...’ zei Tristan.

‘Dat is wel een zorgwekkend toeval, ja.’ Ze huiverde terwijl ze weer naar de kaart keek. ‘De A1328, dat is de weg die vlak langs het stuwmeer loopt,’ zei ze. Toen stak ze haar hand uit en begon het ding los te maken van het prikbord. Ze keek op de achterkant, maar daar stond niets. ‘Heeft ze ook namen genoemd – van die boer, die vrouwen in die pub?’

‘Nee.’

Kate begon de papieren op het bureau te bekijken. Ze keek zelfs onder het grote vloeiblad.

Tristan kwam naast haar staan. ‘En?’

‘In die mappen zit alleen werk van haar studenten,’ zei ze. Ze trok de drie laden van het bureau open, maar daarin vond ze slechts wat kantoorbenodigdheden en een paar romans in het Italiaans. De desktop-computer was natuurlijk beschermd met een wachtwoord. Bovendien namen de meeste hoogleraren hun eigen laptop van huis mee. ‘Zie jij soms nog iets? Post-its, aantekeningen, wat dan ook?’

‘Nee.’

‘Heeft ze je verteld waar ze woont?’

‘Nee, maar dat zouden we bij de personeelsadministratie kunnen navragen.’

Kate keek op haar horloge. ‘Ja, laten we daar dan maar eens gaan aankloppen.’ Op weg naar buitengriste ze nog vlug een paar foto’s van het prikbord.

Tristan pakte het steekwagentje met de diaprojector. ‘Voor het geval iemand ernaar vraagt: ik heb de deur opengemaakt om deze terug te halen,’ zei hij.

16

Het was donker en erg koud toen ze bij Magdalena's huis aankwamen.

Een lange jongen deed open. Hij was een typische surfer: schouderlang blond haar en ondanks het koude weer gekleed in een wijde korte broek en een t-shirt. Hij keek een beetje wazig uit zijn ogen, alsof hij net wakker was.

'Hallo, wij zijn collega's van Magdalena,' zei Kate. Ze toonden hem allebei hun ID-kaart van de universiteit. 'We vinden het heel erg wat er is gebeurd. En we zijn hier omdat we graag willen weten wie haar onderzoeksspullen en boeken nu onder zijn hoede neemt.' Kate improviseerde maar wat en wist best dat ze een grens overging, maar ze hadden nu eenmaal de gegevens nodig van degenen die Magdalena over het Mistspook hadden verteld.

'Ja, het is heftig. Magdalena is een heel aardige meid,' zei de jongen met een duidelijk Australisch accent. 'De politie is al langs geweest. Zijn jullie daar ook van?'

'Nee, wij werken net als Magdalena op de universiteit,' zei Kate.

'Ach ja. Sorry, ik heb mijn lenzen nog niet in, haha. De politie heeft een hoop van haar spullen meegenomen.'

'Heb je de namen van die agenten toevallig onthouden?' vroeg Tristan.

'Die hebben ze wel gezegd, maar ik kan me ze niet herinneren. Maar een van hen had duidelijk Aziatisch bloed, een knappe kerel wel.'

'Hoe heet jij?'

'Ik ben Liam.'

'Wat hebben ze precies meegenomen?' vroeg Kate.

‘Haar laptop, studieboeken, onderzoeksverslagen... en zelfs wat van haar kleding: de helft van haar klerenkast is leeg. En ze had toch al niet zoveel.’

‘Hebben ze jou iets laten ondertekenen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze lieten heel snel hun penning zien en waren binnen het half uur weer vertrokken... Denken jullie dat ze is ontvoerd?’ vroeg hij.

‘Dat weet niemand. Is je toevallig opgevallen dat ze zich vreemd gedroeg toen ze wegging?’ vroeg Kate.

‘Ik heb haar niet meer gezien. Zondag heb ik de hele dag, tot in de avond, in bed gelegen. Wel hoorde ik haar op een gegeven moment haar scooter door de gang duwen, ik weet niet precies hoe laat dat was. Mijn andere huisgenoot, Alissa, is een paar dagen weg geweest. Ik ken Magdalena ook weer niet zó goed. We leiden allemaal ons eigen leven, al kunnen we het prima met elkaar vinden. Ik hoop echt dat er niets met haar is gebeurd. Denken jullie dat het om een of andere idioot gaat?’

‘Mogen we misschien even binnenkomen om te zien of ze het werk van haar studenten ook hebben meegenomen?’ vroeg Kate. Ze vond het vreselijk om te moeten liegen.

‘Ja hoor, leef jullie maar lekker uit. Dan stap ik intussen onder de douche,’ zei hij. Hij ging opzij om hen binnen te laten. ‘Trek de deur maar gewoon in het slot als jullie weggaan.’

Magdalena’s kamer was vrij groot en keek uit over Thurlow Bay en de zee. Er stond een tweepersoonsbed, een klerenkast en een bureau met een paar boekenplanken erboven. De oplader van haar laptop lag nog op het bureau, maar de planken waren leeg. Kate kon aan het stof zien waar boeken hadden gestaan.

‘Kan de politie dat zomaar doen bij een vermissing, spullen meeneemen?’ wilde Tristan weten.

‘Ja. Ze kunnen allerlei dingen pakken die zij nodig achten als bewijsmateriaal. Maar dan moeten ze wel netjes registreren wat ze meeneemen,’ zei Kate. ‘Nu lijkt het erop dat Henry Ko hier gewoon is aangekomen, zijn politiepenning heeft laten zien en vervolgens van alles heeft meegegrist.’

‘Wat zou hij dan met haar boeken moeten?’ zei Tristan.

‘We weten natuurlijk niet precies wat er op die planken heeft gestaan. Het kan ook gaan om persoonlijke dingen, zoals dagboeken en dergelijke. En haar laptop,’ zei Kate. Ze voelde de moed in haar schoenen zakken: er was niets persoonlijks meer over!

Ze liepen weer naar beneden. Kate gluurde even in de woonkamer. Daar stonden helemaal geen meubels in: alleen een grote tv en zes zit-zakken. Ze besloten ook nog even een kijkje te nemen in de keuken.

‘Alles is zo schoon, zelfs het fornuis,’ zei Tristan. Kate keek hem wat verbaasd aan. ‘O, dat was geen observatie in verband met het onderzoek, hoor. Ik constateerde het gewoon.’

Kate liep naar de koelkast, die vol hing met magneten en afhaal-menu’s. Tussen dit alles vond ze een post-it met twee namen en telefoonnummers erop. De eerste naam was Barry Lewis, de tweede Kirstie Newett. Ze nam er eerst met haar telefoon een foto van, toen googelde ze ‘Barry Lewis’.

‘Oké... dat moet onze plaatselijke boer zijn,’ zei ze. Ze liet Tristan de lijst met zoekresultaten zien. Er waren er vier: de derde ging over de eigenaar van Fairview Farm, aan de rand van Dartmoor.

‘Kirstie Newett is nogal een veelvoorkomende naam,’ zei Tristan, die intussen op zijn eigen telefoon had zitten zoeken. ‘Er zijn maar liefst zeventien Facebookprofielen en Google geeft me ook een hele berg zoekresultaten.’

Ze hoorden de badkamerdeur opengaan. Kate liep naar de trap. ‘Hallo? Liam?’

Liam gluurde over de trapleuning naar beneden. Zijn lange haar was nat en hij droeg slechts een handdoek om zijn middel. ‘Ja?’

‘Sorry, maar heeft Magdalena het wel eens gehad over ene Kirstie Newett?’

‘Nee.’

Tristan kwam naast Kate bij de trap staan en keek omhoog.

‘En over een project over plaatselijke mythes en legendes?’ vroeg Kate.

‘Ja, dat wel. Ze was nogal nerveus voor een ontmoeting met een of andere gast hier uit de buurt: een boer die een maffe voetafdruk had gevonden.’

‘Barry Lewis?’ probeerde Tristan.

‘Ja, inderdaad. Ze had gewoon overdag met hem afgesproken, maar erna zijn ze nog samen naar de pub geweest. Toen heeft ze mij trouwens nog gebeld, om te laten weten waar ze was. Volgens haar barstte het in die pub van de rare figuren.’

‘Wanneer was dat?’

‘Ergens in de eerste week van oktober. Ik heb toen nog aangeboden om haar op te halen. Maar even later belde ze nog een keer terug, om te zeggen dat alles in orde was en dat ze gewoon op eigen gelegenheid naar huis kwam... Die keer dus wel.’ Zijn gezicht betrok toen het weer tot hem doordrong.

‘Liam, weet je de naam van die pub nog?’ vroeg Kate.

Hij begon met zijn vingers door zijn natte haar te kammen. ‘Het was iets Oud-Engels... The Old... nee, The Wild Oak... vlak bij Chagford.’

‘Bedankt. Hier, dit is mijn telefoonnummer – voor het geval je je nog meer herinnert,’ zei Kate. Ze schreef het nummer op een stukje papier en liep een paar treden de trap op, hem tegemoet.

Liam stak zijn hand uit en nam het van haar aan. ‘Moet ik niet gewoon de politie bellen als ik me iets over Magdalena’s vermissing herinner?’ zei hij.

‘Wij maken ons zorgen over Magdalena.’

‘Ja inderdaad, bezorgde collega’s,’ voegde Tristan eraan toe.

‘Wilde de politie trouwens ook nog een alibi van je?’ vroeg Kate.

‘Ja. Er heeft die zondag en maandag een jongen bij me geslapen. Hij heeft bevestigd waar ik was,’ zei hij met een schaaachtige grijns.

Toen ze weer op straat stonden, blies een harde wind vanaf de zee omhoog.

Kate keek op haar horloge. ‘Shit! Over tien minuten begint mijn AA-bijeenkomst en daarna gaat Jake me skypen... Mag ik je straks nog bellen?’

‘Tuurlijk,’ zei Tristan.

‘Gaat het trouwens weer een beetje met je?’ vroeg Kate. ‘Maak je maar geen zorgen over de politie.’ Tristan knikte wel, maar Kate vond hem er nog steeds zorgelijk uitzien. ‘Ik heb al zo vaak te maken gehad met politiemannen als Henry Ko. Zij gebruiken allerlei macho bullshit

om te verhullen dat ze niet erg uitblinken in hun werk. Jij hebt toch zeker helemaal niets te maken met het feit dat Magdalena vermist is geraakt? Wil je dat ik je thuis afzet?’

‘Nee, dank je, ik ga lopen. Het is niet zo ver en ik heb even wat frisse lucht nodig,’ zei hij.

‘Oké. Dan bel ik je straks over die namen.’

Kate stapte in haar auto en keek Tristan nog even na. Hij liep naar het eind van de straat en sloeg toen af in de richting van de zee. Hij zat echt niet goed in zijn vel: hij maakte een gejaagde, teruggetrokken indruk. Ze moest hem in de gaten houden.

Toen startte ze de auto en ging op weg naar haar AA-bijeenkomst.

Toen Tristan thuiskwam, baalde hij een beetje omdat hij Gary en Sarah samen op de kleine bank in de woonkamer zag zitten. Het geluid stond erg hard en ze zaten samen naar de quiz *Eggheads* te kijken.

‘Hoi, Tris. Er is nog wat pizza in de keuken,’ zei Sarah zonder haar blik van het scherm af te wenden.

Hij zigzagde om de drankdozen heen naar de keuken. Er stond een pizzaverpakking uit de supermarkt op het aanrecht en in de grillpan lagen een paar sneu uitziende pizzastukken. Niets deprimerender dan diepvriespizza! En waarom stond er eigenlijk *Italian Style* op de doos: waar kwam pizza anders vandaan? Toch legde hij een paar stukken in de magnetron.

Hij hoorde Gary en Sarah ergens over mompelen. Hij zou willen dat hij eens kon thuiskomen in een stil huis, zodat hij zichzelf weer kon horen denken. Maar goed, over anderhalve maand waren Sarah en Gary getrouwd, woonden ze in hun eigen huis en kwam Gary niet voortdurend meer over de vloer.

Toen de magnetron klaar was, legde Tristan zijn pizzastukken op een bord, pakte een blikje cola uit de koelkast en liep terug naar de woonkamer. De kleine eettafel in de hoek lag bezaaid met papieren voor de bruiloft. Op de tv was *Eggheads* net afgelopen.

‘Mors geen pizza op mijn stoelenplan, hè,’ zei Sarah streng.

Tristan zette zijn bord op een stoel en begon een stapel te maken van alle papieren. Toen pas ging hij zitten en begon te eten.

‘Wij hebben vandaag op de bank een bezoekje van de politie gehad,’ zei zijn zus ineens. Zij en haar verloofde schonken hem een doordrin-

gende blik vanaf hun plekje op de bank.

O shit, dacht Tristan. Dat had hij natuurlijk kunnen bedenken, dat de politie contact met hen zou zoeken.

‘Ze wilden bevestigd hebben dat wij zondagavond met zijn allen buitenshuis zijn wezen eten.’

‘Wat we ook gewoon hebben gedaan, dus dat was het probleem niet...’ vulde Gary aan.

‘Waarom heb je ons niet verteld dat dat meisje, Magdalena, als vermist is opgegeven?’ vroeg Sarah toen.

‘Dat eh... heb ik zelf ook pas een paar uur geleden gehoord. De politie kwam op mijn werk met me praten,’ zei Tristan. Gary zette de tv intussen op het vroege avondnieuws van ITV. ‘Ze vertelden me dat ze zondag een ritje was gaan maken met haar scooter, waarna ze niet meer is thuisgekomen...’

‘Hier... het is toevallig net op het nieuws,’ zei Gary en hij zette het geluid nog wat harder. Ze keken samen naar het verslag.

‘Kijk dan, haar vader en moeder zijn zelfs overgevlogen uit Italië,’ zei Sarah. ‘Wat zijn Italianen toch altijd goedgekleed, hè. Ze moeten al in de zestig zijn, maar zien er nog steeds prachtig uit.’

In beeld waren nu een vrouw en een man, allebei klein en met donker haar, op een persconferentie die was georganiseerd door de politie van Devon and Cornwall. Ze zaten naast twee politieagenten in uniform achter een lange tafel en keken diepbedroefd voor zich uit. Vervolgens verscheen er een foto van Magdalena op het scherm, genomen in een wijngaard. Ze glimlachte breed, droeg een lange, rode jurk en haar donkere lokken vielen over een paar fraaie, gebruide schouders.

‘Het was een knappe meid. Jammer dat je niet met haar uit bent geweest voor haar verdwijning,’ zei Gary.

‘Zeg, doe eens niet zo bot,’ zei Sarah.

‘Het was maar een opmerking.’

‘Ja, eentje waar niemand op zit te wachten.’

Tristan kauwde intussen op zijn naar karton smakende pizza. Zijn eetlust was verdwenen en hij trilde over zijn hele lichaam. Het kwam allemaal veel te eng dichtbij!

Zwijgend keken ze samen hoe de politie een tijdlijn presenteerde

van de avond en de dag voor Magdalena's verdwijning. Daarna volgden er een paar korrelige bewakingsbeelden van de eerste uren van die maandagochtend. Ze kwamen van een camera in Jenner Street, die dwars op de straat van Magdalena lag. Bij deze timelapse, gemaakt tussen één uur en half vijf, draaide Tristans maag zich pas echt om. Ze zagen een lange jongen door de verlaten straat lopen: tweemaal tussen één uur en kwart over één, en een keer om half vijf.

'Hé, dat lijkt jij wel, Tris,' grapt Gary.

Tristan slikte een brok gortdroge pizza weg. Hij voelde bijna letterlijk hoe alle kleur uit zijn gezicht wegtrok.

'Tris? Bén je dat soms, daar in Jenner Street?' vroeg Sarah aarzelend.

'Eh, nee...' zei hij en hij begon te hoesten.

'Waar is de afstandsbediening?' Sarah griste het kastje uit Gary's hand, drukte op de knop voor de functie 'live-tv pauzeren' en spoelde toen terug naar het gedeelte waarin de bewakingsbeelden werden getoond.

'Sarah...' begon Tristan paniekerig. Hij voelde de pizza gewoon door zijn maag rollen.

Zijn zus stond inmiddels midden in de kamer naar de tv te turen. 'Tristan... Dat is jouw trainingspak: dat zwarte met die rode, groene en blauwe strepen... én je wit-rood-blauwe vintage Adidas-pet die je in Amerika hebt besteld. Dezelfde kleren als je aanhad toen we zondagavond pizza gingen eten.' Ze spoelde opnieuw terug. 'Hij heeft zelfs jouw loopje.'

'Hoe bedoel je?' vroeg Gary. Hij stond op en kwam naast haar staan.

'Gewoon, de manier waarop Tristan loopt, zijn hele lichaamstaal...' Ze liet het item nu verder lopen. Er verscheen een telefoonnummer in beeld, dat mensen konden bellen als ze meer informatie hadden. 'Wat is dit nou, Tris?' zei ze terwijl ze zich naar hem omdraaide.

Tristan voelde dat zijn benen steeds erger begonnen te trillen, hij kon ze gewoon niet meer stilhouden. Hij had niet eens geweten dat er een bewakingscamera in Jenner Street hing!

Sarah en Gary stonden hem nu allebei aan te staren, maar hij kon niets bedenken om tegen hen te zeggen. 'Zeg dan wat! Wat doe jij in godsnaam op bewakingsbeelden van de politie...'

‘Het zijn geen politiebeelden,’ onderbrak Tristan zijn zus. Hij hoorde zelf ook wel hoe onvast zijn stem klonk. ‘Het zijn gewoon beelden van Jenner Street.’

‘Maar het is verdomme op het nieuws! En als ik jou herken, dan weet ik zeker dat dat er nog wel meer zullen doen!’

‘Ik eh... ben gewoon een eindje gaan wandelen...’ zei hij. ‘Omdat ik niet kon slapen.’

‘Tristan, de politie is op de bank geweest! Ik heb ze verteld dat we zondagavond samen uit zijn wezen eten én dat jij de hele nacht van zondag op maandag thuis bent geweest. En die verklaring heb ik vervolgens ondertekend!’

‘Daar heb ik je toch niet om gevraagd?’ bracht Tristan zwakjes in. Hij dacht aan hoe de politie met Geraint was omgesprongen – dat ze hem, aan de hand van slechts wat flinterdun bewijsmateriaal, hadden gearresteerd – en kreeg het Spaans benauwd.

‘Ik heb meened gepleegd, op mijn werk!’

‘Sarah, lieverd, je stond niet onder ede,’ zei Gary. Hij probeerde haar hand te pakken. ‘En ik ben assistent-manager op de bank, ik kan je beschermen...’

‘Een normaal mens staat toch niet midden in de nacht op om een wandeling te maken, in oktober?’

Sarah en Gary stonden nu allebei recht voor Tristan. Hij voelde zich alsof de muren van de kleine, propvolle woonkamer op hem afkwamen. ‘Nee, weet je, Sarah? Jij bent de enige normale persoon ter wereld, dus mag jij iedereen veroordelen!’ riep hij boos uit.

‘Kom kom, maatje. Zo kan-ie wel weer,’ zei Gary.

‘Of anders...?’ zei Tristan dreigend en hij stond ook op. Omdat hij ruim een kop groter dan Gary was, keek hij op hem neer. Het licht van de plafondlamp weerkaatste op de glimmende kale plek op diens hoofd.

‘Zo is het genoeg! Allebei zitten, jullie. Zit!’ gilte Sarah. Gary slofte meteen gehoorzaam terug naar de bank. ‘Tristan...’

Haar broer rolde met zijn ogen.

‘Tristan, je móét dat nummer bellen, of naar de politie gaan en uitleggen wat je daar deed. Ik geloof geen seconde dat jij iets met die verdwijning te maken hebt, maar waarom heb je ons laten liegen?’

‘Inderdaad,’ zei Gary. ‘En Tris... Ze zullen toch willen weten wat jij drieënhalve uur lang in de buurt van Jenner Street te zoeken had.’

Sarahs mond viel open toen tot haar doordrong dat haar broer niet slechts door Jenner Street had gelópen, maar zich een hele poos in die buurt had opgehouden. ‘Ja, wat héb je daar dan zo lang gedaan, midden in de nacht?’ zei ze. ‘En waarom ben je drie keer langs Magdalena’s straat gelopen?’

Ze keken hem nu allebei aan alsof ze hem misschien toch in staat achtten tot zoiets afschuwelijks als een ontvoering of zelfs moord. Tristan voelde de pizza weer opspelen in zijn maag. Hij stooft de woonkamer uit en de trap op, en was nog maar net op tijd in de badkamer. Hij braakte, kokhalsde en hoestte, en zag sterretjes terwijl hij zich vastklampte aan de toiletpot.

Toen werd er zacht op de deur geklopt.

‘Eh, Tris...? Gary hier. Alles goed?’

‘Nee!’ In de stilte die volgde, hoorde hij Gary’s ademhaling door de dunne deur heen.

‘Ik moest van Sarah vragen of je weer naar beneden wilt komen, naar de woonkamer. Ze wil van je horen wat er precies aan de hand is. En wat het ook is: we staan achter je, maatje.’

Tristan spoelde door en kwam overeind. Toen rukte hij de deur open, perste zich langs Gary en stampte de trap af. ‘Sarah...’ begon hij.

Ze kwam de keuken uit terwijl ze haar handen afveegde en keek hem angstig aan. ‘Ja, wat?’

Hij opende zijn mond om verder te gaan, maar toen verscheen Gary in de deur van de woonkamer. ‘Moet je horen, Tris... maatje... Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik het zeg, maar mij doe je nu eerlijk gezegd een beetje té maf,’ zei Gary. Hij stak zijn handen er dramatisch bij in de lucht. ‘Misschien, Sarah, moet jij vanavond maar bij mij komen slapen – totdat Tristan weer wat is gekalmeerd.’

‘Mag ik misschien eens héél even alleen zijn met mijn zus?’

‘Nee, Tris. Dat voelt voor mij nu even niet goed,’ zei Gary.

En toen werd het Tristan te veel. Hij wilde het gewoon eerst rustig aan zijn zus uitleggen, zonder die stomme Gary erbij – die irritante idioot die er altijd bij was, overal in de weg stond en er telkens tussen

sprong. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar er kwam niets uit.

Dus pakte hij zijn jas, beende het huis uit en trok de voordeur met een klap achter zich dicht. Hij begon langs de zee te lopen, dwars tegen de luid huilende wind in, met tranen in zijn ogen.

18

Een uur later kwam Kate uit de AA-bijeenkomst naar buiten en zag ze dat ze een berichtje van Jake had. Er stond in dat hij door iemand was uitgenodigd om naar de film te gaan en of ze daarom misschien op een andere dag konden skypen. Dat was al de tweede keer dat hij een gesprek met haar afzegde!

Het was vreselijk slecht weer toen ze terugreed langs de zee. Ze keek dan ook niet echt uit naar het koude, lege huis dat op haar lag te wachten. Op de zeewering naast het universiteitsgebouw zag ze een jonge man zitten, met zijn benen over de rand. Toen ze hem passeerde, sloeg er net een enorme golf tegen de muur kapot: het water spatte vlak naast hem wel zes meter de lucht in. Toen pas zag ze dat het Tristan was.

‘Hé, wat doe jij hier?’ vroeg ze terwijl ze naast de stoeprand stopte. Ze stapte uit en rende naar hem toe – precies op het moment dat er een tweede golf brak en een muur van water hem kletsnat maakte. Het rotsachtige strand lag een behoorlijk stuk dieper. ‘Tristan! Waar ben je in godsnaam mee bezig?’ riep ze.

Toen pas draaide hij zijn hoofd. En het leek zelfs toen nog even te duren voordat hij doorhad dat zij het was.

‘Ben je dronken of zo?’ Onder hen zag ze alweer een nieuwe inktzwarte golf zich opmaken om zich tegen de zeewering te storten. Toen ook deze tegen het beton was kapotgeslagen, waren ze allebei doorweekt.

Kate begon aan Tristans bovenlichaam te sjorren. Tergend langzaam schoven zijn lange benen over de muur. Gelukkig zette hij ze daarna gewoon neer, al kostte het haar aardig wat moeite om hem

overeind te houden. Heel langzaam leek hij tot bezinning te komen. Zijn handen waren net ijsklompen. Druipnat stonden ze naast elkaar te rillen.

‘Tristan, wat is er toch met je?’ vroeg Kate.

Zijn gezicht vertrok, waarna hij luid begon te huilen met lange, heftige uithalen.

Kate schrok zich kapot en vond het vreselijk om hem zo te zien. ‘Het komt goed,’ zei ze en ze strekte zich uit om hem te omhelzen. Er klapte opnieuw een golf tegen de muur. Ze werden ondergedompeld in een wolk van waterdruppels. ‘Kom gauw, mijn auto staat hier.’

Tristan kon niet ophouden met huilen. Kate hielp hem de auto in en pakte toen de paar oude dekens die ze altijd in de kofferbak had liggen. Ze zaten een paar ogenblikken naast elkaar te zwijgen. Slechts heel langzaam namen zijn snikken af.

‘Het was op het nieuws...’ zei hij toen. ‘Van Magdalena.’ En hij vertelde haar over de bewakingsbeelden die ze hadden uitgezonden. Vervolgens begon hij heel omslachtig uit te leggen dat hij iemand had opgezocht. Halverwege dit verhaal brak hij echter weer. ‘Waarom moet het zo moeilijk zijn? Waarom ben ik niet gewoon normaal?’ snikte hij luid. ‘Ik heb het nog nooit iemand verteld... Maar ik kan het niet langer aan.’ Hij liet zijn hoofd hangen. Zijn onderlip trilde en hij durfde haar niet aan te kijken.

Kate pakte zijn hand. ‘Tristan... Ik geloof dat ik wel weet wat je probeert te zeggen. En dat is oké, het is niet erg,’ zei ze. Ze gaf een kneepje in zijn hand. Hij trilde nu over zijn hele lichaam. ‘Wat denk je, zou het erger worden als je het een keer hardop uitspreekt?’

Er viel een lange stilte.

‘Ik ben homoseksueel,’ zei hij toen schor. Hij schraapte zijn keel. ‘Ik ben een homo.’ Toen begon hij weer te snikken, nog harder dan daar-net.

‘Het is goed, het doet er niet toe, hoor je me?’ zei Kate. Ze boog zich naar hem toe om hem een knuffel te geven en voelde hoe zijn borstkas en schouders schokten van het huilen. ‘Het is echt niet erg,’ zei ze, terwijl ze bedacht hoe vreselijk ze het vond dat de wereld kennelijk zo in elkaar stak dat hij op deze manier over zichzelf dacht.

Toen slaakte Tristan een enorme zucht, alsof hij zijn adem maandenlang had ingehouden. Kate zocht een papieren zakdoekje voor hem, hij snoot zijn neus erin. ‘Je lijkt niet erg verrast...’ zei hij toen. Zijn ogen zagen nog steeds knalrood, maar hij was wel al wat gekalmeerd.

‘Ik heb het me al lopen afvragen. Ik heb nooit enige interesse in meisjes bij je kunnen ontdekken. En dat terwijl je ze voor het uitkiezen hebt: er zijn massa’s meiden op de faculteit die hun rechteroog zouden geven voor een afspraakje met jou.’

‘Mijn zus gaat trouwen. En nu doet ze alsof het een megaramp zal zijn als ik geen meisje meeneem naar de bruiloft.’

‘Mag je van haar geen jongen meenemen dan?’

Hij keek haar aan. ‘Dat zou ze me nooit vergeven.’

‘Tristan... Ik wil niet kwaadspreken over Sarah, maar het gaat wel om jóúw leven. Zo ben je nu eenmaal.’

‘Ach Kate, ze is de kwaadste niet. Ze is alleen anders, déntk anders.’

‘Maar dat geldt voor jou toch ook, en voor mij: we zijn allemaal anders! Zo is het leven nu eenmaal... Wanneer wist je dat je op jongens viel?’

‘Op mijn dertiende. Ik had een film gezien, *Ghost*, en aan het begin daarvan zit een scène waarin Patrick Swayze en een vriend allebei hun shirt uit hebben getrokken en samen met Demi Moore een muur slopen... In mijn jeugd ben ik helemaal geen homoseksuele mensen tegengekomen. En homo zijn is ook niet best, aldus mijn familie en oude vrienden.’

‘Tristan, er zijn miljoenen homoseksuelen op de wereld. Het is volkomen normaal. Ik vind het zo erg dat jij het gevoel hebt dat je mij officieel moet vertellen dat je op jongens valt. Wat een onzin is dat toch eigenlijk. Maar goed, je had dus een afspraakje met een jongen... en blijkt daarbij te zijn gefilmd door een bewakingscamera?’

Hij knikte. ‘De dag ervoor had ik op het strand een jongen ontmoet. We raakten aan de praat, wisselden telefoonnummers uit en toen nodigde hij me uit om naar hem toe te komen – je kent het wel.’

Kate knikte.

‘Ik ben om ongeveer één uur ’s nachts van huis gegaan. Ik liep naar

zijn voordeur, maar durfde ineens niet meer. Dus ben ik een blokje omgelopen en ben toen teruggegaan. Die tweede keer dat ik bij hem aanklopte, ben ik tot half vijf die ochtend gebleven. Toen ben ik terug naar huis gegaan.’

‘Oké... Is hij knap?’

‘Heel erg.’

‘Hoe heet hij?’

‘Alex. Hij zit op de kunstacademie. Hij heeft lang, donker haar en prachtige bruine ogen...’

Kate was erg blij dat Tristan dit alles aan haar durfde te vertellen. ‘Denk je dat je hem nog eens zult opzoeken?’

‘Dat weet ik nog niet.’

‘Is hij al uit de kast?’

‘Ja. Zijn huisgenoot was er ook... Niet dat we een triootje hebben gedaan, hoor,’ voegde hij er vlug aan toe. ‘Hij is kunstschilder en werkt altijd ’s nachts. We hebben met zijn drieën nog een kop thee gedronken voordat ik wegging.’

‘Zij zullen de politie moeten vertellen waarom je daar was.’

‘Ik zou niet weten waarom ze dat níét zouden doen... Maar, mijn god: ik moet het Sarah ook vertellen... en Gary.’

‘Ik denk dat je een gigantische zucht van opluchting zult slaken als ze het eenmaal weten.’

‘Ja. Maar wat als Sarah me straks haat, of dat ze het drie keer niks vindt?’

‘Als ze jou gaat haten is dat haar probleem – niet het jouwe. Als zij bereid is haar eigen broer te verstoten omdat hij niet beantwoordt aan haar manier van denken, heeft ze daar vooral zichzelf mee.’

Tristan staarde door de voorruit en knikte vermoeid.

‘Je was toch niet echt van plan om van die zeekering af te springen, hè?’

Hij trok zijn schouders op. ‘Op dat moment beviel het idee me wel, om weggespoeld te worden door de zee. Ik heb wel eens gehoord dat verdrinken heel vredig kan zijn.’

‘Toen ik net bij de politie zat – als wpc, Woman Police Constable, zoals wij vrouwen toen nog werden genoemd – werd ik een keer naar

West Norwood geroepen, in South London. Tijdens een gigantische hoosbui had een kind zitten spelen in een beek bij een begraafplaats. Toen die overstroomde werd hij meegesleurd naar een regenput, waar hij klem raakte in het rooster. Zijn arm zwol meteen op, waardoor hij niet meer los wist te komen. Toen ik er aankwam, was het water nog steeds aan het stijgen. We belden een ambulance, maar die kwam niet snel genoeg. Ik probeerde dat jochie los te krijgen, maar moest hulpeloos toezien hoe het water tot boven zijn hoofd kwam. Ik deed echt mijn best om hem lucht te geven, maar het ging allemaal zo snel... Ik heb zijn gezicht gezien terwijl hij verdronk, Tris, en dat was echt niet vredig! Hé... je hoeft geen zelfmoord te plegen omdat je toevallig van mannen in plaats van vrouwen houdt, hoor je me?’

Tristan bleef lang stil, toen knikte hij alsnog. ‘Wat moet ik nu doen?’

‘Je moet het je zus vertellen. En morgen gaan we samen met de politie praten, om dat verhaal van die bewakingsbeelden recht te zetten. Ik wil niet dat ze hierdoor worden afgeleid, waardoor ze de werkelijke reden van Magdalena’s vermissing over het hoofd zien.’

Magdalena lag in het donker. Ze had geen idee hoeveel tijd er was verstreken.

Toen ze was ontwaakt, had ze eerst gedacht dat ze in een ziekenhuis was. Het bed waarop ze lag was comfortabel en voelde stevig en droog aan onder haar rug, maar terwijl ze af en toe weer wegzakte, drong steeds vaker een onaangenaam gevoel door tot in haar slaap – een soort verre herinnering dat er iets... goed mis was.

Het aardedonker om haar heen werkte verwarrend. Ze had eerst niet geweten of het echt was, waardoor het nog langer had geduurd voor ze weer volledig bij kennis was. Toen het eenmaal zover was, werd ze overspoeld door paniek. Het maakte geen enkel verschil of ze haar ogen open of dicht had! En ze rook ook helemaal niets. Haar neus zat potdicht – met opgedroogd bloed. O ja! Hij had haar in het gezicht gestompt. En haar nek deed nog pijn van de camerariem.

‘Nee!’ riep ze hardop uit. Door het horen van haar eigen stem kreeg ze een beetje een idee van de grootte van de ruimte waarin ze lag. ‘Nee! Nee! Help!’ Haar keel was kurkdroog en ze verging van de dorst, maar ze bleef de woorden maar voor zich uit roepen. ‘Help. Help me. Help!’ Het geluid kaatste tegen de muren om haar heen.

Ze stak haar handen uit in het donker en voelde hoe ze in de leegte grepen. Aan haar ene kant was een wand met gladde tegels. Ze luisterde. Stilte. Toen controleerden haar handen haar lichaam. Ze was niet gewond, op een dikke lip en een bloedneus na. Ze droeg nog steeds al haar kleren, op haar schoenen na. En haar telefoon zat niet langer in haar zak. Haar halsketting, oorringen en horloge waren ook weg.

Magdalena kwam langzaam overeind, met één hand op de koude, gladde tegels rechts van haar, en strekte haar andere arm boven zich uit. Ze voelde niets dan kille, lege lucht, overal om haar heen. Terwijl ze haar voeten over de rand van de matras zwaaide, raakte ze even in paniek, maar toen voelde ze de koude vloer al. Heel even was door haar hoofd geschoten dat het bed ergens op een hoge plek hing en dat ze op het punt stond zich in een donkere afgrond te storten.

Ze luisterde lang en ingespannen, in een poging de stilte te leren kennen. Ze probeerde aanwijzingen te vinden die haar zouden kunnen vertellen waar ze was. Haar hart bonkte in haar borstkas en ook haar ademhaling – door haar mond – klonk luid.

Ze zag zichzelf altijd graag als een sterke, praktische vrouw, maar nu voelde ze toch dat ze de grenzen van haar eigen kunnen had bereikt. Een paar maal moest ze een krachtige schreeuw die zich uit haar borstkas wilde bevrijden, wegslikken. Ze legde een hand plat op haar borstbeen en begon ritmisch mee te tikken op de maat van haar eigen hartslag. Het kalmeerde haar niet echt, maar zorgde er wel voor dat de schreeuw niet kon ontsnappen.

Toen ze eindelijk opstond van de bedrand werd ze duizelig. Pas na twee keer proberen voelde ze zich stevig genoeg om te blijven staan. Tergend langzaam begon ze op de tast haar omgeving te verkennen.

Na een paar stappen kwam ze bij een muur. Aan haar rechterhand waren nu nog meer tegels. Ze voelde dat deze op sommige plaatsen gewoon glad en koud waren, maar op andere vies en plakkerig. Ze bracht haar gezicht wat dichterbij om eraan te ruiken, maar haar neus zat nog steeds dicht. Glijdend met haar handen over de muur kwam ze bij een wastafel in de tegenovergelegen hoek. Tot haar vreugde bleek er gewoon water uit de kraan te komen toen ze deze opendraaide. Ze liet het stromen, genietend van het geluid en het gevoel van al dat frisse water op haar handen. Ze huiverde toen ze haar neusgaten schoonspoelde om ze open te krijgen. Niet kunnen ruiken maakte dat ze zich dubbel verblind voelde. Uiteindelijk lukte het haar om weer een klein beetje door haar neus te ademen. Ze rook een vage klamheid.

Het water smaakte heerlijk puur: ze bleef er maar van drinken. Haar dorst was zo hevig dat ze wel móést drinken, ook al wist ze niet zeker of

het veilig was. Er stond aardig wat druk op de leiding, merkte ze, dus het kwam vast direct van de hoofdleiding.

Ze droogde haar gezicht af en schuifelde toen voorzichtig op de tast naar de andere kant van de ruimte, waar het bed stond. De klamme geur was steeds sterker geworden. Inmiddels leek hij meer op de stank van rottende planten, maar toch was alles wat ze aanraakte glad en droog. Het bed bestond uit een soort betonnen blok met een matras erop.

Toen ze eromheen naar de andere kant begon te schuifelen, tuimelde ze plots door een deuropening heen. Dat deed pijn, want ze landde met haar heup op de koude, harde vloer. Hier voelde het opeens wel vochtig aan. Zittend op de grond overlegde ze even met zichzelf of ze wel verder zou gaan met zoeken. Ze schraapte luid haar keel. Het verbaasde haar hoe snel ze eraan was gewend om geluid te gebruiken om haar omgeving te verkennen.

Heel voorzichtig begon ze verder te tasten. Aan beide kanten voelde ze nu een muur, met slechts enkele passen ertussenin. Ze stond dus in een gang. De wanden waren glad – hier geen tegels, maar stucwerk dat op sommige plekken weer zo vreemd plakkerig was.

Ze schuifelde naar de andere kant van de gang en vond er, tastend over de muur, een deur. Hij ging luid krakend naar buiten toe open. De ruimte erachter was klein en rook naar schimmel. Ze botste er meteen met haar knieën tegen iets hards en kouds. Toen ze haar handen naar beneden stak, voelde ze een soort gladde, ronde bak met water erin. Vlug trok ze haar hand terug: het was een wc-pot! Weer ervoer ze een kort moment van vreugde: ze had een toilet! Het had geen bril, dus er was enkel ijskoud porselein, maar toch ging ze erop zitten en deed haar behoefte. Meteen voelde ze zich al meer een mens en minder een dier! Hoopvol zocht ze om zich heen naar een wc-rol, maar die was er helaas niet.

Waar zat ze nou, wat was dit voor een ruimte?

Ze voelde of ze ergens een spoelknop vond. Een lange buis achter de toiletpot leidde omhoog, waarschijnlijk naar zo'n ouderwetse stortbak. De ketting zat er niet meer aan, zo te voelen, maar er was wel nog een plastic hendel, waar ze bij kon toen ze op de rand van de pot was gaan

staan. Ze wilde er net aan trekken, toen ze zichzelf tegenhield. Dat zou immers een enorme herrie maken!

Dus trok ze haar hand terug, kroop weer van de pot af en verliet de wc. Zou ze de deur dichtdoen of openlaten? Ze koos voor het laatste, zodat ze hem gemakkelijker kon terugvinden.

Toen tastte ze verder en ontdekte daarbij dat de gang eindigde bij een stuk muur dat anders aanvoelde: het was veel kouder aan haar vingers. Het duurde even voordat ze begreep dat het metaal was.

Ze voelde de omtrek van twee koude, roestvrijstalen deurhelften met een kier in het midden, waar ze kennelijk uit elkaar konden. Ze perste er een nagel tussen en probeerde ze uit elkaar te trekken, maar de twee helften waren te dik en te stevig.

Toen klonk er opeens een gonzend geluid en begon het metaal te trillen. Magdalena deed geschrokken een stap naar achteren.

Het was een lift!

Het gegons werd steeds luider, de betonnen vloer onder haar voeten begon zelfs mee te trillen. En hij kwam naar beneden, naar haar toe!

Zodra ze de zachte *ping!* binnen in de lift hoorde, begon ze achteruit de gang in te lopen, in de richting van de kamer met het bed en de wastafel. Een tel later schoven de twee deurhelften zacht zoevend uit elkaar. Ook al voelde ze de tocht vanuit de geopende liftdeur, het bleef stikdonker om haar heen. Opeens hoorde ze een klik, gevolgd door een typisch geluid dat ze ergens eerder had gehoord, in een film of op tv – een soort mechanische fluittoon.

Een nachtkijker!

Tastend langs de muur haastte ze zich zo snel als ze kon terug door de gang... en botste daarbij regelrecht tegen de openstaande toiletdeur, die daarop naar binnen zwaaide en met een knal dichtviel. Met een felle pijnscheut voelde ze haar kwetsbare neus breken. Vervolgens was er een soort warme smaak en proefde ze haar eigen bloed.

Paniekerig hijgend schuifelde ze verder langs de lange muur. Ze voelde zich volkomen ontredderd maar probeerde toch zo kalm mogelijk te blijven, al kon ze niet voorkomen dat haar een zacht gejammer ontsnapte. Haar ademhaling sloeg haast op hol van de inspanning en toen ze hoestte, kwam er zo veel bloed naar boven dat ze het vlug moest

uitspugen. De geluiden die ze daarbij maakte echoden door de gang.

Toen ze de kamer eindelijk had gevonden, begon ze koortsachtig langs de deuropening te zoeken naar de deur. Misschien kon ze zichzelf op de een of andere manier opsluiten en zo beschermen tegen wie – of wat – er met de lift naar beneden was gekomen.

Maar er was geen deur. Ze voelde alleen de koude muur en twee lege scharnieren.

Magdalena trok zich terug in de ruimte en kroop terug op het bed, terwijl ze zachte voetstappen op zich af hoorde komen.

20

Tristan was op Kates aanraden terug naar huis gegaan. Daar vertelde hij Sarah en Gary dat de bewakingscamera's hem hadden gefilmd terwijl hij door Jenner Street liep, omdat hij er had afgesproken met een jongen.

'Hè? Waarvoor dan?' vroeg Sarah. 'Drugs?' Ze zat met haar armen over elkaar op de bank en keek hem verbijsterd aan. Gary zat naast haar, met zijn handen gevouwen voor zijn bolle buik.

'Nee, geen drugs. Ik had een afspraakje met hem – nou ja, soort van. Zijn naam is Alex en hij zit op de kunstacademie. Ik ging naar zijn flat om eh... seks met hem te hebben. Ik ben namelijk homoseksueel. Dat ben ik al heel lang. Nou ja, gewoon altijd al dus.' Hij stak zijn trillende handen in zijn zak. Hij stond recht voor de televisie, een beetje alsof hij een toneelstukje voor hen stond op te voeren.

Sarah staaarde haar broer aan, Gary's ogen werden zo groot als schoeltjes. Hij keek nerveus naar zijn verloofde, om in te schatten hoe hij moest reageren. Een tergend lang ogenblik trok voorbij. Toen stond Sarah kalm op, liep naar de keuken en trok de deur achter zich dicht.

'Weet je dat wel zeker, maatje?' vroeg Gary. 'Want je lijkt helemaal geen homo.' Tristan zág de radertjes in Gary's hoofd bijna draaien en allerlei herinneringen aan dingen die ze samen hadden gedaan opnieuw afspelen, op zoek naar aanwijzingen van homoseksueel gedrag. 'En ik dacht dat je een afspraakje had met dat vermiste meisje. Zij had je toch gebeld?'

'Ja. Toen heeft ze me mee uit gevraagd. Daar had ik nooit ja op moeten zeggen.'

‘Maar je hebt niets van doen met haar vermissing, toch?’

‘Welnee, helemaal niets.’

‘Nou ja, da’s tenminste léts,’ zei Gary. Hij keek gespannen naar de gesloten keukendeur, waarachter ze Sarah heen en weer hoorden lopen en rammelen met de afwas. ‘Je moet met haar gaan praten, maatje.’

Tristan knikte. Toen haalde hij diep adem, liep naar de keukendeur, ging naar binnen en sloot de deur zachtjes achter zich.

Sarah stond bij de gootsteen. Ze bewerkte een vieze steelpan met een schuursponsje.

‘Heb je me niets meer te zeggen?’ vroeg Tristan.

‘Ik snap gewoon niet waarom jij ineens hebt besloten je hele leven te vergooiden,’ zei ze. Ze spoelde de pan om en zette hem met een klap in het afdruiprek.

‘Hoe bedoel je?’

‘Je hebt een uitstekende baan met een prima pensioenregeling, je staat op het punt om de hypotheek van dit appartement over te nemen... en ineens komt de politie je ondervragen over een vermiste vrouw,’ zei Sarah.

‘Daar gaat het nu even niet over.’

‘Je hebt verdorie al een strafblad! En heb je ook maar één moment aan mij gedacht? Nee. In principe heb ik nu voor jou tegen de politie gelogen, dus god weet wat er nu met me gaat gebeuren. Ik heb me een slag in de rondte gewerkt om het beter te krijgen!’

Tristan keek naar de rug van zijn zus terwijl ze als een dolle over een bord stond te wrijven. ‘Het spijt me. Maar dat kan wel weer worden rechtgezet. Ik zal de politie gaan vertellen dat jij helemaal niet wist dat ik weg was.’

‘Doe je dat eigenlijk vaak? ’s Nachts de deur uit sluipen voor een bezoekje aan...’ Ze onderbrak zichzelf, draaide zich naar hem om en keek hem strak aan.

‘Dat heb ik een paar keer gedaan, ja,’ zei Tristan, die nu het liefst in de grond zou wegzakken.

‘Word je er gelukkig van? Als je je zo gedraagt?’

‘Dat ligt eraan wat je onder geluk verstaat.’

‘Vastigheid! Een gezin!’

‘Ik wil geen kinderen.’

‘O, en wie zet onze familienaam dan voort?’

‘Ach, de familie Harper is nou niet direct een glorieuze dynastie. Pap heeft al de benen genomen toen wij nog maar klein waren, god weet waar hij tegenwoordig uithangt. En mam gaf meer om de spuit dan om haar twee spruiten.’

‘Waag het niet om zo over onze moeder te praten!’ riep Sarah. Ze had het afwassponsje nog steeds in haar hand. Ze was nu echt woest, zag Tristan, de tranen stonden haar in de ogen. ‘Ze was ziek in haar hoofd en als je daar drugs bij gebruikt...’

‘Sarah, het gaat hier nu niet over mam. Ik heb je iets verteld over mij, namelijk dat ik homoseksueel ben. En ik wil erg graag dat je nog steeds van me houdt en me accepteert zoals ik ben.’

‘Ik zal altijd van je blijven houden, Tristan. Maar verwacht niet van me dat ik dát accepteer. Ik heb ook het recht om het níét te accepteren...’

Nu voelde Tristan dat hij ook tranen in zijn ogen kreeg. Hij veegde ze vlug weg.

Sarah keek hem nog heel even aan, toen draaide ze haar hoofd weer stug naar voren. ‘En je timing is echt top,’ zei ze met een kil lachje. ‘Wat zal iedereen op mijn bruiloft wel niet zeggen, als jij daar als homo komt opdagen?’

‘Jouw bruiloft draait puur om jou en Gary.’

‘Welnee, dan zal het alleen nog maar over jou gaan. De hele dag zal ik het aan iedereen moeten uitleggen.’

‘Wát uitleggen? Ik ben nog steeds dezelfde Tristan, hoor. Echt, deze reactie zegt meer over jou dan over mij.’

‘O, dus nu ben ik ineens homofob?’ riep Sarah verontwaardigd uit.

‘Dat weet ik niet, maar zo klink je wel.’

‘Je kiest voor een levensstijl die je nooit gelukkig zal maken.’

‘Nou, liever mijn leven dan dat van jou!’ snauwde hij terug. Hij had er meteen weer spijt van.

Sarah liet een stapel borden zo abrupt in de afwasbak vallen, dat ze braken. Ze begon de borden die nog heel waren af te wassen en plukte er af en toe een scherf tussenuit. ‘Dat arme meisje... Ze kan wel ergens

in een greppel liggen, of het slachtoffer zijn geworden van een verkrachter...' mompelde ze, bijna in zichzelf. 'Ik vraag me af hoe Magdalena het zou vinden als ze wist dat jij god weet wat hebt gedaan met een man... Maar goed, jij gaat morgenvroeg meteen naar de politie en legt ze uit wat je daar deed én dat je tegen mij hebt gelogen.'

'Ik heb niet tegen je gelogen.'

'Je hebt me iets wijsgemaakt.'

'Da's ook niet waar. Ik ben gewoon 's nachts de deur uit gegaan zonder jou dat te vertellen. En jij nam aan dat ik thuis was.'

'Het lijkt erop dat ik wel meer goede dingen over jou heb aangenomen.'

Tristan zuchtte. Dit ging nergens naartoe. Hij had gehoopt dat hij het Sarah zou kunnen uitleggen en dat zij het dan zou begrijpen. Het brak zijn hart dat ze ineens zo ver uit elkaar stonden. 'Ik ga een paar dagen bij Kate logeren,' zei hij.

'Ja hoor, ik dácht wel dat zij er weer tussen zat...' zei ze.

'Sarah, ik hou van je, hoor je me?' zei hij.

Maar ze bleef met haar rug naar hem toe met de afwas staan rammen. Dus verliet Tristan de keuken en trok de deur achter zich dicht.

Gary lag op de bank met een half oog naar de tv te kijken. 'Moet je horen, Tris. Sarah heeft echt geen homofobie. Ze is bijvoorbeeld dol op die gekleurde bekers die ze bij Costa Coffee altijd met de Pride hebben. Ze heeft er zelfs eentje omgespoeld en een tijdje op het werk voor haar thee gebruikt. Die is toen zo vaak afgewassen dat hij uiteindelijk uit elkaar is gevallen.'

Tristan keek Gary verbluft aan. Hij wist echt niet wat hij daarop moest zeggen. 'Ik eh... geloof dat Sarah jou nu even nodig heeft,' zei hij. 'Ik zal het gaan rechtzetten bij de politie, vanwege die verklaring van haar en zo.'

Gary knikte.

Toen ging Tristan naar zijn kamer en stopte wat spullen in een tas. Hij verliet het huis zonder een van hen tweeën nog te hebben gezien.

Buiten zat Kate in haar auto op hem te wachten. 'Alles goed met je?' vroeg ze toen hij instapte.

Hij knikte. Het voelde alsof er een gigantisch gewicht van zijn borst

was verwijderd. Hij kon opeens veel gemakkelijker ademen.

‘En Sarah?’

‘Dat weet ik eigenlijk niet. Ik moet haar even wat tijd gunnen,’ zei hij.

21

De man stapte uit de lift met zijn nachtkijker met hoofdband op. De gang en de twee deuropeningen lichtten groen op achter de lenzen. Tot zijn verrassing stond Magdalena in de gang. Ze had zich veel eerder buiten de kamer gewaagd dan de meeste van zijn slachtoffers. Dit was pas haar tweede hele dag!

Hij keek geamuseerd toe hoe ze wegluchtte, tegen de openstaande deur op knalde en verdwaasd weer opstond. Hij was dol op die wezenloze blik in hun ogen, volkomen blind in het donker. Hun ogen waren altijd zwart in zijn nachtkijker, met de pupillen als felle witte puntjes.

En zij kon het natuurlijk niet zien, maar ze liet een flinke bloedvlek achter op de rand van de wc-deur. Een nieuwe aanwinst voor zijn verzameling! De bloedvlekken van al zijn eerdere slachtoffers sierden de muren en deuren als een soort bloedspattengraffiti. Hij vond het schitterend om te zien hoe de kijker dit alles groen kleurde.

Hij hield een beetje in en keek hoe ze paniekerig op de tast door de gang achteruit schuifelde. Waarom was het toch altijd zo dat de mannen die hij had gevangen langs hem naar de lift probeerden te komen, terwijl zo goed als alle vrouwen op de doodlopende kamer af renden – net als die stomme heldinnen uit horrorfilms die gillend langs een openstaande voordeur de trap op renden als het monster hen achterna zat?

Hij volgde Magdalena de kamer aan het eind van de gang in en keek hoe ze wegkroop in een hoek van de ruimte en daar bleef zitten, waarna ze als een opgejaagd dier het duister in tuurde.

Hij was verslaafd aan de angst in hun ogen. In het gewone leven

verborgen veel vrouwen hun emoties en kon hij nooit raden wat ze dachten. Dat haatte hij. Die krenge probeerden hem altijd te slim af te zijn. Maar hier in zijn kerker was hij het monster en kon hij gewoon zien dat ze doodsbang voor hem waren.

Hij had een bezem in zijn hand. Het was een doodgewone bezem, maar hij had er de kop van een speelgoedbezem op gezet. Speelgoedbezems hadden veel zachtere en langere haren. Hij vond het geweldig om te zien hoe zoiets sufs hun zintuigen in het donker totaal door de war kon gooien. Hij liep naar Magdalena toe.

‘Wie ben je?’ zei ze tegen de duisternis. Ze had een mooi gezicht, maar nogal een stevige neus, die nu ook nog scheef stond en bloedde. Het bloed droop over haar tanden en kin. Ze spuugde er wat van op de vloer. ‘Alsjeblieft... waarom doe je dit?’

Mijn god, wat stelden ze toch stomme vragen. Alsof hij nu zijn plannen zou gaan opsommen en haar zijn naam vertellen of zo! Hij onderdrukte een lach. Toen stak hij de bezem uit en liet de haren zacht over haar gezicht glijden.

Ze gilte het uit en begon wild naar het ding te meppen, waarbij ze zichzelf per ongeluk in het gezicht sloeg. Hij trok de bezem weer terug, buiten haar bereik, terwijl zij in grote bogen om zich heen bleef slaan en klauwen. ‘Laat me met rust!’ riep ze. ‘Alsjeblieft!’

Hij bleef roerloos staan zwijgen, geduldig wachtend. Op een gegeven moment zag hij dat ze haar ogen opensperde en haar hoofd kantelde in een poging iets te zien. Toen stak ze haar armen recht voor zich uit en begon ermee in de lucht voor haar te zwaaien. Het voelde altijd alsof hij naar een natuurfilm stond te kijken als hij zijn slachtoffers observeerde. Alles was hun ontnomen, weg waren alle schone schijn en aanstellerij. Ze maakten zich niet langer druk over hoe ze werden gezien: ze snotterden, huilden, deden het vaak in hun broek. Het enige wat ze nog wilden was in leven blijven.

Na nog een minuut stak hij de bezem weer eens omhoog en liet de haren over haar gezicht strijken.

Magdalena slaakte meteen een onverwachte kreet en stormde op hem af. Daar verraste ze hem wel mee, maar hij was er ook op voorbereid. Hij tilde de bezem hoog op, draaide zelf naar rechts en stak zijn

voet uit. Met de snelheid en de kracht die eigenlijk voor hem bedoeld waren, struikelde ze over de voet en viel. Ze raakte de betonnen vloer met een gigantische bons en gleed vervolgens met de bovenkant van haar hoofd keihard tegen de betonnen onderkant van het bed. Daar bleef ze doodstil liggen.

‘Nee nee, wees alsjeblieft niet dood – niet zo snel al,’ prevelde hij. Hij kwam dichterbij en sloop om haar bewegingloze lichaam op de vloer heen. Voorzichtig stak hij de bezemsteel uit en porde ermee tegen haar heup. Ze reageerde niet. Toen stak hij de bezem in het zachte vlees tussen haar billen en ramde hem erin. Ze kreunde, maar verroerde zich nog steeds niet.

Haar haar was voor haar gezicht gegleden. Hij tilde het met de bezemsteel als een gordijn op en drapeerde het over haar schouder. Haar ogen waren gesloten en er zat een diepe snee in haar voorhoofd waar ze de bedrand had geraakt. Het bloed dat over haar voorhoofd gutste was donkergroen en kleurde mooi bij de korsten rond haar neusgaten en de bloedbellen die ze uitblies terwijl ze ademde.

Goed zo. Ze ademde nog.

Heel voorzichtig knielde hij bij haar neer en legde twee vingers tegen haar hals. Haar huid was zacht en zo puur en wit door de nachtkijker dat het wel ivoor leek. Hij voelde een krachtige hartslag. Even streekte hij haar lange hals, toen trok hij zijn vingers terug. Hij was opgelucht dat ze nog leefde.

Dit was immers pas de tweede dag dat hij haar had. Er was nog veel meer plezier te beleven.

De volgende ochtend bracht Kate Tristan naar het politiebureau van Exeter. Ze ging op de parkeerplaats ertegenover op hem staan wachten. Op de weg ervoor raasde het drukke ochtendverkeer.

Ze zat er nog maar een half uurtje, toen ze Tristan alweer via de hoofdingang naar buiten zag komen. Toen hij de weg overstak, kon ze van zijn gezicht niet aflezen hoe het was gegaan. ‘En? Alles goed?’ vroeg ze toen hij het portier opentrok.

‘Ja. Ik heb met een agente in burger gesproken, ene rechercheur Finch. Zij leek goed op de hoogte en heeft een korte verklaring van me opgenomen. Toen heeft ze Alex en Steve gebeld, die hebben bevestigd dat ik in de vroege uurtjes van maandagochtend bij hen in huis was. En ik heb haar het nummer van Sarahs trouwcateraar gegeven en verteld wanneer ik precies pizza ben gaan eten met Sarah en Gary. Ze zei dat het geen probleem was dat Sarah had gezegd dat ik thuis was terwijl dat niet zo was, omdat zij niet kon weten dat ik het huis had verlaten. Ze was erg aardig.’

‘Heb je Henry Ko ook nog gezien?’

‘Nee. Maar ik kreeg wel de indruk dat de geüniformeerde agenten daar hem een beetje een idioot vinden.’

‘O, hoezo?’

‘Nou, toen ik vertelde dat hij naar jouw kantoor was gekomen en daar nogal agressief had gedaan, grapte agent Finch dat Henry Ko te veel afleveringen van *The A-Team* had gezien...’ Kate glimlachte en Tristan ging verder: ‘Ze zei ook dat de politie had gesproken met Liam, Magdalena’s huisgenoot. Hij had hun verteld dat hij zondag halverwe-

ge de ochtend had gehoord dat Magdalena met haar scooter door de gang liep. En na dat ritje was ze niet meer teruggekomen. Dat betekent dat ze nu dus denken dat ze al vanaf zondagochtend zoek is.'

'Dat is gunstig,' zei Kate.

'Dat is het zeker. Maar het maakt mijn ruzie met Sarah alleen nog maar belachelijker.'

Ze gingen terug op weg naar Ashdean.

Kate wilde Tristan niet onder druk zetten om haar te vertellen hoe het gisteravond was gegaan. Hij had de nacht in haar logeerkamer doorgebracht en ze zou wel zien wat hij vervolgens van plan was. Ze was blij dat zij zich in elkaars gezelschap ook prettig konden voelen bij stilte, dat ze niet per se over koetjes en kalfjes hoefden te beginnen.

Voor hen, op een rustig stuk weg een paar kilometer voor Ashdean, stonden wat auto's in de berm. Toen ze dichterbij kwamen minderde Kate snelheid. Het waren twee politieauto's en een takelwagen. In het gras stond Henry Ko met twee geüniformeerde agenten toe te kijken hoe een bemodderde gele Vespa-scooter aan een kraan uit een greppel werd getrokken, verderop werd deze greppel door een andere agent bewaakt.

'Dat is Magdalena's scooter!' riep Tristan uit.

Kate stopte ter hoogte van Henry Ko en deed haar raampje naar beneden.

Hij wuifde eerst dat ze moesten doorrijden, maar toen hij zag wie ze waren kwam hij naar hun auto toe. 'Ik hoorde van mijn brigadier dat jij op het bureau bent geweest,' zei hij tegen Tristan. Hij zag eruit alsof hij al de hele nacht op was. Al zijn arrogantie was verdwenen.

'Klopt. En dat is Magdalena Rossi's scooter,' zei Tristan. Het ding werd net achter op de takelwagen gezet.

'Inderdaad. We hebben de nummerplaat net gecheckt,' zei Ko.

De kraan zoemde nog wat, waarna de scooter op zijn plek stond en de twee politieagenten hem in plastic begonnen te wikkelen. Hij zag er maar sneu uit, vond Kate, met al die modder en dat gras aan het stuur.

'En hoe zit het met Magdalena? Hebben jullie haar al gevonden?' vroeg ze, terwijl ze toekeek hoe de agenten in de greppel tuurden en politielint begonnen te spannen.

'Nee,' zei Ko. 'Een boer was deze greppel aan het uitbaggeren en

stuitte op haar scooter... Maar nu wil ik graag dat jullie weggaan, alsjeblieft. We moeten de weg afsluiten om de forensische dienst de ruimte te geven.'

Kate en Tristan vervolgden hun weg naar Ashdean. Kate zag de vrachtwagen met de scooter en het groepje politiemensen in haar achteruitkijkspiegel steeds kleiner worden.

'Shit! Dat betekent dus dat ze echt vermist is,' zei Tristan.

Kate knikte. Ze had steeds nog de hoop gehad dat Magdalena zo iemand was die op een dag gewoon besloot om haar oude leven vaarwel te zeggen en ergens opnieuw te beginnen.

Niet veel later bereikten ze de top van de heuvel en konden ze het stuwmeer van Shadow Sands en de waterkrachtcentrale beneden zien liggen. Aan de rechterkant van de weg passeerden ze een laag, langwerpige roodbakstenen pand met boogramen en pilaren naast de hoofdingang. Zo te zien was het ooit een indrukwekkend gebouw geweest. Nu ontbraken er aan één kant aardig wat dakpannen, waren de lange rijen ramen dichtgetimmerd en was de parkeerplaats ervoor overwoekerd met bruin geworden onkruid.

'Was dat niet ooit een nachtclub of zoiets?' vroeg Kate.

'Ja, Hedley House. Ordinaire tent. De politie moest er regelmatig naartoe omdat er werd gevochten.'

'Ben jij er ook wel eens geweest?'

'Ja, een paar keer,' zei Tristan. 'Maar zo'n anderhalf jaar geleden is het gesloten.'

'Het ziet eruit als een oud landhuis,' zei Kate, glurend in haar achteruitkijkspiegel. Een zwerm vogels vloog net door een groot gat in het dak de lucht in.

'Ja, ik geloof dat het ooit wel bewoond is geweest,' zei Tristan.

De weg liep nu vlak langs het stuwmeer. Toen de zon even door de wolken brak, viel er een brede strook licht midden over het water, terwijl het omringende heidegebied werd gehuld in staalgrijs.

Ze passeerden een bord met: ASHDEAN 4 KILOMETER. De weg was hier lang en recht, waardoor Kate de dichtgetimmerde nachtclub in haar spiegel nog steeds kon zien liggen. Ze vond verlaten gebouwen altijd een beetje griezelig, zeker als ze langs zo'n eenzame weg lagen.

‘Hoe kwamen jullie als tieners eigenlijk bij dat Hedley House?’ vroeg ze. ‘Loopt er soms een buslijn?’

‘Ja, je kon er met de bus naartoe, maar die reed na tien uur ’s avonds al niet meer. Iedereen werd altijd gebracht en gehaald door zijn ouders, of reed mee met vrienden. En de taxichauffeurs verdienden er in het weekend goed aan. Maar er waren er ook wel die te voet naar huis gingen.’

‘Het zal van daaruit zo’n vierenhalf kilometer zijn naar Ashdean...’ rekende Kate terwijl haar hersenen begonnen te kraken. ‘Heb jij ooit gehoord over tieners die vermist waren geraakt nadat ze van daaraf waren gaan lopen?’

‘Nee. Er is wel eens een meisje verkracht. Die zaak herinner ik me uit de plaatselijke krant. Maar die vent is toen gepakt en naar de gevangenis gestuurd.’

‘Wanneer was dat?’

‘Ik weet het niet, een jaar of vijf, zes geleden.’

‘Weet je zijn naam nog?’

‘Nee. Ik herinner me alleen dat hij er tien jaar voor heeft gekregen. Het schijnt een behoorlijk gewelddadige aanval te zijn geweest. Daarna gingen veel minder meiden na een avondje stappen lopend terug naar Ashdean.’

Ze kwamen bij het eind van het stuwmeer, waar de rivier de Fowey en een paar beken erin uit kwamen. Achter de heuvel verschenen al de eerste buitenwijken van Ashdean.

Kates gedachten gingen weer terug naar de nachtclub van Hedley House, die zo dicht bij het stuwmeer lag. Ze vond zichzelf best dapper, op meerdere vlakken zelfs, maar zij zou ’s avonds laat nooit over dit eenzame stuk weg durven lopen. ‘Zeg, heb jij het eigenlijk druk, straks na het college?’ vroeg ze.

‘Nee. En ik kan eerlijk gezegd wel wat afleiding gebruiken,’ antwoordde Tristan.

‘Ik wil graag naar die pub, The Wild Oak. Kijken of die serveersters vandaag werken, die twee die Magdalena heeft gesproken. Ik wil met eigen oren horen wat zij haar hebben verteld én vragen of ze iets weten over de vrouw van dat telefoonnummer op die post-it op Magdalena’s koelkast.’

‘Jazeker, die Magdalena is hier wat komen drinken, samen met Barry Lewis van Fairview Farm,’ zei Rachel, een van de serveersters van pub The Wild Oak. Ondanks het koude weer droeg ze een wat smoezelig wit, kort t-shirt, een minirok en teenslippers. Ze had een knalrood geverfd, kort, achterovergekamd kapsel. ‘Toen ze over haar project begon, heb ik haar verteld dat ik wist van twee mensen die in de mist waren verdwenen.’

Ze zette een klein glas cola en een kop koffie voor Kate en Tristan op de bar. The Wild Oak lag zo’n tien kilometer buiten Ashdean, aan de rand van een piepklein dorpje dat Pasterton heette. De pub lag met de voorkant naar de open heidevelden, zodat je door de ramen mijlenver kon kijken, maar binnen was het allemaal nogal verwaarloosd en hing er een wat sombere sfeer. Het was nu midden op de dag en erg rustig. Er zaten alleen een paar oudere mannen aan de bar. Op de televisie in de hoek waren de paardenrennen te zien.

‘Hoe ben je precies met Magdalena in gesprek geraakt?’ vroeg Kate.

‘Nou, Barry vond op een ochtend een grote pootafdruk op zijn land en zette er meteen een foto van op Facebook. Hij kreeg er een hele hoop likes op en de foto kwam zelfs in de krant. Magdalena was met hem in contact gekomen, omdat ze een project deed over legendes in Devon and Cornwall,’ zei Rachel.

‘Komt die Barry hier uit de buurt?’ vroeg Tristan.

‘Ja. Aardige kerel, vaste klant. Eh... dat is dan vier twintig,’ zei ze, wijzend naar de drankjes op de bar. Het ontging Kate niet hoe ze Tristan in zich opnam terwijl hij zijn portemonnee uit zijn zak trok.

‘Ik wilde er eigenlijk nog bij zeggen: en neem er zelf ook een,’ voegde Tristan toe.

‘O, dank je wel. In dat geval wordt het zes twintig.’

Rachel nam het geld van hem aan, gaf Tristan zijn wisselgeld en duwde toen een longdrinkglas onder een hangende Bacardi-fles, waar met loslatend plakband een handgeschreven briefje op was gehangen: SHOTJE £ 1, DOUBLE-BUBBLE £ 2.

‘Wij proberen uit te vinden wat er met Magdalena is gebeurd,’ zei Kate. ‘Kunnen we misschien even ergens gaan zitten om met je te praten?’

Rachel bestudeerde hen kort en knikte toen. Ze liep naar een deur achter in de pub. ‘Doris! Ik neem nu mijn pauze!’ riep ze luid.

Kate en Tristan volgden haar naar een lage tafel met een rookglazen blad aan de andere kant van de ruimte. In het midden, onder het glas, was een scherm ingebouwd waarop een stokoud PACMAN-spel flikkerde. Rachel liep naar een stopcontact en rukte het snoer eruit. Toen gingen ze zitten.

‘Hoe kwam het gesprek eigenlijk op vermiste personen uit de omgeving?’ vroeg Kate.

‘Magdalena kwam naar de bar en vroeg of ik wel eens iets vreemds had gezien, zoals een groot beest of een spook. Toen heb ik haar verteld over die twee die op een nevelige dag vermist zijn geraakt,’ zei Rachel.

‘Kun je ons die verhalen ook vertellen?’

Ze knikte. ‘Kennen jullie Hedley House, die oude club aan de hoofdweg?’

‘Ja,’ zei Kate.

‘Ik ben er een paar keer geweest, toen ik nog wat jonger was,’ zei Tristan.

‘Ja, ik kwam er ook nog wel eens een paar jaar geleden, voordat ik mijn dochttertje had... Maar goed, op vrijdag was daar altijd een gast met een rare naam, Ulrich. Hij was wat ouder dan ik op dat moment, ik denk negentien of twintig. Hij kwam uit Duitsland en was schilder en klusjesman. Hij woonde hier al een paar jaar. Het was een beetje een rare snuiter, maar hij kwam steevast elke week wat drinken in Hedley House. En toen was hij er ineens een keer niet. Dat mij dat opviel,

kwam puur door mijn vriend Darren. Ulrich zou namelijk een nieuw toilet plaatsen in Darrens appartement. Dat had hij die vrijdag eruit gehaald en zou hij zaterdag komen terugplaatsen. Maar toen kwam hij dus niet opdagen. Darren was natuurlijk pissig – zouden jullie ook zijn zonder plee – plus: hij had die Ulrich al vijfhonderd ballen vooruitbetaald! Nou ja, Darren is iemand die een confrontatie echt niet uit de weg gaat, dus toen hij tot de conclusie kwam dat hij was opgelicht, ging hij samen met een paar vrienden naar Ulrichs kamer en traptten er de deur in. Ulrich was er niet, maar al zijn spullen nog wel: kleren, schoenen, eten in de koelkast... En de tv stond aan. Er stond zelfs een glas water met een paar pijnstillers naast het bed. Als ik nog eens ga stappen, zet ik dat ook alvast klaar voor als ik terugkom...'

Tristan knikte. 'Ja, dat heb ik ook wel eens gedaan,' zei hij.

'Heb jij Ulrich toen als vermist opgegeven?' vroeg Kate.

'Nee, Darren. Hij heeft de politie gebeld en toen hebben ze zijn verklaring opgenomen. Maar erg geïnteresseerd leken ze niet.'

'Wanneer was dit?'

Rachel moest even diep nadenken. 'In 2008... ja, oktober 2008, vlak voor Halloween.'

'Kun je je zijn achternaam nog herinneren?' vroeg Tristan.

'Ja, Ulrich Mazur.' Ze spelde de naam voor hen.

'En wat gebeurde er nadat jullie de politie hadden gebeld?' vroeg Kate.

'Daarna hebben we nooit meer iets over hem gehoord. Maar ja, wij dachten nog steeds dat hij 'm gewoon was gepeerd. Loodgieterswerk gaat vaak handje contantje en we hoorden later van nog meer mensen die hem cash hadden betaald.'

Kate zag een oudere vrouw uit de deur achter in de pub komen. Ze droeg een spijkerbroek en een mooie trui en keek alsof ze net wakker was. Haar korte krullen zaten door de war en ze probeerde ze goed te duwen voor een kleine spiegel. Ze begroette de oude mannen, die meteen nog een paar glazen bier bij haar bestelden.

'Wanneer legde je dan de link tussen Ulrich en de verdwijningen in de mist?' Kate richtte haar aandacht weer op Rachel.

'Op dat moment nog niet. Maar een jaar later leerde ik een meisje

kennen, Sally-Ann Cobbs. Ze was nog heel jong: ze was net uit het plaatselijke kindertehuis gezet.'

'O? Waarom moest ze daar dan weg?' wilde Tristan weten.

'Omdat ze zestien was geworden,' zei Rachel. 'Dan schoppen ze hen er zo'n beetje uit. Ze vond een schoonmaakbaantje bij Harlequins en had ergens een kamer, ik weet niet meer waar precies.'

'Harlequins? Dat winkelcentrum in Exeter?' vroeg Kate.

'Ja. Drie keer niks daar,' zei Rachel.

'Het is er inderdaad nogal een zootje,' beaamde Tristan.

'Maar wat is er met die Sally-Ann gebeurd dan?' vroeg Kate. Ze dronk haar koffiekopje leeg.

'Sally-Ann was ook iemand die ik vaak in Hedley House tegenkwam. Op een vrijdag versierde ze een kerel die haar wel mee naar huis wilde nemen. Maar tegen het eind van de avond was ze volkomen lazarus. Ik weet nog dat ik ze buiten zag staan bekvechten, voor de ogen van de hele taxiwachtrij.'

'Werd hij gewelddadig?'

'Hij niet, maar Sally wel. Ze gaf hem een klap in zijn gezicht en stormde toen de nacht in. Nou ja, jullie weten hoe het er rond die club uitziet: een en al akkers en heidevelden aan weerszijden van een stille weg. Niemand heeft haar ooit meer gezien.'

Kate voelde haar nekharen overeind komen. 'Heeft iemand haar als vermist opgegeven?' vroeg ze.

'Ja, ik. Opnieuw had ik niet meteen door dat ze verdwenen was. Maar ik kende een van de meiden met wie ze bij Harlequins werkte en zij vertelde me dat Sally-Ann al vijf dagen niet meer op haar werk was verschenen. En ik wist dat ze haar huur bijna weer moest betalen, want ze had me verteld over haar geldzorgen. Toen ik naar haar kamer ging, stond de huisbaas net op het punt om al haar spullen weg te gooien.'

'Hè? Hoe lang had ze haar huur al niet betaald dan?' vroeg Kate.

'Een week...'

'Maar dat mag juridisch gezien helemaal niet!'

'Het was maar een sjofele kamer en dat soort huisbazen kunnen doen wat ze willen. Al haar spullen waren er nog: foto's, kleren, eten dat lag te bederven. Haar zilveren kettinkje lag zelfs nog naast het bed.

Dat had ze als kind van haar moeder gekregen vlak voordat die overleed...' Rachel begon aan haar hals te frummelen en trok een kettinkje met een Sint-Christoffelpenning tevoorschijn. 'Hier, dit is het. Die klootzak van een huisbaas stond al klaar met een rol vuilniszakken om al haar spullen naar de stort te brengen. Ik weet zeker dat hij alles wat maar een beetje waarde had zou hebben ingepikt en verkocht. Dus heb ik zo veel mogelijk meegenomen. Dat wilde ik haar teruggeven als ze haar gezicht weer zou laten zien, maar ze kwam nooit meer terug...'

'Heb je de politie nog gesproken?' vroeg Tristan.

'Ja. Ze kwamen me vertellen dat ze Sally-Ann op de lijst met vermiste personen hadden gezet... Maar wat heeft dat voor zin als er niemand is die jou kan missen?'

'Kun je je nog herinneren wanneer Sally-Ann vermist is geraakt?'

'Ja, het was ergens in november, in 2009.' Rachel zweeg. Ze trok een smoezelige zakdoek uit haar zak en depte er haar ogen mee.

'Sorry,' zei Kate, 'maar waarom denk je eigenlijk dat de mist iets met haar vermissing van doen heeft?'

'Die avond dat Sally-Ann wegstormde bij de club was er dichte mist. En ineens herinnerde ik me de laatste keer dat ik Ulrich had gezien: toen hing er ook zo'n dichte mist. Ik zat met mijn vrienden in een taxi geperst die ons van Hedley House terug naar Ashdean bracht. Toen passeerden we Ulrich, die was gaan lopen; we zijn zelfs even voor hem gestopt. Maar de taxichauffeur riep dat hij vol zat, dus reden we zonder hem verder. Het was echt een aardige gast...'

Ze nam weer een slok van haar Bacardi. Kate zag dat Rachel zich schuldig voelde. 'En toen kwam hier vorig jaar een meisje werken, ene Kirstie Newett. Ze was een beetje...'

Rachel trok haar schouders op. 'Een beetje wat?' vroeg Kate. Ze dacht aan de post-it die ze op Magdalena's koelkast had gevonden, maar zei niets en liet Rachel doorpraten.

'Een beetje leugenachtig. Ze verzon allemaal rare, zinloze dingen: tegen de een zei ze dit, tegen de ander dat, weet je. Zo vertelde ze ons een keer dat ze een nieuwe auto had, maar dat was helemaal niet zo. Ook zei ze op een gegeven moment dat ze een huis had gekocht, maar ze woonde gewoon op kamers. Ik schonk er maar niet te veel aandacht aan.'

Maar toen hadden we een keer samen dienst en ontbrak er opeens dertig pond uit de kassa. Doris had net een beveiligingscamera boven de kassa laten ophangen en daarop was gewoon te zien dat Kirstie dat geld jatte. Dus ontsloeg Doris haar... Dit was rond de lunch en diezelfde avond zat ik in mijn auto op weg naar huis, toen ik Kirstie met een fles cider bij een bushalte zag staan. Ik kreeg medelijden, bood haar een lift aan en vroeg haar op de vrouw af waarom ze het had gedaan. Ze zei dat ze blut was, maar dat het een stomme vergissing van haar was geweest. Toen ik haar thuis afzette, vroeg ze of ik nog even wilde binnenkomen voor een afzakkertje. We begonnen te kletsen en ontdekten dat zij vroeger ook vaak in Hedley House was uitgegaan.

Toen begon ze me te vertellen dat ze op een avond al haar geld had uitgegeven en daarom geen taxi naar huis meer kon betalen. Dus was ze gaan lopen, door de mist. Halverwege Ashdean stond een auto op een parkeerhaven. De oude man die erin zat, draaide zijn raampje naar beneden en vroeg of ze soms een lift wilde. Ze was flink aangeschoten, droeg slechts een kort flodderrokje en het was ijskoud, dus ging ze op zijn aanbod in. Maar zodra ze was ingestapt, liet hij haar aan een of andere drug ruiken en stompte haar in het gezicht. Toen ze een tijdje later bijkwam, lag ze helemaal alleen in het stikdonker. Een paar dagen lang zat ze gevangen in een of andere kelder, toen viel hij haar aan en begon haar te wurgen. Ze raakte buiten westen, maar kwam ook weer bij: achter in een auto die bij het stuwmeer van Shadow Sands stond. Die engerd probeerde haar vervolgens in het water te gooien, maar ze wist hem op de een of andere manier van zich af te slaan en al zwemmend te ontkomen.'

'Geloofde jij dit verhaal destijds?' vroeg Kate.

'Welnee.'

'Heeft Kirstie dit ook bij de politie gemeld?'

'Ja. Ze zei dat ze vervolgens aan de overkant van het meer een auto had aangehouden. De bestuurder ervan was heel toevallig een politie-man. Hij bracht haar naar het ziekenhuis. Maar vervolgens werd ze volgens haar in een psychiatrische inrichting opgesloten.'

'Heeft ze je ook verteld waar precies bij het stuwmeer die man haar in het water wilde gooien? Het is nogal een groot meer,' zei Tristan.

Rachel dacht even na. ‘Ja, ze had het over een kampeerplek. Dat zou op een groot bord hebben gestaan, vlak bij de auto waarin ze bijkwam. Maar nogmaals, Kirstie stond nogal bekend als een fantaste. We hebben samen wat gedronken, toen ben ik weggegaan – dat was het. Ik heb haar daarna nog wel een paar keer gezien, maar dan zeiden we niet meer dan “hallo” en “dag” tegen elkaar. Ik heb nooit meer met haar afgesproken of zo.’

‘Waardoor begon je op een gegeven moment te denken dat dat merkwaardige verhaal misschien toch waar was?’ wilde Kate weten.

‘Dat was pas een paar weken geleden, toen Barry hier kwam met Magdalena. Ik vond haar zo’n aardig en intelligent mens! Ze vertelde dat ze onderzoek deed naar moderne legendes – rare verhalen uit de omgeving – dus vertelde ik haar over Ulrich, Sally-Ann, Kirstie en de mist. En toen begon het in mijn hoofd ook ineens allemaal op zijn plek te vallen. Natuurlijk, Kirstie zóú van de vermissingen van Ulrich en Sally-Ann kunnen hebben gehoord, maar ik kan me gewoon niet herinneren dat ik haar in die tijd ooit in Hedley House heb gezien. Afijn, toen Magdalena Kirsties telefoonnummer vroeg, heb ik haar het nummer gegeven dat ik nog steeds in mijn telefoon had staan. Ze wilde ook van alles weten over dat stuk weg bij Hedley House en alles eromheen.

En toen zag ik opeens op het nieuws dat ze vermist was – precies op een dag dat er weer dichte mist was geweest,’ zei Rachel. ‘Dat kan toch geen toeval meer zijn, wat denken jullie?’

24

Nadat ze de pub hadden verlaten, zaten Kate en Tristan samen een paar minuten in de auto te zwijgen en te luisteren naar de regen die tegen de ruiten tikte.

‘Jezus...’ zei Tristan toen.

‘Die kampeerplek is de link. Dat is waar Kirstie bijkwam,’ zei Kate, ‘en waar Simon Kendal is aangevallen en in het water geëindigd. Zou er iemand zijn die mensen ontvoert, vermoordt en dan in het stuwmeer dump? Ulrich en Sally-Ann bijvoorbeeld?’ dacht ze hardop. ‘Dat zou ook kunnen verklaren waarom Simon Kendal in het water lag. Als hij die nacht een lange wandeling is gaan maken, kan hij ergens aan de oever van het stuwmeer zijn beland en daar zijn aangevallen. Misschien heeft hij teruggevochten, misschien is hij in het water gesmeten... Maar het grootste probleem heb ik altijd gevonden hoe hij aan de andere kant van het hek terecht is gekomen.’

‘Wat als Magdalena ook in het stuwmeer is geëindigd?’ vroeg Tristan zacht.

‘Als je lichamen wilt dumpen is het verstandig om ze te verzwaren, zeker gezien de diepte van dat stuwmeer. Als dat bij haar niet is gebeurd, zal ze op een gegeven moment komen bovendrijven,’ overpeinsde Kate. ‘Maar dan is er ook nog die club, Hedley House...’ Ze deed haar best om alle puzzelstukken aan elkaar te passen, maar begon er hoofdpijn van te krijgen. Het liep tegen drie uur ’s middags, dus zou het niet erg lang meer duren of het licht begon alweer af te nemen. ‘Ik wil eens een kijkje gaan nemen bij het stuwmeer en die kampeerplek,’ besloot ze.

Dus reden ze terug naar Shadow Sands. De weg leidde met een grote lus langs het punt waar de rivier de Fowey in het stuwmeer uitmondde en het gedeelte waar Kate en Jake waren gaan duiken. Kate minderde snelheid toen ze langs het bezoekerscentrum reden, vlak naast de centrale. Het was een groot gebouw in de vorm van een soort schip, dat werd omringd door een keurig aangelegd en onderhouden terrein met uitzicht op het water.

‘Dat is waar Geraint koffie is gaan drinken en zijn telefoon heeft opgeladen op de dag van Simons vermissing,’ zei Tristan.

Er brandde wel licht achter de rij grote, patrijspoortachtige ramen, maar de parkeerplaats die ze passeerden was helemaal leeg op deze grauwe dag. De waterkrachtcentrale naast het bezoekerscentrum had de vorm van een grote doos met aan weerszijden een koepel. Er liep een brug over het punt waar het water door de turbines werd geleid.

Kate stopte iets verderop op een kleine parkeerhaven langs de kant van de weg. Het gebulder van de turbines was al luid toen ze nog in de auto zaten, maar werd oorverdovend toen ze uitstapten. Ze liepen naar het begin van de brug die over de bovenkant van de betonnen dam liep.

‘Moet je je voorstellen dat je hiervan af valt!’ riep Tristan, terwijl ze in de gigantische diepte aan de andere kant van de dam tuurden. De damwand was erg steil en heel diep beneden hen kwam een stortvloed van troebel water via twee gigantische sluisdeuren uit in een breed betonnen kanaal. Dit bracht het water een paar honderd meter verderop, waar het overging in een snelstromende rivier die wegvloede in de omringende bossen.

Ze stapten weer in de auto en reden de rest van de brug over, die nog zo’n vierhonderd meter over de gigantische damwand liep. De kampeerplek lag wat verderop. Met slechts een klein bord werd het zandpad ernaartoe aangegeven, dat zich tussen de bomen naar beneden, naar het stuwmeer, kronkelde. De kampeerplek zelf bestond uit wat stug gras en lage struiken, mat zo’n honderd bij honderd meter en liep langzaam af naar het meer. Bovenaan stond een klein toiletblok, eromheen stonden bomen en daarachter begon het heidegebied.

‘Zei Geraint dat ze een kampvuur hadden gemaakt?’ vroeg Tristan. Hij keek om zich heen naar de vele schroeiplekken in het gras.

‘Ik geloof van niet. Hij zei dat ze een klein gasstelletje hadden, maar dat hebben ze niet gebruikt. Ze hadden immers koude bonen en chocola gegeten,’ zei Kate.

‘Waarom zou Simon eigenlijk midden in de nacht zijn opgestaan?’

‘Omdat hij naar de wc moest, of iemand wilde bellen of zo?’

‘Ik vraag me af of de politie weet waar zijn telefoon is,’ bedacht Tristan.

Ze liepen naar beneden, naar het drie meter hoge metalen hek dat langs de oever van het meer stond. Het was dik en stevig, met een rol scheermesdraad erbovenop. Aan de andere kant leidde een strook zand van zo’n tien meter breed, die vol lag met allerlei troep, naar het water dat naar de centrale stroomde. De lucht was intussen grijs en koud geworden, het schemerde al en het miezerde een beetje.

‘Dit hek is ijzersterk,’ zei Kate terwijl ze het vastgreep. Toen keek ze op haar horloge: de zon zou zo ondergaan. Ze rilde.

‘Bah, ik vind het hier maar luguber,’ zei Tristan. ‘Stel je voor dat je ’s nachts wakker wordt omdat je moet plassen en dat je daar dan naartoe moet!’ Ze keken allebei naar het toiletblok, naast het zandpad en een rij dennenbomen.

Ze liepen erheen. Tristan haalde zijn telefoon tevoorschijn en zette de zaklampfunctie aan; Kate duwde tegen de deur. Ze moest even kracht zetten, maar toen ging hij luid piepend open. Er waren drie hokjes, waarvan eentje zonder deur, en een rij smerige wastafels die vol lagen met afgevallen bladeren. Het enige raam, hoog in de achterwand, was klein en er was een houten plaat voor het veiligheidsglas getimmerd. De wind floot door een kier in het hout en er dwarrelden bladeren over de tegelvloer.

‘Het ruikt hier exact zoals ik had verwacht,’ zei Tristan. Hij trok de hals van zijn trui zo ver omhoog dat hij zijn mond en neus ermee kon bedekken, Kate volgde zijn voorbeeld. Ze liepen langs de hokjes, Tristan scheen er naar binnen. De eerste toiletpot lag in stukken. Het leek erop dat er een vuurtje in was gemaakt. De deur van het tweede hokje hing half uit zijn scharnieren en overal op de vloer en de stortbak zaten spetters van vogelpoep. De laatste deur was dicht.

Ze verstijfden toen ze een geluid hoorden dat klonk als gesnuif en

zetten eensgezind een stap naar achteren. De deur had geen ruimte aan de onder- of bovenkant, dus konden ze er niet onderdoor of overheen kijken. Kate stak haar hand uit, legde hem op de klink en duwde, maar de deur ging niet open. Ze rammelde een paar keer aan de klink.

‘Ga weg!’ riep een slaperige mannenstem opeens.

Ze maakten allebei een sprongetje van schrik. *Shit*, mimedde Tristan en hij deed nog een stap naar achteren. Kate vroeg zich af wie er in godsnaam op een donkere oktoberavond gebruikmaakte van dit toilet, midden in de rimboe.

‘HOEPEL GODVERDOMME OP!’ riep de stem nu, waarna de deur trilde alsof er een trap tegen was gegeven.

Tristan stond al bij de uitgang. ‘Kate, kom op!’ zei hij.

‘Nee nee, kom terug met die zaklamp van je...’

‘Wat?’ fluisterde hij ongelovig.

Kate was op haar hoede, maar bleef tegelijkertijd praktisch. Als het een zwerver was, zou het immers kunnen dat hij iets had gezien! Ze haalde een busje pepperspray uit haar zak en liet het Tristan zien. Het was niet helemaal legaal, maar ze had het altijd bij zich. Hij ontspande een klein beetje toen hij het zag. Toen stak Kate het busje voor zich uit en zei: ‘Hallo? Mijn naam is Kate en ik ben hier met Tristan. We zijn eh... van de plaatselijke daklozenopvang.’

Het bleef lang stil.

‘Ik heb het recht om hier te zijn. Ik probeer gewoon wat te slapen,’ klonk de stem toen.

Kate liet haar schouders zakken. Ze voelde ineens vreselijk veel medelijden met deze man, die kennelijk onderdak moest zoeken in zo’n smerig wc-hok. ‘Oké, prima. We kwamen gewoon even kijken hoe het met u gaat,’ zei ze. Onhandig jonglerend met het busje pepperspray begon ze in haar tas te zoeken naar het flesje water en de chocolade-reep, die ze onderweg hierheen had gekocht toen ze haar tank had volgegooid. Ze haalde er tevens een briefje van twintig pond uit.

Tristan stond inmiddels weer naast haar.

‘Hoe heet u eigenlijk?’ vroeg Kate.

‘Gaat je geen klap aan!’

‘Ik heb hier wat te eten en een briefje van twintig... Kunt u de deur

even openmaken, zodat ik u dat kan geven?’

‘Leg d’r maar voor!’ riep de stem met een rauw Cornish accent.

‘Nee, ik laat hier geen geld achter. Straks neemt een ander het nog mee,’ zei Kate.

Er viel opnieuw een lange stilte. Toen klonk er wat geritsel en het geluid van een stok die over de betonnen vloer schraapte. De deur trilde, er klonk een klap en toen zwaaide de deur open. Kate verstopte het busje pepperspray vlug in haar hand.

Op de vloer tussen de toiletpot en de muur lag een man van onbestemde leeftijd. Hij was erg smerig: zijn gezicht zag bijna oranje van het vuil. Hij had een lange, samengeklitte baard en schouderlang haar dat hij in een staart had gebonden (of dat zo erg in de knoop zat – dat verschil kon Kate niet zien). Hij droeg meerdere lagen kleding over elkaar, alles even vies en bevekt, met daaroverheen een gescheurde jas. De man duwde zich op één elleboog omhoog en keek hen knipperend aan. In zijn ene hand hield hij een gebroken fles omhoog, in een halfslachtige poging om zich tegen hen te verdedigen.

‘We komen u niets aandoen, hoor,’ zei Kate.

Ze zag maar één van zijn voeten. Er zat een versleten bruinleren schoen aan en een paar lange, vuile teennagels staken door een groot gat in de neus. Toen pas zag ze dat zijn andere broekspijp bij de knie was omgeslagen en met een touwtje opgebonden: de rest van zijn been ontbrak.

Over het gesloten deksel van de wc-bril was een lap gelegd. Hierop lagen een verkreukeld pakje sigaretten, een lucifersdoosje, drie uien en een klein rood zakmes vol opgedroogde modder.

‘Sorry dat we u storen,’ zei Kate en ze vond zichzelf meteen ongehooflijk stom klinken. ‘Ik ben Kate en dit is Tristan.’

‘Ja ja, dat zei je al!’ riep de oude man. Hij kneep met zijn ogen tegen Tristans felle zaklamp.

‘Sorry vriend, ik wilde je niet verblinden,’ zei Tristan.

‘Alstublieft,’ zei Kate en ze stak de man het water en de reep toe.

Hij griste haar de spullen uit handen en bestudeerde ze even aandachtig, voordat hij ze voorzichtig op de toiletbril uitstalde.

Ik had gelijk, dacht Kate. Het is een zwerver en waarschijnlijk is dit

een van zijn vaste slaapplekken. Wellicht heeft hij dus iets gezien toen Simon en Geraint hier kampeerden. Ze hurkte bij de man neer en hield hem het biljet van twintig pond voor. Toen hij het wilde pakken, hield ze het expres nog even buiten zijn bereik. 'Slaapt u hier vaak?'

'Soms.'

'Wordt deze kampeerplek druk bezocht?'

'Welnee. Nou ja... 's nachts is het er vaak een drukte van belang...'

'O? Hoe bedoelt u?'

'Nou ja, d'r zijn altijd wel zuipende jongeren, of vossen en... d'r is wel eens een busje. Dat rijdt altijd naar beneden, naar het water,' zei hij.

'Een busje? Wanneer komt dat dan? Kunt u het voor me beschrijven?'

'Een doodgewoon wit busje... Weet ik veel, ik probeer hier alleen maar te slapen,' zei de man.

'Maar komt dat busje overdag of 's nachts?' hield Kate aan. Ze bracht het briefje van twintig wat dichterbij.

'Ik ben hier alleen 's nachts. En ik bemoei me enkel met me eigen.'

'Wat een mooi zakmes!' zei Tristan ineens. Het ding blonk inderdaad fraai in de lichtstraal van zijn zaklamp. Kate zag dat er iets op stond en ze stak haar hand er al naar uit.

'Da's van mij, dat heb ik gevonden,' zei de oude man en hij wilde het mes van de toiletbril grissen.

'Ik geef u dat geld pas als u mij dat mes even laat zien...,' zei Kate.

De zwerver keek naar het geld en liet haar het mes toen pakken. Tristan kwam wat dichterbij om mee te kijken.

Terwijl ze het mes van alle kanten bekeek, herinnerde Kate zich dat haar broer er net zo een had gehad. Dat nam hij altijd mee als hij naar de padvinders ging. Het had een klein lemmet, waarmee je alleen maar twijgjes kon afsnijden of een appel schillen. Ze frunnikte er wat aan en klapte het toen open. Net als bij het zakmes van haar broer was dit lemmet klein en vrij bot. Op het handvat zat allemaal opgedroogde modder. Ze veegde dit weg om de inscriptie te kunnen lezen.

Voor Simon, voor je twaalfde verjaardag.

Tristan en Kate keken elkaar aan. Tristan maakte er vlug een foto van met zijn telefoon.

‘Waar hebt u dit gevonden?’ vroeg Kate aan de zwerver.

‘In de modder bij het water. De meeste dingen die in het water liggen zijn door iemand verloren of weggegooid, dus da’s geen stelen! Het is van mij, VAN MIJ!’

‘U liegt: er staat een gigantisch hekwerk tussen deze plek en het water,’ zei Kate.

De ogen van de zwerver keken nog steeds hebberig naar het briefje van twintig tussen haar vingers. ‘O, maar daar kun je doorheen. Bij het pad!’

‘Waar precies?’

‘Ergens langs het hek, in de richting van de centrale! Daar heb ik dat mes ook gevonden, in de modder. Zie je die modder erop dan niet?’ riep de zwerver.

‘Hebt u iemand bij het water gezien toen u dit vond?’ vroeg Kate.

‘Nee. Daar kom ik nooit als ik mensen zie. Ze patrouilleren altijd met boten over het water. Ik hou niet van mensen; mensen zijn gemeen.’ De hand van de zwerver schoot ineens uit en trok het mes uit Kates handen, net als het bankbiljet. Hij stopte beide vlug weg in zijn jas en trok toen de gebroken fles weer tevoorschijn. ‘EN NOU WEGWEZEN, HOREN JULLIE ME? ERUIT!’ riep hij en hij zwaaide wild met de kartelige glasrand.

Kate en Tristan stommelden geschrokken naar achteren, het toiletblokje uit, waarna de oude man de deur met een felle trap liet dichtknallen. Meteen daarna hoorden ze de klik van het slot. Toen Kate op de deur klopte, gebeurde er niets. Ze klopte opnieuw en smeekte de man de deur te openen, maar hij zweeg in alle talen.

Dus besloten Kate en Tristan het toiletblok maar te verlaten. Buiten rook de lucht tot hun opluchting tenminste weer fris. Het was intussen echt donker en het regende harder.

‘We moeten bevestigd zien te krijgen dat Simon een zakmes had,’ zei Kate.

‘Ja, en we moeten dat hek checken,’ zei Tristan.

Ze zetten allebei hun capuchon op en liepen over het gras naar beneden, naar het hekwerk. De turbines van de waterkrachtcentrale leken wel op een hogere snelheid te zoemen, aan de andere kant van het gaas ruiste het water voorbij.

Toen ze in de richting van de centrale begonnen te lopen, vonden ze aan hun rechterhand al gauw een opening tussen de bomen naar rechts. Met behulp van de zaklamp op hun telefoon ontdekten ze een smal paadje met aan weerskanten bomen. Ze begonnen het te volgen. Het gebulder van de turbines werd steeds luider en Kate zag bandensporen in het zachte gras. Links van hen stond nog steeds dat hoge hek.

Na een paar honderd meter werd het paadje wat breder. Het kwam uit bij een vierkante lap ruwe grond waar het hek enkele meters lang niet door de bomenrij werd verhuld. Ze liepen erheen en begonnen het hekwerk nauwgezet te onderzoeken.

Toen Kate haar vingers in de mosachtige aarde onder aan het hek duwde, vond ze een metalen balkje waarmee het betreffende paneel in de hoge paal zat vastgehaakt. ‘Wacht eens even, ik geloof dat ik hier iets heb,’ zei ze.

Tristan kwam naar haar toe. Samen begonnen ze aan de haak te rammelen en te trekken, waarna hij er op een gegeven moment uit sprong en het hele onderste deel van het hek ineens loszat. Ze konden dit nu optillen, waardoor er een gat van zo’n halve meter hoog ontstond waar ze vrij gemakkelijk onderdoor konden kruipen.

Aan de andere kant was de grond begroeid met mos en voerde een duidelijk pad tussen de bomen naar beneden, naar het water. Ze liepen erover naar de modderige oever van het stuwmeer, waar allerlei rommel in meerdere stroken omhoog was gestuwd door het voortdurend veranderende waterniveau.

‘Die zwerver zei dat hij dat zakmes in de modder bij het water had gevonden,’ zei Tristan.

‘Ja. Maar hoe wist hij dat je onder dat hek door kon?’ zei Kate.

‘Wie: Simon of die zwerver?’

‘Allebei...’ Kates stem stierf weg. Ze wist het ook even niet meer.

Ze keken naar de twee grote, koepelvormige gebouwen van de waterkrachtturbines. Een paar rode lichtjes knipperden er eensgezind op, als waarschuwingssignaal voor vliegtuigen.

‘Laten we eens proberen terug te denken: Simon staat midden in de nacht op, kruipt de tent uit en besluit een eindje te gaan wandelen...’ begon Tristan.

‘Het is donker, hartstikke eng, hij is alleen en zit bovendien niet zo goed in zijn vel,’ zei Kate. ‘Hij heeft wel dat zakmes, maar da’s maar een flutding, een speelgoedje bijna. Misschien neemt hij ook een van hun scherpe, metalen tentharingen mee, om zichzelf mee te beschermen, zich veilig te voelen.’

‘Hij loopt hierheen en ontdekt op de een of andere manier dat je dat hek kunt optillen en zo bij de waterkant kunt komen.’

‘Misschien zat er wel iemand aan het hek te rommelen? En zag Simon dat?’ opperde Kate.

‘Hij stoorde iemand en die viel hem aan? Waarna hij uiteindelijk met zijn eigen tentharing werd neergestoken?’

‘Ja!’

‘Dus Simon betrapte iemand. Maar... waarbij dan?’ vroeg Tristan zich hardop af.

Het bleef stil.

Kate liep naar de waterrand. De lichten van de centrale weerkaatsten in het inktzwarte water dat op weg naar de turbines voorbij stroomde. Ze probeerde de kwestie echt van alle kanten te bezien, maar ze bleef maar terugkeren bij dezelfde gedachte. ‘De meest logische conclusie is op dit moment toch dat Geraint ermee te maken heeft. Hij en Simon kregen ruzie en eindigden in het water, waarop Simon probeerde weg te komen. Maar... als hij hier in het water is beland, dan zal hij zich stevig tegen de stroming hebben moeten verzetten,’ zei ze aarzelend. ‘Als zijn verwonding echt ernstig was, zal hij naar de turbines zijn toe gezogen. Je ziet zelf hoe sterk het water hier naar de sluisdeuren toe wordt getrokken.’

Tristan knikte. ‘Maar Simon zal toch zeker hebben geprobeerd het meer over te steken? Zelfs als hij in het begin nog wat van slag was, zou je verwachten dat hij naar de dichtstbijzijnde landpunt zwom,’ zei hij. Hij wees naar de bomen recht voor hen, op de tegenoverliggende oever van het stuwmeer.

‘Ja. Maar hij zwom dus bijna twee kilometer de andere kant op, van de centrale af. De adrenaline zal hem een tijdje hebben geholpen, maar... Hij zwom ergens voor weg! Het meest logische dat ik daarbij kan bedenken is een boot: Simon is overvaren. Ik kan me ook nog

steeds niet voorstellen dat Geraint hem heeft aangevallen...

We moeten nog een keer met die zwerver gaan praten. Hij zei dat hij een busje had gezien, maar daar kan ook een boot bij hebben gehoord. Misschien heeft hij Simon en Geraint op de avond van Simons dood wel gezien,' zei Kate.

25

Het hield op met regenen terwijl Kate en Tristan terugliepen naar de kampeerplek. Ze kwamen weer bij het toiletblok en gingen er naar binnen. Maar het laatste hokje was nu leeg: de oude zwerver was verdwenen.

‘Hoe lang zijn we daarbeneden geweest?’ vroeg Kate zich hardop af. ‘Ik dacht echt dat hij klaar was voor de nacht.’

‘Hij heeft de wikkel van die reep laten liggen, maar al zijn spullen zijn weg,’ zei Tristan terwijl hij met zijn zaklamp in het hokje scheen.

‘Waar kan hij naartoe zijn? Je zit hier overal kilometers vandaan. We moeten hem gaan zoeken!’ zei Kate.

Toen hoorden ze buiten ineens het geluid van een automotor en via de kier in het dichtgetimmerde raam schenen de koplampen precies in het lege wc-hokje. Het voertuig kwam tot stilstand, maar de motor bleef draaien.

Kate keek Tristan aan.

Een tel later galmde er een oorverdovende knal door de kleine ruimte. Kate greep Tristans arm. ‘Wat krijgen we nou?’ bracht ze verschrikt uit. Haar oren piepten. Toen daarop nog een schot werd afgevuurd, vlogen ze allebei bijna een meter in de lucht.

‘Oké! Naar buiten komen, nu meteen!’ riep een mannenstem met een Cornish accent.

‘Wie bent u?’ riep Kate terug.

‘Eruit! Jullie bevinden je op privéterrein,’ reageerde de stem. Hij klonk zo zelfverzekerd en autoritair dat Kate dacht met een politieman te maken te hebben.

‘Kom eruit! O wee, als ik naar binnen moet komen...’

Kate schuifelde naar de uitgang en riep: ‘Wij zijn twee hoogleraren van de universiteit, geen drugsverslaafden of daklozen! En we kennen onze rechten ten aanzien van vuurwapens...’ Ze was als de dood dat ze per ongeluk werden geraakt.

Het bleef even stil, toen hoorden ze de *klik* van een vuurwapenmagazijn dat werd geopend, gevolgd door tweemaal een *bof* van de gebruikte patronen die eruit vielen.

Kate knikte naar Tristan, waarna ze allebei behoedzaam het toiletblok uit stapten, recht in de felle lichtbundels van een paar koplampen.

Kate deed haar hand omhoog tegen het licht en zag een oudere man staan, tamelijk klein en in jagersuitrusting, waaronder een lange waxjas. Hij had vrij vlezig hangwangen, waaruit ze concludeerde dat hij minstens in de zestig moest zijn, maar zijn haar was pikzwart geverfd en strak achterovergekamd met een zijscheiding. Hij stond wijdbeens en er lag een opengeklapt jachtgeweer over zijn gebogen arm. Achter hem stond een grote, oude, met modder bespatte Land Rover stationair te draaien.

‘Wat motten jullie op verboden terrein?’ vroeg hij terwijl hij hen van top tot teen bekeek.

‘Dit is gewoon een openbare plek, hoor,’ zei Kate.

Tristan stond naast haar, met zijn armen dramatisch in de lucht. Toen ze hem aankeek, liet hij ze vlug langs zijn zij vallen.

‘Ja, deze kampeerplek wel. Maar we kregen een telefoontje van de centrale dat er twee mensen op de oever van het stuwmeer stonden, in de buurt van de sluisdeuren. En dat is wel degelijk privéterrein en bovendien erg gevaarlijk. Jullie hadden er wel in kunnen vallen!’ Kate wilde iets zeggen, maar de man ging gewoon door. ‘Nou geef ik geen klote om jullie veiligheid, maar als jullie in het water waren gedonderd en in de turbines terecht waren gekomen, was het een enorm zootje geworden en hadden we de hele boel plat kunnen leggen.’

‘Werkt u op de centrale?’ vroeg Kate. ‘Kunt u zich identificeren?’

Toen ging het achterportier van de Land Rover open. Er stapte een oudere dame uit. Ze was opvallend lang, ongeveer even groot als Tristan, en droeg een geruite plooirok, Barbour-regenlaarzen en ook

een waxjas. Ze had een sjaaltje om haar hoofd geknoopt en haar scherpe gezicht was flink opgemaakt. ‘Wie zijn jullie? Jullie waren daarnet op verboden terrein, daar staat een boete van tweeduizend pond op. Hebben jullie zo veel geld?’ zei ze, terwijl ze met een knalrood geverfde nagel van het stuwmeer naar Kate en Tristan wees.

‘Er slaapt hier een dakloze oude man,’ zei Kate.

‘Wat?’ De vrouw kneep haar ogen tot spleetjes.

‘Hij zei dat hij honger had en wilde slapen,’ zei Tristan. ‘We hebben hem wat chocolade gegeven.’

‘Jullie namen, alsjeblieft!’

‘Welnee, dit is openbaar terrein, we hoeven u onze naam niet te geven,’ zei Kate. Het verbijsterde haar telkens weer hoe arrogant sommige van die bevoorrechte rijkelui konden doen.

‘Jullie bevonden je op mijn terrein én op overheidsgrond. Deze waterkrachtcentrale vervult een cruciale rol als openbare voorziening. En nou opgesodemieterd, voordat we jullie overhoopschieten en jullie nabestaanden de boete kunnen betalen.’

‘Ik ben privédetective. Mijn naam is Kate Marshall en dit is mijn compagnon, Tristan Harper. We doen onderzoek naar de dood van Simon Kendal. Zijn lichaam is in augustus in het stuwmeer aangetroffen.’

Deze mededeling leek wél effect op de vrouw te hebben.

‘O ja... Een uiterst trieste aangelegenheid, maar de politie is ermee bezig.’

‘We doen tevens onderzoek naar de verdwijning van een vrouw, een hoogleraar. Ze is onlangs in de buurt van het stuwmeer vermist geraakt. Mag ik u vragen of u weet of de politie het stuwmeer al heeft doorzocht?’

‘Hoe zei je ook alweer dat je naam was?’ zei de vrouw terwijl ze een stap naar voren deed.

‘Kate Marshall.’

De vrouw nam het geweer van de man over. ‘Luister,’ sprak ze traag. De man rommelde wat in zijn zak en gaf haar een geweerpatroon aan, dat ze daarop in de loop liet glijden. ‘Dit is jullie laatste waarschuwing. Als jullie dit terrein nog een keer betreden, bellen we de politie en zul-

len jullie worden vervolgd.’ De man gaf haar nog een patroon aan, ook dit stopte ze in het geweer en toen klapte ze de loop dicht. ‘Ben ik nu duidelijk genoeg geweest?’ Ze gaf het geweer weer aan de man. Toen beende ze terug naar haar auto, ging op de passagiersstoel zitten en trok het portier met een klap dicht.

‘Is dat jullie auto?’ vroeg de man met een hoofdbeweging naar Kates Ford.

‘Ja.’

‘Hup, instappen dan!’ Hij richtte het geweer op hen.

‘Formeel gezien geldt ook het richten van een vuurwapen al als geweldpleging,’ zei Kate.

‘Dan kunnen jullie maar beter gauw instappen, voordat ik formeel gezien de trekker overhaal...’ zei de man.

Tristan wierp een korte blik op Kate en probeerde daarbij niet te bang te kijken. Ze liepen naar Kates auto en stapten in. Kate zag dat de man de loop van het geweer liet zakken. Hij bleef echter strak naar hen kijken terwijl ze de auto startte en wegreed.

‘Jezus christus!’ riep Tristan uit. Hij liet Kate zien hoe erg zijn handen trilden. ‘Kunnen ze dat zomaar maken?’

‘Nee. Maar het is ons woord tegen het hunne.’ Kate keek in de achteruitkijkspiegel en zag hoe de Land Rover tussen de bomen verdween. ‘Wat ik wel eens zou willen weten, is waarom die twee hier ineens kwamen opduiken! Is er niet gewoon een beveiligingsbedrijf dat dit soort dingen zou moeten checken? Hé... gaat het wel?’

‘Ja hoor. Ik had gewoon nog nooit een echt geweer horen afgaan,’ zei Tristan.

Opeens hoorden ze een luid geraas en verscheen de Land Rover achter hen op het zandpad. Pas op het allerlaatste moment remde hij af: het scheelde weinig of zijn motorkap had hun achterbumper geraakt. Kate zag het grimmig kijkende hangwangengezicht van de chauffeur. De oude vrouw was slechts een donkere omtrek op de passagiersstoel.

Tristan keek nerveus om. ‘Laat ze ons maar inhalen, Kate.’

Toen ze bij de hoofdweg kwamen, sloeg Kate kalm af. Ze had gedacht dat de Land Rover hun nu wel voorbij zou rijden, maar hij bleef bumperkleven.

‘Wat doet hij nou?’ zei Tristan nerveus.

Als Kate langzamer ging rijden, stemde de Land Rover zijn snelheid gewoon af op de hune. Hij had groot licht aan, waardoor Kate haar ogen half dicht moest knijpen tegen het felle licht. ‘Gewoon, ons een beetje intimideren,’ zei ze.

Ze kropen samen een paar minuten voort over de kronkelige wegen. Kates hart bonkte in haar borstkas. Maar toen ze langs een grote dubbele poort aan hun rechterhand reden, draaide de Land Rover plots de oprit op en werd alles weer in duisternis gehuld.

‘Hè? Waar zijn ze nou gebleven?’ vroeg Tristan.

Kate remde af, keerde de auto, reed terug naar de poort en stopte er recht voor.

‘Voorzichtig...’ zei Tristan.

In de verte zagen ze de achterlichten van de Land Rover een steile heuvel beklimmen. Hoog hierbovenop konden ze nog net de contouren van een groot huis ontwaren.

‘Kun jij lezen wat er op de poort staat?’ vroeg Kate.

‘Allways Manor House,’ zei Tristan terwijl hij het bord bestudeerde.

‘Denk je dat we deze foto nog wat scherper kunnen krijgen?’ vroeg Kate terwijl ze Tristans iPhone omhooghield. Ze doelde op de foto die hij op het toilet van de kampeerplek van het zakmes had gemaakt.

Tristan baalde er vreselijk van dat het licht was afgeketst op het metaal, waardoor de inscriptie een wazige vlek was geworden. ‘Ik héb hem al scherper gemaakt,’ zei hij terwijl hij de groenten stond te snijden voor een wokgerecht. Ze waren weer bij Kate thuis en Tristan had aangeboden om het avondeten te verzorgen, als bedankje omdat hij bij haar mocht logeren. ‘Sorry, dat ik het heb verkloot.’

‘Joh, daar kun je toch niks aan doen,’ zei Kate. Ze legde zijn iPhone neer en pakte die van haarzelf. ‘Ik check het gewoon even bij Lyn Kendal.’ Ze toetste het nummer in, duwde de telefoon onder haar kin en liep naar de koelkast. Toen ze deze opentrok, zag Tristan dat hij zo goed als leeg was. Er stond alleen een grote kan ijsthee op het bovenste schap, er was een bordje met citroenschijfjes en er lagen een paar stukken kaas. ‘Hm, de voicemail...’ zei Kate en ze verbrak de verbinding. Ze begon een bekeerglas te vullen met ijs uit een zak uit de diepvries. Terwijl Tristan verderging met het snijden van een rode paprika, zag hij hoe ze zich concentreerde op het vullen van het glas, waarna ze het afmaakte met een schijfje citroen. Vervolgens nam ze een grote slok, sloot daarbij haar ogen en zuchtte diep.

Toen ze haar ogen weer opende, keek hij vlug de andere kant op.

‘Ach sorry, waar zijn mijn manieren? Wil je ook wat te drinken?’

‘Heb je cola?’ vroeg hij terwijl hij de paprikareepjes van de snijplank in de pan liet glijden. Er klonk een aangenaam gesis, gevolgd door een

heerlijke geur. Hij roerde het geheel even door. Zijn maag rommelde.

‘Jazeker. Jake marineert zichzelf graag zo’n beetje in dat spul, dus heb ik nog steeds meer dan genoeg,’ zei ze. Ze trok de koelkast weer open en pakte een blikje uit de onderste la.

‘Waarom heb je eigenlijk niet gewoon een berichtje achtergelaten voor Lyn?’ vroeg hij terwijl hij het blikje opentrok.

‘Mensen negeren voicemailberichten vaak, of bereiden hun antwoord te veel voor. Ik wil ook horen hóé ze het zegt. Da’s een gewoonte die ik heb opgepikt bij de politie: het is het beste om mensen direct te spreken...’

Haar telefoon rinkelde. ‘Ah, da’s Jake. Sorry, hoor,’ zei ze. Ze nam haar drankje mee naar de woonkamer en ging in een van de stoelen bij het raam zitten.

Na deze rare, lange dag met zijn tweeën was het best vreemd om ook samen naar hetzelfde huis te gaan, vond Tristan. Hij wist dat hij op een gegeven moment weer terug naar huis zou moeten, en Sarah onder ogen komen. Kate was geweldig, maar ze hadden al zo veel tijd samen doorgebracht: hij wilde haar ook niet voor de voeten lopen. Hij ging verder met koken en ving een paar flarden van Kates gesprek met haar zoon op.

‘O, ik dacht dat het al definitief was dat je in de herfstvakantie hierheen kwam. Het is volgende week al, liefje. Ik wil het graag weten, zodat ik me kan voorbereiden: inkopen doen en zo,’ zei Kate.

Tristan sneed vlug een paar champignons en gooide ze in de pan. Het eten was bijna klaar. Kate was nog steeds aan de telefoon, maar hij moest eigenlijk weten of ze noedels in huis had en wilde niet in haar keukenkastjes lopen snuffelen. Dus draaide hij het gas onder de pan maar wat lager en deed het deksel erop.

Vervolgens klapte hij zijn laptop open en logde in op de site Vermiste Personen Groot-Brittannië. Hij opende zijn notitieblok, las even door wat hij eerder had genoteerd en typte toen ‘Ulrich Mazur’ in het zoekvenster. Er kwam meteen resultaat, zelfs met een foto. Ulrich bleek een knappe vent met kort, rossig haar, blauwgrijze ogen en een breed, rond gezicht met hoge jukbeenderen. Het was maar een foto van een identiteitskaart, maar hij glimlachte er wel op: een brede, warme lach met rechte, spierwitte tanden. Hij droeg een donker T-shirt en was zo

te zien vrij mager. In het verslag eronder stonden zijn gegevens: hij was 1 meter 83 en woog 70 kilo.

Tristan hoorde dat Kate nog steeds aan de telefoon was, al praatte ze nu duidelijk met iemand anders. En de gemoederen begonnen kennelijk op te lopen, want ze bleef maar herhalen: 'Weet ik, mam. Dat was mijn schuld niet, hoor je me?'

Kates keuken kwam direct uit in haar woonkamer. Tristan dacht er even over om zijn computer op te pakken en naar boven te gaan, maar hij moest ook het eten in de gaten blijven houden. Dus richtte hij zijn aandacht maar op de tweede naam die Rachel van The Wild Oak hun had gegeven en typte in: 'Sally-Ann Cobbs'. Er verscheen een pasfoto op het scherm die wel onder dwang leek te zijn genomen. Sally-Ann leek er erg klein en mager op en ze trok een rare grimas. Ze had vaalbruin haar, een muizig gezicht en acne op haar wangen. Ze was pas zeventien toen ze vermist was geraakt. Hij dacht weer aan wat Rachel had gezegd: dat Sally-Ann na haar zestiende verjaardag vanuit het kindertehuis de wijde wereld in was geschopt. Hij moest denken aan Sarah en hemzelf. Toen hun moeder overleed, was hij vijftien en Sarah achttien geweest: als het een paar jaar eerder was gebeurd, waren zij ook allebei naar een tehuis gegaan. Toen het eten op het fornuis begon te sissen, ontwaakte hij weer uit zijn overpeinzingen. Hij stond op en roerde even in de pan.

Kate had haar telefoontje intussen beëindigd en kwam de keuken in. Diep zuchtend liep ze naar de koelkast en vulde haar glas nog eens bij.

Tristan vroeg zich af of hij haar misschien nu al in de weg liep. 'Luis-ter, ik kan je morgen wel weer je rust gunnen, hoor. Ik moet toch naar huis. Ik heb niet genoeg schone kleren meer,' zei hij.

'Welnee, je kunt gewoon blijven: ik heb twee logeerkamers. Al weet ik niet eens of Jake deze herfstvakantie wel komt... Hij gaat sinds kort naar een therapeut. Een van de leraren op zijn school had gehoord dat wij Simon Kendals lichaam in het stuwmeer hadden gevonden en vond dat hij met iemand moest praten,' zei Kate.

'Dat is toch juist goed, of niet?'

'Jawel, maar deze therapeut staat er blijkbaar op dat Jake trouw zijn sessies bezoekt: elke woensdag. En dat torpedeert dus het plan om hier de hele week te zijn. Bovendien heeft Jake vrienden gemaakt met wie

hij ook plannen heeft.’ Kate zette haar drankje neer en wreef door haar ogen. ‘Of misschien gebruikt hij die therapeut wel als smoes om niet hierheen te hoeven komen...’

Tristan zag dat er zich bij Kate nogal wat emoties onder het oppervlak afspeelden als het ging over haar relatie met Jake. Zijn eigen moeder was door haar drank- en drugsgebruik een groot deel van zijn jeugd afwezig geweest. Hij had gehoord dat Kate al was gestopt met drinken toen Jake nog maar heel klein was, maar ook dat haar ouders vervolgens hadden geweigerd de voogdij terug te geven. Het was een ingewikkelde situatie en hij wist er ook het fijne niet van, maar hij wist wel dat Kate zwaar oké was en dat ze hard aan zichzelf had gewerkt. Ze verdiende het om haar zoon te zien.

‘Het eten is klaar,’ zei hij.

‘Het ruikt heerlijk,’ zei Kate, duidelijk dankbaar dat hij haar van onderwerp veranderde.

‘Ik heb Ulrich en Sally-Ann gevonden,’ zei Tristan met een hoofdknikje naar zijn laptop, terwijl hij de wokmaaltijd, dan maar zonder noedels, in kommen schepte.

Kate bekeek even wat hij had gevonden. ‘Dat raakt me telkens weer, die foto’s die ze voor vermiste personen gebruiken,’ zei ze. ‘Niemand bedenkt toch dat de politie zo’n foto ooit zal gebruiken bij een oproep of als laatste herinnering...’ Ze keek nog een keer naar de foto’s op het scherm. ‘Ik geloofde al dat Rachel de waarheid vertelde, maar dit zijn ze dan officieel.’

Ze gingen aan tafel zitten en begonnen te eten.

‘Ben je nog steeds van plan om met die Kirstie te gaan praten?’ vroeg Tristan.

‘Ja. Na het eten ga ik haar proberen te bellen. Het lijkt me zeer interessant om haar aan de praat te krijgen en te zien of ze nog meer bijzonderheden voor ons heeft – aangenomen dat ze niet liegt natuurlijk...’

Zeg, maar morgen hoeven we maar een halve dag te werken: erna begint de zelfstudieweek. Zullen we dan online wat gaan graven over het stuwmeer van Shadow Sands en Hedley House? Ik wil ook kijken of er nog meer verhalen over vermiste personen zijn. En ik wil weten wie die dame met die schietgrage chauffeur is.’

Magdalena was soms even bij kennis; dan raakte ze weer buiten bewustzijn op de vloer van de betonnen ruimte met de tegels. Zo nu en dan bonkten haar neus en hoofd van de pijn, maar ze wist toch ook even te slapen.

De tijd was teruggebracht tot haar eigen hartslag; ze kwam tot twintig, dan was ze door de honger en de uitputting de tel alweer kwijt. Een hele poos later werd de pijn in haar hoofd heviger en merkte ze dat ze niet langer door haar neus kon ademen.

Ze kwam moeizaam overeind, steunend op de rand van het betonnen bed. Haar benen en voeten waren volkomen gevoelloos. Het duurde enkele benauwde minuten – van steeds weer gaan verzitten, schoppen en wrijven, en bijna in paniek raken uit angst voorgoed verlamd te zijn – maar toen keerde het gevoel in haar benen eindelijk langzaam terug. Anders werd ze altijd een beetje misselijk van dat speldenprikkegevoel als je ledematen weer tot leven kwamen, maar nu was ze er dolblij mee.

Ze stond op om zich te gaan wassen bij de wastafel. Heel voorzichtig gooide ze wat water in haar gezicht en maakte een van haar neusgaten open. Daarna dronk ze lang en gulzig van dat verrukkelijke koude water dat haar hoofd weer wat helderder maakte. Toen ze de kraan dichtdraaide was het weer doodstil in de ruimte. Ze spitste haar oren om hoog boven haar hoofd iets te horen – boven het gebonk van haar hart en haar mondademhaling uit.

Een paar keer dacht ze een briesje over haar natte gezicht te voelen. Ze deinsde naar achteren en stak haar handen uit, uit angst dat hij nog

steeds bij haar in de buurt was. Ze graaide om zich heen, klauwde in de leegte – voor zich, naast zich – maar er was niets.

Toen liep ze de gang weer in, voelde aan de muren en de ruimte om haar heen, controleerde de kleine toiletruimte en keerde terug naar de liftdeur. Deze was koud onder haar vingers. Ze legde haar oor ertegenaan en luisterde.

Niets.

Ze stak haar nagels in de spleet tussen de twee deurhelften en rukte en wrikte zo hard dat een van haar nagels afscheurde, tot diep in het leven. Ze gilte het uit van de pijn en stopte haar vinger vlug in haar mond. De nagel hing er half af, de scherpe rand krulde weg van het nagelbed, dat meteen begon te bloeden.

Ineens begon Magdalena te huilen. Wat ze nu niet zou overhebben voor een nagelvijl! Ze knaagde aan de nagel en wist de helft ervan weg te bijten, maar er bleef nog steeds een haakje zitten. Ze liet zich langs de metalen deur naar beneden zakken en bleef op de ijsskoude betonvloer zitten.

Ze moest opeens denken aan een afschuwelijk verhaal dat haar vriendin Gabriela van de universiteit haar eens had verteld. Zij was op een avond op weg van de bibliotheek naar huis aangevallen. Ze wandelde door een aangename, groene buurt toen een oudere man in hardloopkleding stopte om haar de weg te vragen. Hij deed erg beleefd en zag er heel gewoon uit, vrij knap zelfs, maar zodra hij haar aandacht had, sloeg hij toe en sleurde haar een smalle steeg tussen twee huizen in.

Magdalena had nooit begrepen waarom Gabriela toen niet had teruggevochten. Als ze heel eerlijk was, had ze haar vriendin zelfs veroordeeld omdat ze, in haar woorden ‘helemaal slap was geworden’ en zich vervolgens door deze man had laten verkrachten.

Laten verkrachten. Vooral die woorden had ze huiveringwekkend gevonden. En nu bevond ze zich zelf in zo’n afschuwelijke situatie, waarvan ze wist dat ze deze niet zou overleven. Als deze man haar van het leven zou gaan beroven, zou ze hem dan met haar laten doen wat hij wilde voordat hij haar vermoordde? Zou hij haar daarom minder pijn doen?

De vader van Magdalena en haar zus had zijn dochters altijd op het hart gedrukt dat ze zich moesten verdedigen als ze ooit werden aangevallen. Maar ja, haar vader was opgegroeid met allemaal broers: hij dacht als een man. Hij had altijd graag een zoon gehad om zijn gezin compleet te maken. Jongens wordt geleerd te vechten, maar moet meisjes dan geleerd worden zich dood te houden? Magdalena was altijd een vechtster geweest. Maar door de afschrikwekkende, angstaanjagende situatie waarin ze zich nu bevond, merkte ze dat ze er anders over begon te denken. Hoe kon ze Gabriela hebben veroordeeld, terwijl zij enkel had geprobeerd in leven te blijven?

De adrenaline die al die tijd door haar aderen had gekolkt, leek opeens weg te vallen. Ze voelde zich uitgeput, geloofde niet dat ze zich ooit zo moe had gevoeld. Ze ging liggen, met haar rug tegen de muur, en drukte zich tegen de vloer.

Niet gaan slapen! Je mag niet in slaap vallen! riep een dringende stem in haar hoofd, maar Magdalena ademde kalm in en uit en werd toen overspoeld door een warm gevoel.

Toen ze weer wakker werd, had ze het ijskoud en was ze meteen alert. Ze slikte en voelde dat er kwijl in haar mondhoeken zat.

Een zwak geluid deed haar haar adem inhouden. Dat kwam van hierbinnen! Ze stak haar armen uit. Ze lag weer op het bed... Hoe was ze daar terechtgekomen? Toen hoorde ze geschuifel: een schoen over de vloer, een lichte inademing, het geluid van iemand die slikte. Slikte ze daarnet zelf? Nee, dit was echt iemand anders. Stond hij nu over haar heen gebogen? Of was hij verder weg, stond hij haar vanuit een hoek van de kamer te bestuderen?

In haar hoofd zag ze plots haar vaders gezicht voor zich. Het donker was zo volledig dat ze zelfs met geopende ogen in haar eigen gedachten kon kijken. Ze knipperden in het duister.

Stop nooit je duim in je vuist als je iemand een stomp geeft! zei haar vader tegen haar.

Vervolgens zag ze Gabriela voor zich, slap op haar rug in het steegje, zoals ze het zich al zo vaak had voorgesteld. De man lag boven op haar. Haar ogen waren wijd open, een plas bloed verspreidde zich on-

der haar terwijl hij in haar stootte.

Magdalena sloot haar zinloos knipperende ogen en zette zich schrap: zij zou zich verzetten! Ze had niet eens gemerkt dat hij dichterbij was gekomen, maar opeens rook ze vaag die chemische geur weer.

‘Wil je de sterren aanraken?’ zei een stem vlak bij haar oor.

En terwijl ze geschrokken naar adem hapte, voelde ze het flesje weer onder haar neus en ademde ze het chemische goedje onwillekeurig weer in. Het bed leek haar geheel op te slokken en toen... was ze weg.

Na de colleges van die ochtend namen Kate en Tristan wat te lunchen mee naar boven, naar Kates kantoortje, en begonnen ze te kijken wat ze online allemaal over het stuwmeer van Shadow Sands konden vinden. Ze ontdekten dat het deel uitmaakte van een heel landgoed, met veel grond en meerdere panden erop, dat het eigendom was van de aristocratische familie Baker. Toen deze familie in de jaren veertig in de schulden was geraakt, hadden ze als oplossing een dam in de over het landgoed stromende rivier de Fowey aangelegd, met daaraan gekoppeld een waterkrachtcentrale. In het jaar 1953 werden hiervoor maar liefst zes dorpen plus de omliggende landbouwgronden onder water gezet.

De vrouw die hun een dag eerder op de kampeerplek de stuipen op het lijf had gejaagd bleek Silvia Baker te zijn, die met haar tweeëntachtig jaar de oudste nog in leven zijnde Baker was. Samen met haar neven Thomas van eenenvijftig, Stephen van tweeënveertig en nichtje Dana van veertig was ze eigenaar van de onderneming Shadow Sands.

De naam van de man met het geweer wisten ze helaas niet te achterhalen.

Vervolgens googelden Kate en Tristan ‘Ulrich Mazur’ en ‘Sally-Ann Cobbs’ in combinatie met ‘stuwmeer van Shadow Sands’. Er kwam echter helemaal niets bovendrijven wat deze namen met elkaar in verband bracht.

Wel vond Kate een hele hoop over een plaatselijke protestbeweging die zich Recht Op Wandelen noemde. Het afgelopen uur hadden ze daar allerlei zoekresultaten over zitten doorneuzen.

‘Deze club lijkt het met name op de familie Baker te hebben gemunt,’ zei ze. ‘Zo hebben ze allerlei protestacties gehouden en petitie ingediend over vermeende milieuschade door de waterkrachtcentrale. Daarnaast lijkt er een langlopend conflict te zijn over een aantal openbare wandelpaden die dwars over het landgoed en langs het stuwmeer lopen. Twee jaar geleden schijnt Silvia Baker haar rottweilers te hebben afgestuurd op een paar wandelaars op het pad langs haar huis, Always Manor. De rechter heeft haar hiervoor een boete opgelegd, de honden moesten worden afgemaakt.’

‘Arme beesten...’ zei Tristan. ‘Maar goed, Recht Op Wandelen heeft dus ook een YouTube-account. Daar staat onder andere een nieuwsbericht uit 1991 op, dat gaat over dat er lichamen in het water zouden zijn gevonden.’

Kate kwam naast hem op de bank zitten. Tristan klikte een filmpje aan met de titel DERDE LICHAAM GEVONDEN IN SHADOW SANDS-STUWMEER, 3/3/1991.

Het bleek een verslag van de plaatselijke tv: VAN ONZE VERSLAGGEEFSTER PENNY LAYTON stond er boven in het scherm. Ze zagen een jonge journaliste in een blauwe regenjas op het gras van de kampeerplek bij het stuwmeer staan. Links van haar was het toiletblok, dat er in 1991 nog aanmerkelijk nieuwer en schoner uitzag. Er hing wat lage bewolking en verderop, midden op het water, was een duikteam van de forensische dienst bezig om een lijkenzak in hun boot te takelen.

‘Tijdens een routinecontrole door een van de leden van de onderhoudsdienst die regelmatig over het stuwmeer patrouilleert, is het lichaam van een jonge vrouw gevonden,’ vertelde Penny. ‘Het bedrijf Shadow Sands staat al enige maanden onder druk om de noordzijde van het stuwmeer te omheinen. Dit is al het derde lichaam dat in evenzoveel jaren is gevonden. Twee jaar geleden ging het ook om een jonge vrouw; afgelopen zomer verdronk de negenjarige Peter Fishwick toen hij hier met zijn familie kampeerde.’

‘Kijk dan! Toen stond dat hek langs het water er nog niet,’ riep Kate uit.

Vervolgens zagen ze hoe Penny Layton voor een plattelandspub afstormde op een duidelijk jongere Silvia Baker, die net in haar Land

Rover wilde stappen. Ze droeg een bordeauxrode jas met een bontrand en haar kastanjebruine haar zat in een strakke knot. Het portier werd voor haar opengehouden door de vlezige man die Kate en Tristan met een jachtgeweer had bedreigd. Silvia keek behoorlijk ongemakkelijk toen Penny haar een microfoon onder de neus duwde: ‘Silvia Baker, kunt u iets zeggen over het lichaam dat in het stuwmeer is gevonden?’

‘Ik betreur ten zeerste dat deze jonge vrouw is verdronken,’ zei ze afgemeten.

‘Eh... de politie heeft de doodsoorzaak nog niet bevestigd,’ bracht Penny haar in herinnering.

‘Nee nee, natuurlijk niet. Maar ik kan me niet anders voorstellen dan...’

‘Dit is al het derde lijk in drie jaar tijd dat in het stuwmeer wordt aangetroffen...’

‘Wij zullen de autoriteiten waar mogelijk op alle vlakken onze medewerking verlenen. Verder kan ik helaas geen uitspraken doen.’

‘Recht Op Wandelen heeft er herhaaldelijk voor gelobbyd om de noordzijde van het stuwmeer met een hek afgezet te krijgen. Zal uw bedrijf de verantwoordelijkheid voor de dood van dit meisje op zich nemen, indien wordt vastgesteld dat het inderdaad om een verdrinking gaat?’

Silvia’s neusvleugels begonnen te trillen. ‘Wij strijden er al jaren voor om die kampeerplek naar een veiliger locatie te verplaatsen. Het publiek lijkt echter per se gebruik te willen blijven maken van het recht van overpad. In dat geval zal men dus ook de verantwoordelijkheid voor de eigen veiligheid moeten nemen. Er staan overal uiterst duidelijke borden dat men het water niet in mag...’

‘Hier begint ze haar geduld te verliezen,’ merkte Tristan op.

‘Iedereen is verantwoordelijk voor zijn eigen veiligheid!’ riep Silvia nu in het filmpje.

‘Wilt u nu zeggen dat het de mensen hun eigen schuld is? Dat Peter Fishwick er zelf schuldig aan was dat hij is verdronken? Hij was pas negen!’

De chauffeur met het zwartgeverfde haar leidde Silvia naar de achterkant van de auto en legde toen zijn hand over de cameralens.

Daarmee eindigde het filmpje abrupt.

‘Wacht even,’ zei Kate. Ze pakte haar computer en begon te googelen. ‘Ja, hierzo: Peter Fishwick... Zijn dood is achteraf inderdaad vastgesteld als “accidentele verdrinking”. Arm kind.’

‘Er is nog een filmpje, van twee jaar later,’ zei Tristan. Hij wees naar de YouTube-zoekresultaten. De titel hiervan luidde PROCES SHADOW SANDS-STUWMEER, 6/7/1993.

Kate klikte op de link.

Het filmpje begon voor de rechtbank van Exeter. Silvia Baker kwam net naar buiten en stampte de trap af naar haar auto. De man met het zwartgeverfde haar opende het portier voor haar. De camera filmde Silvia terwijl ze plaatsnam op de achterbank. Ze stak een hand uit, duwde de lens opzij en trok het portier met een klap dicht. De chauffeur haastte zich naar zijn eigen plek en reed toen met piepende banden weg, vlak langs een groepje demonstranten met zelfgemaakte bordes met teksten als: MAAK SHADOW SANDS VEILIG!, BESCHERM ONS RECHT VAN OVERPAD! EN RECHT OP WANDELEN!

Vervolgens zagen ze Penny Layton voor een groepje demonstranten staan. ‘Na een slepende rechtszaak is het laatste beroep van het bedrijf Shadow Sands verworpen,’ zei ze. ‘Shadow Sands BV heeft de opdracht gekregen om langs de noordzijde van het stuwmeer een hekwerk ter lengte van drie kilometer te plaatsen. De totale proceskosten, vermeerderd met de bouwkosten, worden geschat op tegen de drie miljoen pond.’

Toen verscheen Penny in beeld, samen met twee mannen en een vrouw. Ze waren allemaal ongeveer in de twintig en droegen een spijkerbroek, stevige schoenen en verdacht schone jacks in neonkleuren. ‘Vandaag heeft BBC *Spotlight* toegang gekregen tot eerdergenoemd project, om met eigen ogen te kunnen zien hoe de aanleg van het robuuste hek vordert. Bij de bouw ervan sprongen zelfs leden van de familie Baker bij. Lord Baker, als ik met u mag beginnen...’ zei ze tegen de eerste jongeman. Hij was lang en mager en droeg zijn donkere haar in een keurige zijskeiding.

‘Alsjeblieft, ik ben gewoon Thomas, hoor,’ zei hij ongemakkelijk. Zijn uitspraak was opvallend netjes.

‘Thomas, oké... In de afgelopen vijf jaar zijn er drie mensen in het

stuwmeer verdronken. Waarom heeft het zo lang moeten duren voordat dit hek er kwam?’

‘Wij hebben er als familie lang voor gepleit dat deze zijde van het stuwmeer geheel zou worden afgesloten voor het publiek,’ zei Thomas. ‘Er wordt namelijk zelden gebruik van gemaakt. Een beperkt aantal mensen staat er echter op dat ook dit gedeelte vrij toegankelijk blijft, in het kader van het recht van overpad...’ vulde hij aan. De ernstig uitziende jongen bleef hierbij de hele tijd naar de grond kijken. Hij voelde zich duidelijk niet op zijn gemak voor een camera.

‘Penny, als ik even mag inbreken...’ zei de jongen naast hem toen Penny Layton zwaaide de microfoon naar hem toe. Hij was een knappe jongen met een aanstellerige blonde kuif. ‘Ik ben de jongere Baker, Stephen: de reserve-erfgenaam, zeg maar... Wij bouwen hier het allersterkste hekwerk om dit gebied veilig te maken voor het publiek. Recht Op Wandelen heeft zich werkelijk schandalig gedragen. Onze familie is het doelwit geweest van allerlei haatdragende dreigementen en andere narijheid. Ik dacht altijd dat wandelaars en kampeers aardige mensen waren, maar het lijken verdorie wel terroristen!’

‘Eh, laten we ons liever op de positieve kant concentreren.’ Dana Baker boog zich naar de microfoon toe om te voorkomen dat haar broer nog meer kon zeggen. Ze was klein en had een pittig, kort blond kapsel. ‘Wij vinden het vooral bedenkelijk dat Recht Op Wandelen deze zaak zo lang heeft gerekt. Deze ongelukken hadden voorkomen kunnen worden! Vandaag hebben we echter eindelijk de eerste positieve stap kunnen zetten, naar een openbare plek waar het algehele publiek veilig van kan genieten.’

Vervolgens kwamen er een paar korte filmpjes voorbij met demonstranten met vlaggen en t-shirts van Recht Op Wandelen. In het eerste stonden ze te schreeuwen en te roepen tegen de paarden bij een jachtpartij in de omgeving; in het tweede protesteerden ze voor de rechtbank van Exeter. In het laatste fragment stond een groep demonstranten op de kampeerplek. Ze duwden er een groot houten vlot in het water, waarop een of ander materiaal hoog was opgestapeld. Juichend en joelend staken ze dit vervolgens aan, waarna het brandende vlot door de stroming werd meegenomen naar de hydro-elektrische turbi-

nes, waar het achter de sluisdeuren verdween.

‘We hebben tevens contact gezocht met Recht Op Wandelen, maar daar was niemand voor commentaar beschikbaar,’ vertelde Penny Layton tegen de camera.

Kate en Tristan waren er even stil van.

‘We moeten de namen zien te achterhalen van die twee vrouwen die in het stuwmeer zijn gevonden,’ zei Kate. ‘De eerste zou dus in 1989 moeten zijn gevonden, dat jongetje is in de zomer van 1990 verdrongen en als we dat filmpje mogen geloven, is die tweede vrouw op 3 maart 1991 uit het stuwmeer gehaald.’

‘Dus,’ begon Tristan op te sommen, ‘we hebben Magdalena, die in de buurt van het stuwmeer vermist is geraakt – op een paar honderd meter van het water, dus geen directe link met het meer. Dan is er Simon Kendal, die afgelopen augustus door jou is gevonden. Ulrich Mazur is in oktober 2008 vermist geraakt, onderweg naar huis vanaf nachtclub Hedley House; Sally-Ann Cobbs overkwam hetzelfde in november 2009.’

‘Zeven mensen, vier lijken. Of eigenlijk drie, want ik heb het idee dat het overlijden van die negenjarige echt iets anders is geweest, dat dat wél een accidentele verdrinking is geweest. Maar dat moeten we dus allemaal zien uit te vinden,’ zei Kate.

‘Zijn ze echt met elkaar verbonden? Of willen wij te graag een connectie zien?’ vroeg Tristan zich af.

‘Statistisch gezien zijn ongevallen in de buurt van een stuwmeer niet zo vreemd, zeker niet als er vaak mist voorkomt,’ beaamde Kate. ‘Langs de weg lopende mensen kunnen afdwalen, in het water vallen en verdrinken. Maar als er regelmatig onderhoudsboten over het stuwmeer varen, waarom vinden die de lijken dan niet? Immers, tenzij verzaagd, komt een lichaam op een gegeven moment altijd bovendrijven...’

Haar telefoon, die op haar bureau lag, begon te rinkelen. Ze stak haar hand ernaar uit en keek naar het scherm. Toen keek ze Tristan aan. ‘Het is Kirstie, dat meisje uit die bar dat had verteld dat ze ontvoerd is geweest.’

Kate had vrijdagavond met Kirstie Newett afgesproken in een Starbucks in Frome Crawford, een stadje aan de rand van Exeter. Toen ze er aankwam, was Kirstie er al: ze zat aan een rustig tafeltje in een hoek. Ze viel haar meteen op tussen alle op hun laptop werkende studenten. Van Rachel van The Wild Oak wist Kate dat Kirstie halverwege de twintig was, maar ze zag er wat ouder uit. Ze droeg een zwarte legging, smoezelige witte gympen en een lichtblauwe fleecetrui met een capuchon met een bontrandje. Ze had een glimmend, hoog en breed voorhoofd en haar in een staart getrokken blonde haren hadden een donkere uitgroei van wel enkele centimeters.

‘Bedankt dat je met me wilde afspreken,’ zei Kate toen ze eenmaal tegenover elkaar zaten met hun drankje. ‘Wat gaf de doorslag dat je met me wilde praten?’

‘Rachel van The Wild Oak belde me en vertelde wat er allemaal was gebeurd,’ zei Kirstie. ‘Toen heb ik jou online opgezocht en vond ik allerlei dingen over je. Dat iedereen zich tegen je keerde toen je had ontdekt dat je baas bij de politie die seriemoordenaar was en zo. Je hebt het niet makkelijk gehad.’

‘Och, ik ben nog steeds beter af dan de meeste mensen,’ zei Kate bescheiden.

‘Niemand heeft ooit willen geloven wat mij was overkomen. Dus dacht ik... als ik met die vrouw ga praten, voelt het misschien minder alsof ik gek ben.’

Kate knikte begrijpend.

‘Ben je echt privédetective?’

‘Ja, maar ik doe het naast mijn gewone baan. Zeg, vind je het erg als ik wat aantekeningen maak?’

‘Nee! Eh, dat ik het niet erg vind, bedoel ik...’ zei Kirstie.

Het viel Kate op dat Kirstie constant oogcontact zocht en dan meteen weer wegkeek, én dat ze nerveus met haar been zat te wiebelen. Ze vroeg zich af of ze soms drugs had gebruikt. Maar haar pupillen zagen er normaal uit en ze rook ook geen alcohol in haar adem. Haar lichaamsgeur was hoogstens een beetje onfris – zweet en sigaretten.

‘Zullen we beginnen met de datum waarop het is gebeurd, als je je die tenminste nog kunt herinneren?’ vroeg Kate.

‘Ja. Ik was die avond uit geweest in Hedley House. Eind september 2009 was het,’ begon Kirstie. ‘Naast mijn werk bij The Wild Oak deed ik nagels, vanuit huis. Ik had een paar jaar allerlei klotebaantjes gehad en eindelijk genoeg gespaard voor een nagelstudiotje. Daar heb je een uv-lamp voor nodig, verschillende kleuren nagellak, accessoires en zo – gewoon veel. Daarnaast had ik nog steeds een werkloosheidsuitkering. Ik wilde die nagels eraan doen en eerst een klantenkring opbouwen en zo, maar toen verlinkte een of andere trut me en kortten ze me op mijn uitkering. Op de dag dat ik dát te horen had gekregen ging ik ’s avonds naar Hedley House; aan het eind van die avond was ik zat.’

‘Was je er samen met iemand naartoe gegaan?’

Ze schudde haar hoofd. ‘De meiden van mijn werk hadden gezegd dat ze ook gingen, dus dacht ik hen daar wel te zien – wat ook zo was... Maar aan het eind van de avond was iedereen al naar huis of met een vent mee. Ik had alleen nog een briefje van vijf in mijn zak en ik had sigaretten nodig. Ik woonde destijds in Ashdean, dus besloot ik maar naar huis te gaan lopen.’

‘Had je dat wel eens eerder gedaan?’

‘Ja, een paar keer. Dat deden er ’s zomers zoveel als het warm was. Was nog gezellig ook, met zo’n grote groep terug naar Ashdean. Maar die avond was het erg koud voor september. Er reden heel wat auto’s voorbij, maar niemand stopte. En toen kwam er ook nog eens mist opzetten. Ik had de hele tijd netjes op de rechterweghelpt gelopen, zoals dat hoort, zodat het tegemoetkomende verkeer me goed kon zien, maar toen moest ik in de berm gaan lopen omdat de mist zo dicht werd. De

auto's passeerden me nu heel langzaam. En toen stopte er ineens een-tje.'

'Waar precies?'

'Dat weet ik niet meer, ergens op een parkeerhaven.'

'Was je toen al voorbij het stuwmeer?'

'Ik geloof van wel. Ik was in ieder geval kapot, en het was intussen zo verschrikkelijk mistig! Ik was al tig keer gestruikeld en bijna in een greppel beland. En toen stond er ineens die auto.'

'Wat voor auto was het?'

'Een lichtgekleurde hatchback. Het binnenlichtje brandde en er zat een oude man op de chauffeursstoel. Hij deed zijn raampje naar beneden en leek erg aardig. Hij kwam hier uit de buurt, ik herkende het accent. Hij vroeg of ik niet goed wijs was dat ik er net die avond voor had gekozen om te gaan lopen! Ik was half bevroren: ik droeg alleen een flodderig rokje met een topje, geen jas. Ik weet nog hoe heerlijk warm zijn auto aanvoelde toen hij het raampje naar beneden deed: ik voelde de warme lucht gewoon over me heen waaien.'

'Hoe zag die man er precies uit?'

'Eh... hij had een platte pet op, waar een hele hoop grijs haar onder vandaan kwam, alsof hij hoognodig naar de kapper moest. En hij had een dikke neus, als een soort tuinkabouter, een borstelige baard en een snor, en een dikke bril waarachter zijn ogen groter leken dan ze waren. Die ogen hadden trouwens een heel vreemde kleur, een soort blauwachtig paars...' Kirstie verschoof wat op haar stoel, tuurde naar het tafelblad en begon aan haar papieren beker te pulken.

'Gaat het wel? Moeten we soms even stoppen?' vroeg Kate.

Kirstie keek de zaak rond. Het begon wat minder druk te worden: er zaten alleen hier en daar nog wat studenten met oortjes in achter hun laptop te werken. 'Nee, nee. Ik voel me prima.'

'Wat gebeurde er toen?'

'Hij vroeg waar ik naartoe moest en of ik soms een lift wilde. Hij leek gewoon een aardige, beetje afgeleefde ouwe man. Toen ik hem een nepadres doorgaf, weet ik nog dat ik mezelf o zo slim vond dat ik me een paar straten van mijn flat door hem liet afzetten. Toen stapte ik in, ging naast hem zitten en trok het portier dicht.

Hij vergrendelde meteen alle portieren en bleef toen wel een halve minuut zwijgen voordat hij zich naar me toe draaide. Ik zal nooit vergeten hoe zijn stem was veranderd toen hij zei: “Wil je de sterren aanraken?” Toen boog hij zich naar me toe en duwde een flesje onder mijn neus. Hij hield mijn hoofd achterover zodat ik niet anders kon dan eraan ruiken.’

‘Wat denk je dat het was? Poppers?’

‘Nee, het was iets sterkers. PCP, denk ik: *angel dust*. Ik was dus al dronken en hierna voelde het alsof ik vloog: alles deed ineens van woesej... En toen ben ik kennelijk buiten westen geraakt, want toen ik weer bijkwam, lag ik in een kamer.’

‘Waar?’

‘Dat weet ik niet. Maar het was er stikdonker...’ zei ze. Haar been ging nu als een dolle op en neer en haar handen trilden zichtbaar.

‘Rustig maar, het is goed,’ zei Kate en ze pakte Kirsties handen in de hare. Maar Kirstie trok zich meteen weer los. Een van haar mouwen schoof daarbij omhoog, waardoor Kate allemaal littekens zag, kriskras over haar polsen.

Kirstie trok de mouw vlug weer naar beneden. ‘Ben jij ooit ergens geweest waar het zo donker was dat het niet uitmaakte of je je ogen open of dicht had? Alleen maar donker, verder niets?’

Kate dacht terug aan een schoolreisje naar Frankrijk. Toen ze er een grot bezochten, had de gids het licht een paar seconden uitgedaan. Ze herinnerde zich nog steeds haar angst van dat korte ogenblik in die gigantische duisternis. ‘Ja.’

‘Er was een kamer met een bed, met in de hoek een wastafel. Ik ontdekte dat daar gewoon water uit kwam en dronk uit de kraan. Verder waren er een gang en nog een paar ruimtes, geloof ik. Ik heb nooit iets gezien, ik deed alles op de tast.’

‘Hoe lang heb je daar gezeten?’

‘Geen idee, dagen denk ik. En aan het eind van die gang zat een lift.’

‘Hoe wist je dat het een lift was?’

‘Dat hoorde ik: een lift maakt nogal een herkenbaar geluid. Op een dag was ik op de tast wat aan het rondscharrelen, toen dat ding opeens naar beneden kwam en de deur openschoof...’ Kirstie moest nu even

stoppen om diep adem te halen. ‘In het donker kwam er een man uit de lift,’ zei ze toen.

‘Hoe weet je zo zeker dat het een man was?’

‘Hij rook als een man.’

‘Vies?’ vroeg Kate.

Kirstie knikte. ‘Zweterig. Muf zweet.’

‘Heeft hij je pijn gedaan?’

‘Niet meteen. Ik rende weg, viel en deed me pijn, en toen... begon hij me op te jagen.’

‘Opjagen?’

‘Ja, hij bestudeerde me en volgde me. Een paar keer voelde ik dat hij me ook aanraakte... Ik verzette me maar niet... omdat ik dacht dat hij me dan misschien geen pijn zou doen.’

‘Hoe lang duurde dit?’

‘Het leken wel uren. Erna liet hij me weer aan die drug ruiken, dat chemische goedje. En toen ik weer wakker werd, was hij weg.’

‘Hoe vaak heeft hij dit gedaan?’

‘Ik weet het niet. Een keer of drie, vier?’

‘En was dit alles binnen een tijdspanne van meerdere dagen... of uren?’ vroeg Kate. Ze vermoedde namelijk dat deze griezel zijn slachtoffers meerdere dagen vasthield.

‘Dat weet ik ook niet. Maar het voelde als dagen.’

‘Hoe ben je uiteindelijk ontsnapt?’

‘Dat ben ik niet. Ik werd heel ziek, met koorts, hallucinaties en alles. En toen begon hij me te wurgen. Ik herinner het me niet allemaal meer, maar hij joeg me in een hoek, greep me bij mijn keel en kneep... en toen raakte ik bewusteloos. Ik weet niet of hij dacht dat ik dood was, maar even later kwam ik bij – in een auto. Het was avond, alle ramen waren vanbinnen beslagen en ik was gewikkeld in een laken. Op de een of andere manier wist ik uit die auto te komen. Ik herinner me een bord met *KAMPEERPLEK SHADOW SANDS* en het bulderende geluid van de waterkrachtcentrale. De man stond buiten de auto en achtervolgde me tot in het water...’

‘Hoe zag hij eruit?’

‘Geen idee. Mijn keel was vreselijk opgezwollen en in mijn ogen wa-

ren allemaal bloedvaatjes gesprongen. Ik zag alles in een waas: hij was maar een vage vorm, niet groot en niet klein. Ik ben gewoon het water in gerend en ben gaan zwemmen.’

‘Liep je regelrecht van de auto naar het water? Stonden er nog bomen tussen jou en de oever?’

‘Er was een hek, maar daar zat een gat in.’

‘Volgde de man je naar het water?’

‘Ja. Maar ik bleef stug doorzwemmen. Maar ja, toen hoorde ik ineens het geluid van een buitenboordmotor. Het water was erg koud, maar de lucht was kennelijk warmer, waardoor er een soort stoom of nevel van het wateroppervlak af kwam. Dat zag er erg mooi uit... En het klinkt misschien stom, maar daardoor voelde ik opeens dat ik wilde blijven leven. Ik wilde de zon weer zien opkomen en op mijn gezicht voelen! Dus bleef ik doorzwemmen, helemaal naar de overkant. Ik hoorde zijn boot wel dichterbij komen, maar de mist werd zo dicht dat hij me niet kon vinden.

Tot mijn eigen verbazing wist ik de andere oever van het stuwmeer te bereiken. Daar was een plek waar de boomtakken heel laag hingen, tot in het water. Ik greep zo’n tak en hield me eraan vast. Ik weet niet hoe lang ik daar heb gelegen. Ik hoorde die boot steeds maar weer rondjes varen, maar uiteindelijk werd het stil. Toen pas kwam ik het water uit en liep door het bos naar de weg. Daar hield ik een auto aan... Helaas bleek dat een vergissing – bijna net zo stom als in de mist in die auto stappen.’

‘Hè, hoezo dan?’

‘De chauffeur was een politieman. Hij was buiten dienst.’

‘Weet je zijn naam nog?’ vroeg Kate.

‘Ja: Arron Ko.’

Kate verstijfde, met het koffiekopje halverwege haar mond. ‘Weet je dat zeker?’

‘Ja. Hij was een Aziatisch type en ik weet nog dat ik het zo’n gekke naam vond. Toen we bij het ziekenhuis aankwamen, liet hij zijn identiteitskaart zien. De artsen daar leken hem te kennen. Hij vond een dokter die me meteen begon te onderzoeken. Ik schrok toen ik mezelf daar in de spiegel zag: er zaten allemaal akelige blauwe plekken rond mijn

hals en mijn ogen zagen knalrood van de geknapte adertjes. En ik bleek ook nog een nierontsteking te hebben. Die dokter luisterde heel vriendelijk naar me, deed een paar onderzoekjes en toen werd ik naar een zaal gebracht. Ik kreeg er een bed toegewezen en viel als een blok in slaap.’

Toen begon Kirstie ineens te huilen. Ze wreef met een servetje door haar ogen. ‘Ik weet niet hoe lang ik heb geslapen, maar toen ik de volgende dag wakker werd, nam een verpleegkundige me mee voor een wasbeurt en kreeg ik schone kleren. Vervolgens zetten ze me in een ambulance en kreeg ik te horen dat ik zou worden opgenomen: die dokter had namelijk de diagnose gesteld dat ik aan waanvoorstellingen leed... Ik probeerde te ontsnappen en gilde en schreeuwde zo hard als ik kon, mijn hele keel aan flarden. Maar ze bonden me vast en spotten me plat.’

‘Heb je die politieman daarna nog gezien?’

‘Nee. Toen ik bijkwam, zat ik in een gekkenhuis – een gesloten inrichting in de buurt van Birmingham. Ze pompten me er vol met medicijnen en ik raakte er compleet de kluts kwijt.’

‘Hoe lang heb je daar gezeten?’

‘Bijna vier maanden. Toen ik terugkwam, was ik mijn appartement kwijt en werd ik in een bed and breakfast geparkeerd, totdat de gemeente huisvesting voor me had gevonden.’

Kate wist even niet wat ze moest zeggen. Ze zat nog steeds bij te komen van het feit dat Kirstie de naam Arron Ko had laten vallen. ‘Is er ooit een officieel politierapport opgemaakt naar aanleiding van jouw verhaal?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Ben je nog teruggegaan naar de politie om een klacht in te dienen?’

Kirstie leunde achterover. ‘Heb je eigenlijk wel geluisterd? Een man heeft me gedrogeerd en opgesloten, maar niemand geloofde me. Toen deed verdomme een corrupte smeris me dit aan en raakte ik alles kwijt. Denk je werkelijk dat ik dan terug naar het politiebureau zou hollen om een fokking klacht in te dienen?’

‘Sorry, dat was een stomme vraag,’ gaf Kate toe.

Kirstie keek hoofdschuddend naar het tafelblad. ‘Geloof jij me?’

vroeg ze toen. Ze keek Kate er uitdagend bij aan.

‘Ja, ik geloof je.’

Kirstie knikte. ‘Mooi, want het is allemaal waar... Dat ene meisje, die Magdalena... Ze is nu vijf dagen vermist, is het niet?’

‘Ja.’

‘Toen die politieman me naar het ziekenhuis had gebracht, kwam ik erachter dat er al tien dagen waren verstreken sinds die man me in de mist had gedrogeerd. Tien dagen lang heeft hij me vastgehouden! Ben jij naar haar op zoek?’

Kate was er nog niet aan toe om het gesprek naar zichzelf te verplaatsen. ‘Ik wist helemaal niet dat je zó lang was vastgehouden!’

Nu pakte Kirstie háár hand. ‘Beloof me dat je deze Magdalena zult vinden! Ik ben door zo veel mannen teleurgesteld: de politie, de sociale dienst, artsen... En ik heb er zo vaak over gedacht om er een eind aan te maken... Misschien heb ik dat nog steeds niet gedaan omdat ik jou eerst moest spreken, omdat jij mijn verhaal moest kennen.’

Kate knikte.

‘Beloof je het me dan?’ vroeg Kirstie.

‘Ja, ik beloof het je,’ zei Kate. En ze hoopte van harte dat ze zich aan die belofte zou kunnen houden.

Kort nadat Kate vanaf haar werk naar haar afspraak met Kirstie was vertrokken, kreeg Tristan een appje van zijn zus Sarah:

IK LOGEER TOT DE BRUILOFT IN GARY'S FLAT.

Geen 'hallo' of 'dag', geen smileys – niks. Het zat hem niet lekker dat ze het nog steeds niet hadden goedge maakt, maar hij was het ermee eens dat ze allebei wel even wat ruimte konden gebruiken.

Hij verliet Kates kantoor en keerde terug naar zijn eigen appartement. Daar trok hij zijn hardloppoutfit aan en rende langs de zee via de speelhal helemaal naar de andere kant van Ashdean. Toen hij weer thuiskwam, was zijn hoofd lekker leeg. Hij douchte, kleeedde zich om en maakte wat spaghetti met toast voor zichzelf klaar. Toen hij in de woonkamer zat te eten, genoot hij vooral van de stilte.

Daarna haalde hij zijn laptop tevoorschijn en begon te zoeken naar de namen van de twee jonge vrouwen die in 1989 en 1991 in het stuwmeer waren gevonden. Na wat online graafwerk vond hij ze allebei: Fiona Harvey en Becky Chard. Ze hadden allebei een arme achtergrond: Fiona was volgens de krant werkloos en opgegroeid in een kindertehuis; Becky zat ten tijde van haar verdwijning eveneens zonder werk en kwam uit een eenoudergezin.

Vervolgens maakte Tristan een lijst van alle slachtoffers, zowel vermist gebleven als teruggevonden, te beginnen met Magdalena. Hij zat hier nog steeds aan te werken, toen Kate belde om te vertellen dat haar ontmoeting met Kirstie erop zat en dat ze weer in de auto terug naar

Ashdean zat. Hij vroeg of ze soms zin had om bij hem een hapje te komen eten en voegde eraan toe dat Sarah er niet was.

Toen Kate bij Tristans appartement aankwam, maakte hij een kop thee en wat toast voor haar klaar.

‘Wat moeten al die dozen hier?’ vroeg ze toen ze met haar bord op de bank plaatsnam.

‘O, da’s de belastingvrije drank voor Sarahs trouwerij... Shit, is dat erg lastig voor je?’ zei Tristan, bij het zien van Kates haast verlangende blik naar de dozen vol Smirnoff-wodka en Teacher’s-whisky.

‘Heb je toevallig ijsthee in huis?’ luidde haar antwoord.

‘Ik geloof dat ik wel een fles Lipton heb staan,’ zei hij. Hij haastte zich naar de keuken, pakte een bekeerglas, deed er wat ijs in, schonk er ijsthee overheen en maakte het geheel af met een schijfje citroen, precies zoals hij haar thuis had zien doen.

Ze keek hem opgelucht en dankbaar aan toen hij haar het glas aanbod. ‘Je bent een reddende engel,’ zei ze en ze nam een grote slok. Toen zette ze haar tanden in de toast. Tussen de happen door vertelde ze hem het verhaal van Kirstie.

‘Arron Ko? Jezus...’ zei Tristan. ‘Zou ze zich toch niet kunnen vergissen?’

‘Hoeveel oudere politiemannen met een Aziatisch uiterlijk zouden er in Devon and Cornwall zijn? Tegenwoordig misschien wat meer, maar dit is alweer een paar jaar geleden,’ zei Kate.

‘Betekent dit dat we Henry Ko ook niet kunnen vertrouwen?’

‘Nee.’

‘En die vent had Kirstie dus tien dagen lang in het donker vastgehouden?’ zei Tristan.

Kate knikte en dronk nog wat van haar ijsthee. ‘Magdalena is nu vijf dagen vermist,’ zei ze.

‘Denk je dat ze je de waarheid heeft verteld?’

‘Ik heb heel wat criminelen en slachtoffers van misdrijven onderzocht. Als ze dit allemaal uit haar duim heeft gezogen, dan is ze een heel goede leugenares.’

‘Maar je weet wat Rachel uit die pub zei: dat is ze ook.’

‘Ja, maar dit is wel even wat anders dan liegen dat je een nieuwe auto

hebt... Is er nog meer ijsthee?’ vroeg Kate.

Tristan nam het glas van haar over en stond op om het bij te vullen. Toen hij de woonkamer weer in kwam, zat Kate de lijst te bestuderen die hij had gemaakt.

Magdalena Rossi – hoogleraar, vermist geraakt op 14/10/2012
Simon Kendal – student, gevonden in stuwmeer op 30/08/2012
Sally-Ann Cobbs – schoonmaakster, vermist geraakt eind november 2009
Ulrich Mazur – klusjesman, vermist geraakt tussen 20 en 31 oktober 2008
Fiona Harvey – werkloos, gevonden in stuwmeer op 3/3/1991
Peter Fishwick – negenjarige, verdronken in stuwmeer, overdag, vader heeft nog geprobeerd hem te reanimeren, augustus 1990
Becky Chard – werkloos, gevonden in stuwmeer op 11/11/1989

Ze nam het glas ijsthee van hem aan en dronk het meteen half leeg. Toen sloot ze even haar ogen en haalde diep adem.

Tristan zag dat haar handen trilden. ‘Gaat het wel?’ vroeg hij.

Kate opende haar ogen weer. ‘Ja, hoor. Ik geloof dat ik gewoon gammel en moe ben...’ Ze keek weer naar de lijst. ‘Peter Fishwick moet er eigenlijk vanaf. Zijn dood was echt een afschuwelijk ongeval: hij is voor de ogen van zijn ouders verdronken...’ Tristan streepte Peter Fishwicks naam door. ‘En Simons overlijden was te snel voor deze moordeenaar, die al zijn slachtoffers eerst ontvoert – althans, daar lijkt het wel op. Ik heb Simons lichaam twee dagen nadat hij vermist was geraakt gevonden, en toen was hij al een dag of nog langer dood. Het patroon daarbij is sowieso ineens heel anders.’

‘Wat is het patroon dan?’

Kate klampte haar glas met beide handen vast en haalde diep adem. ‘Mensen met een laag inkomen of helemaal geen werk, en weinig of geen familie, dus niemand die hen kan missen...’

‘Maar dat gaat ook niet op voor Magdalena. Zij is hoogleraar, dus ze zit er best warmpjes bij. En als deze dader echt voor een bepaald type gaat, moet hij zijn slachtoffers toch eerst leren kennen. En Magdalena

is nog maar pas in Ashdean, en zelfs in Groot-Brittannië... Ik heb heel even gedacht aan die boer, Barry Lewis, die die pootafdruk op Facebook had gepost. Maar toen ik hem opzocht, bleek hij destijds nog maar anderhalf jaar in ons land te zijn: hij had voorheen een boerderij in Auckland, Nieuw-Zeeland.'

Kate knikte en wilde nog een slok van haar drankje nemen, maar dit bleek alweer op.

'Blijf maar zitten,' zei Tristan, 'dan vul ik je nog eens bij.' Hij pakte het glas en liep ermee naar de keuken. Hij wilde er niet te veel aandacht aan besteden, maar Kate zat nu wel erg hard te trillen! Hij maakte zich zorgen: had ze last van onthoudingsverschijnselen, of had ze soms een terugval gehad en dronk ze weer? Hij maakte nog een glas ijsthee voor haar klaar en bracht het naar de woonkamer. 'Ik vrees dat ik geen ijsklontjes meer heb,' zei hij.

Kate zat op de bank, met haar hoofd achterover door haar ogen te wrijven. 'Ik geloof dat ik echt goed moe ben, lage suikerspiegel of zo,' zei ze. 'Maar dat zou wel mazzel zijn geweest, als het die boer was. Had-den we die hele zaak kunnen oplossen, Magdalena vinden en... hup, weer verder.'

Verder? Waarnaartoe dan? dacht Tristan.

Kates gesprek met Kirstie had hun een doorbraak opgeleverd: Kirstie had immers de naam Arron Ko genoemd en daarmee geïmpliceerd dat er een hooggeplaatste politiemans bij betrokken was. 'Toen jij bij Kirstie was, heb ik nog wat meer onderzoek gepleegd,' begon hij voorzichtig.

'Goed zo. En wat heb je ontdekt?' vroeg Kate. Ze nam weer een grote slok van haar ijsthee.

'Ik heb vooral eens gekeken naar Recht Op Wandelen. Voor zover ik kan zien, is die club inmiddels opgeheven. De leider ervan, ene Ted Clough, bleek echter tevens voor Shadow Sands te hebben gewerkt: hij ging over de onderhoudsboten van het stuwmeer. Een paar jaar geleden heeft het bedrijf hem ontslagen. Hij heeft dat ontslag nog aangevochten, maar die zaak heeft hij verloren. Het lijkt mij nuttig om eens met hem proberen te gaan praten. Misschien heeft hij tijdens zijn werk op het stuwmeer wel wat gezien.'

Kate knikte en wreef weer door haar ogen.

Tristan merkte nu ook op dat ze er maar bleekjes uitzag. ‘Ik kan hem een privébericht sturen? Hij zit op Facebook,’ zei hij.

‘Ja, doe maar. Het is het proberen waard,’ zei Kate. Toen zette ze haar glas neer en begon haar spullen te verzamelen.

‘Kate... Gaat het eigenlijk wel met je?’

‘Ja, hoor. Ik heb gewoon eens een goede nacht slaap nodig,’ zei ze. ‘Stuur jij die man maar een berichtje, dan bel ik je morgenochtend. Na een dutje ben ik vast wel weer in vorm. Goed werk,’ zei ze en ze vertrok.

Vanuit Tristans woning reed Kate de boulevard op. Er stond een stevige wind van zee. Ze moest zelfs de ruitenwissers aanzetten tegen de opspattende nevel. Om thuis te komen zou ze eigenlijk de hele boulevard af moeten rijden, die dan vanzelf overging in de hoofdweg het stadje uit. Maar bij het eind van de boulevard aangekomen gaf ze richting aan naar rechts aan en nam de weg die terugdraaide, de hoofdstraat in.

Ze minderde vaart toen ze langs de studentenbars en clubs kwam. Het was vrijdagavond en dus waren alle horecagelegenheden verlicht, hun gekleurde lampjes weerkaatsten in de zilte druppels op haar voorruit. Muziek bonkte haar auto binnen en overal zag ze groepjes lachende studenten lopen, allemaal opgedoft voor een gezellig avondje stappen.

Tristans namenlijst had haar van slag gemaakt, iets in haar losgewoeld. Ze was zich ineens gaan afvragen waar ze in godsnaam mee bezig was. Ze dacht weer aan de belofte die ze Kirstie had gedaan: dat ze Magdalena zou vinden. Waarom had ze dat nou beloofd? Begon ze soms niet goed snik te worden? Als politieagent zou ze zo’n belofte nooit hebben gedaan.

Verderop was een verkeerslicht. Het stond op groen, maar een paar jonge meiden stonden erbij te wachten tot ze konden oversteken. Kate stopte en keek hoe ze voor haar auto het kruispunt overstaken, wiebelend op hun hoge hakken. Een van hen droeg haar lange, donkere haar in een middenscheiding, een ander had een kort blond kopje, weer een ander had rood haar. Kate benijdde hen om hun zorgeloosheid. Het

donkerharige meisje draaide zich tijdens het oversteken naar Kate toe en zwaaide als bedankje. Kate knikte glimlachend terug.

Toen de auto achter haar toeterde, reed ze verder. Ze had eigenlijk niet meer bij Tristan langs moeten gaan, ze was al zo uitgeput geweest van dat gesprek met Kirstie Newett. Nee, die lijst, en dan ook nog in combinatie met al die dozen vol drank, had iets in haar getriggerd.

Wie denk je wel dat je bent? zei een stem in haar hoofd. *Jouw tijd is voorbij, je zit niet langer bij de politie. Twee jaar geleden, toen de tijd er rijp voor was, had je niet eens het lef om het als privédetective te proberen... Jake is inmiddels volwassen. Nee, die boot heb je gewoon gemist. Een van de slachtoffers heeft vandaag de naam van een hoge politiefunctionaris genoemd. Je weet hoe het heeft uitgepakt, de laatste keer dat je een foute smeris probeerde aan te geven...*

Het is herfstvakantie. Je hoeft morgenochtend niet vroeg op, Kate. En de volgende ochtend, of die erna ook niet.

Toe maar, neem maar eens een echt drankje. Je verdient ook wel eens wat lol in je leven.

Je hebt je best gedaan om een goede moeder te zijn. Je hebt je best gedaan om hard te werken en succesvol te zijn. Maar het heeft gewoon niet zo uitgepakt.

Maar je hebt het in ieder geval geprobeerd.

Toe dan, ga verdomme gewoon ergens een borrel drinken!

En voor ze het wist, was Kate de kleine parkeerplaats naast The Oak Cask op gedraaid, een oudere pub aan het eind van de hoofdstraat.

Na de hoofdingang opende ze de tussendeur van gebarsten veiligheidsglas. Binnen was het nogal een zootje, met een stinkend tapijt op de vloer en verschoten houten tafels. De zaak zat halfvol, met zo te zien hoofdzakelijk buurtgenoten en serieuze drinkers. Kate liep regelrecht naar de bar. Het was alsof haar lichaam op de automatische piloot stond. The Oak Cask was niet populair bij studenten, dus was er genoeg plek aan de bar. Ze ging er zitten.

‘Wat kan ik voor u inschenken?’ vroeg de barjuffrouw, een meisje met een gepiercete neus en kort, groengeverfd haar. Kate opende slechts haar mond en ademde diep in. ‘Ik vroeg: wat kan ik voor u inschenken?’ herhaalde het meisje ongeduldig. Een oudere man aan het

andere eind van de bar floot en stak een biljet van tien pond in de lucht.

‘Een Jack Daniel’s, puur. Een dubbele, alsjeblieft, met veel ijs en een schijfje limoen,’ hoorde Kate zichzelf zeggen.

Het kleine bekerglas met karamelkleurige vloeistof stond al voor haar op de bar voordat ze er goed en wel over had kunnen nadenken. De ijsblokjes tinkelden vrolijk.

De oude man floot opnieuw. ‘Kom op, liefje, laat je handjes eens wapperen,’ riep hij naar de barjuffrouw.

Kate slaakte een diepe zucht. Toen legde ze haar handen om het volle whiskyglas en bracht het naar haar mond.

31

Magdalena sliep. Ze voelde zich alsof ze diep onder water lag. Het was er warm en ze lag er diep weggestopt, terwijl de storm – de kille werkelijkheid van haar gevangenschap – hoog boven haar over het wateroppervlak raasde.

Ze droomde van thuis in Italië: het dorpje vlak bij het Comomeer waar haar hechte familie woonde. Wat deden haar vader en moeder nu? En haar jongere zusje?

In haar hoofd beleefde ze de laatste avond voordat ze naar Engeland was vertrokken steeds maar weer opnieuw. Waaronder het gekibbel van haar moeder en haar oma over haar nog geopende koffer. *Nonna* had erop gestaan dat ze een zware houten deegroller en een houten rekje voor het drogen van pasta meenam. De beste Italiaanse koks gebruikten immers geen pastamachine, maar een deegroller!

Magdalena keek toe hoe de herinnering zich steeds opnieuw ontvouwde, alsof ze haar op een bioscoopscherm voor zich zag.

Haar moeder haalde de deegroller telkens weer uit de koffer en zei dat Magdalena niet genoeg ruimte had, dat het ding haar koffer te zwaar zou maken. En *Nonna* bleef hem er maar weer in stoppen. Magdalena durfde niet te zeggen dat ze van plan was in Engeland gewoon kant-en-klare pasta te kopen...

Al haar spullen lagen naast de open koffer uitgespreid op de beddensprei met het korenbloempatroon, klaar om in te pakken: haar kleren, regenlaarzen om mee over het strand te wandelen, haar boeken, haar laptop en een doosje met haar lievelingschocolaatjes, Baci. Deze hadden dezelfde vorm als Hershey's Kisses – en *baci* betekende in het Ita-

liaans ook ‘kusjes’ – maar de chocolade was lekkerder en ze hadden een zacht hart met een hazelnoot. Bovendien zat in elke in blauw met zilveren folie omwikkelde bonbon een ‘liefdesverklaring’ van de chocolade-fabriek.

Terwijl Magdalena al deze herinneringen op haar innerlijke filmscherm bekeek, vóelde ze tegelijkertijd ook iets: een bonkende pijn in haar hoofd waar ze het bed had geraakt. Haar voorhoofd was door de knal bij de haargrens opengebarsten. En ze hóorde ook iets: het geluid van iemand die ademde. Maar de pijn en het gehijg stonden geheel los van de herinneringen die in haar droom werden nagespeeld. Het gebonk was als een hamer die werd gebruikt om ergens een spijker in te slaan. Maar Magdalena bleef veilig diep onder water, waar ze toekeek hoe haar moeder en Nonna druk gebarend over haar koffer ruzieden. De deegroller bleef maar in de koffer gaan en er weer uit komen...

Magdalena’s zusje, Chiara, zat naast haar op het voeteneind van het bed, met haar benen met de witte sandaaltjes bungelend over de rand. Chiara was pas zes en haar felgele zomerjurk kleurde prachtig bij haar olijkleurige huid. Terwijl de strijd om de deegroller voortduurde, glimlachte ze, waarna haar vingertjes over de beddensprei naar het doosje Baci-chocolaatjes slopen. Ze trok het naar zich toe. Toen liet ze zich van het voeteneind op het tapijt glijden, waar niemand haar kon zien. Maar Magdalena schoof naar het eind van haar bed en zag Chiara aan de verpakking trekken. De zak scheurde open en alle chocolaatjes vielen op de grond. Toen moeder en Nonna zagen wat er was gebeurd, begonnen ze de snoepjes op te rapen. Er zat geen geluid bij deze herinnering: Magdalena kon hun stemmen niet horen, alleen een zware ademhaling.

Toen zat Chiara opnieuw op het tapijt. Ze pelde de folie van een Baci-chocolaatje en stak het toen haar grote zus toe. Deze zag het smalle strookje papier onder de chocolade en trok eraan. In kleine, zwarte letters stond er:

WIL JE DE STERREN AANRAKEN?

Op dat moment werd Magdalena ruw uit haar dagdroom weggerukt, terug naar het heden. Ze hoorde zichzelf een enorme teug adem ne-

men, alsof ze net boven water kwam om lucht te happen. Ze was terug in de ijskoude duisternis. Ze lag op het bed en haar hoofd stak. Toen ze een voet over de grond hoorde schrapen, hield ze haar adem in. Ze voelde dat er iemand bij haar was in het donker. Vervolgens klonk er een rasperige ademhaling vlak boven haar. Inderdaad: hij was in de kamer en hing boven haar.

Ze kneep haar ogen stijf dicht, perste haar benen tegen elkaar en trok haar schouders hoog op, in een poging zichzelf af te sluiten.

Hij bleef maar luid ademen.

‘Doe me alsjeblieft geen pijn,’ zei Magdalena, en haar stem klonk o zo zwak en kwetsbaar.

De ademhaling kwam dichterbij, was nu op dezelfde hoogte als haar gezicht. ‘Wil je de sterren aanraken?’ zei opeens de stem. Hij klonk intelligent, gladjes. Olieachtig. Toen werd ineens haar hoofd van achteren beetgegrepen.

‘Nee, nee!’ riep ze. Ze probeerde zichzelf klein te maken, als een egel op te rollen tot een bal, maar ze voelde het glas van een flesje al onder haar neus, gevolgd door de sterke chemische geur. Ze hoefde hem maar heel licht in te ademen, toen sloeg de drug al toe. Het was angstaanjager hier in het donker, dan toen hij haar het flesje bij zijn auto onder de neus had gehouden.

Het was alsof haar lichaam op hoge snelheid begon weg te vliegen, terwijl ze zich tegelijkertijd niet meer kon verroeren. Ze voelde hoe hij boven op haar klom. En terwijl haar hoofd tolde en het bloed in haar oren bulderde, begonnen een paar koude, klamme handen haar spijkerbroek los te knopen.

Kates telefoon rinkelde in haar tas, vlak voor het moment dat het whiskyglas haar lippen zou raken. Het geluid deed haar abrupt ontwaken uit haar trance. Ze zette het glas neer en viste haar telefoon uit haar tas.

Het was Tristan. ‘Kate, heb je nog even?’ vroeg hij.

‘Ja, hoor,’ zei ze. Haar blik had het glas nog niet losgelaten.

‘Die ouwe vent, Ted Clough, heeft mijn berichtje op Facebook beantwoord. Hij wil met ons praten...’

‘Ja?’

‘En wel vanavond nog. Volgens hem is hij ziek én een nachtmens. Ik weet dat het al erg laat is, maar... hij beweert behoorlijk belastende informatie over de familie Baker te hebben.’

Kate zuchtte diep en duwde het whiskyglas definitief van zich af. ‘Wil jij erheen?’ vroeg ze.

‘Ik zit hier in een verlaten flatje en mijn gedachten vliegen alle kanten op, dus ik wil wel, ja. Maar ik weet ook dat jij moe bent.’

‘Nee, ik kan ook wel wat afleiding gebruiken,’ zei Kate. ‘Ik kom je ophalen.’

Pas toen ze de pub verliet, drong tot haar door hoe verschrikkelijk weinig het had gescheeld of ze was weer gaan drinken.

Ted Clough bewoonde een boerderijtje op het platteland, een klein eind verderop langs de kustweg ten westen van Ashdean. Hoe dichterbij Kate en Tristan zijn huis naderden, hoe dichterbij de mist werd aan weerszijden van het landweggetje, dat werd omringd door ondoordringbare bossen.

Na een scherpe bocht moest Kate ineens vol op de rem, toen de mistslierten uit elkaar dreven en in de berm de gestalte van een oude man met een bos wild haar werd onthuld. Hij droeg een lange jas, een platte pet en had een zuurstoftank in zijn hand, met een slangetje dat via zijn gezicht naar zijn neus liep.

Kate deed haar raampje naar beneden. ‘Hallo? Bent u meneer Clough?’

‘Ja. Maar noem me alsjeblieft gewoon Ted,’ zei hij kortademig.

‘Hoi Ted, ik ben degene die je dat berichtje via Facebook had gestuurd,’ zei Tristan, terwijl hij zich vanaf de passagiersstoel naar het zijraampje toe boog.

Teds tong ging traag over zijn vergeelde tanden en hij piepte hijgerig. Kate kon niet goed inschatten hoe oud hij was, maar ze vermoedde ergens in de zestig. ‘Rij daar maar doorheen,’ zei hij, wijzend. ‘Ik ben ook met de auto, dus volg me maar.’

‘Oké, bedankt,’ zei Kate. De auto hobbelde en slingerde toen ze de gewone weg verlieten en via het aangewezen hek op een pad tussen hoge bomen kwamen, waar de mist in dichte vlagen overheen hing. Het hek maakte een onheilspellend klaaglijk geluid toen het achter hen werd dichtgemaakt.

‘Zo, die loopt zo te zien echt op zijn laatste benen,’ zei Tristan. Turend door de voorruit zag hij hoe Ted met zijn zuurstoffles naar een kleine, bemodderde rode auto sjokte en instapte.

Ze volgden hem over het lange kronkelpad totdat er een klein huis in zicht kwam, met licht achter een van de benedenramen. Ze parkeerden er naast de achterdeur, die via een bijkeuken uitkwam in een kleine, rommelige keuken met slechts één zwakke lamp aan het plafond. Overal in deze ruimte zaten katten – op de koelkast, op de keukentafel, op de stoelen – en op de vloer stonden meerdere halflege kommetjes met grauw geworden kattenvoer.

‘Zo. Bakkie thee?’ vroeg Ted.

‘Graag,’ zei Kate. Ze hunkerde nog steeds naar een borrel, maar het verlangen begon langzaam weg te trekken.

Ted zette zijn zuurstoffles op de grond. Het slangetje eraan was net lang genoeg om hem tussen de koelkast en het fornuis heen en weer te

laten lopen. Tristan keek Kate even betekenisvol aan toen de oude man zijn koelkast opende en daar niets dan melk en blikjes kattenvoer in bleken te staan.

‘Bedankt dat je ons op zo’n vreemd tijdstip wilde ontvangen,’ zei Kate.

‘Ach, ik kan ’s nachts toch nooit slapen. Tijd is alles en niks voor mij,’ zei Ted. Hij zweeg even om op adem te komen toen hij een fles melk uit de koelkast pakte.

‘Kunnen we je echt niet even helpen?’ vroeg Kate.

‘Nee, ik ben nogal kieskeurig met mijn thee. En aangezien ik nog maar weinig tijd overheb, wil ik dat elk kopje precies goed is,’ reageerde hij. Toen hij hun vragende blik zag, vulde hij aan: ‘Longkanker. Ze hebben me een maand gegeven, misschien zelfs nog minder.’

‘Jeetje, wat erg voor je,’ zei Kate.

Tristan knikte. ‘Ja, heftig.’

‘Ik hoef geen medelijden, hoor. Ik moet een paar dingen aan jullie kwijt,’ zei hij.

Kate zou de man het liefst meteen alles laten spuien, maar ze liet hem even rustig zijn gang gaan met de thee.

Toen deze eindelijk klaar was, volgden ze Ted door een smalle gang die aan beide kanten vol stond met boeken. Klokken tikten in de stilte, de lucht voelde er klam aan en alles was bedekt met een laag stof. In Teds werkkamer bleken nog meer boeken- en archiefkasten te staan. Hij tilde een kat uit de armstoel bij het bureau en knipte met zijn vingers naar de bank, waar vervolgens twee andere, nogal schurftige katten vanaf sprongen. Ze lieten er een enorme hoeveelheid haren op achter, maar Kate en Tristan gingen toch maar zitten.

‘Waar willen jullie dat ik begin?’ zei Ted toen hij weer op adem was gekomen.

‘Nou, we kwamen jouw naam online tegen, omdat je deel hebt uitgemaakt van Recht Op Wandelen,’ zei Kate.

‘Dat klopt. Ik ben hier geboren en getogen. Destijds, in de jaren vijftig, was het stuwmeerproject nogal omstreten. Maar liefst zes dorpen zijn er onder water gezet, dorpen die al eeuwen bestonden. De familie Baker liet mensen gewoon onder dwang hun huis uit zetten en allerlei

publieke doorgangsrechten werden van de ene op de andere dag opgeheven, terwijl er rond het stuwmeer allemaal nieuwe werden ingesteld.

Jaren later raakte ik er persoonlijk bij betrokken, toen de Bakers probeerden af te dwingen dat het gehele stuwmeer plus een straal van achthonderd meter eromheen verboden terrein zou worden. Maar het gaat daarbij om oeroud heidegebied waar de mensen al eeuwenlang van genieten. Het was simpelweg een ordinair geval van landjepik. En we waren al zoveel kwijtgeraakt aan dat stomme stuwmeer dat we ons wel móésten verzetten.'

'Maar je hebt toch ook voor de Bakers gewerkt, bij de waterkrachtcentrale? Botsten die twee dingen dan niet met elkaar?' vroeg Kate.

'Niet zolang Recht Op Wandelen een vreedzame campagne voerde. Pas de laatste jaren werd de strijd grimmig. Toen ben ik dan ook teruggetreden.'

'Heeft Shadow Sands je ontslagen?'

Ted leunde achterover, nam een slok thee en haalde diep adem. 'Ja.' Hij keek van Kate naar Tristan en weer terug. Voor het eerst die avond leek hij niet op zijn gemak.

'Wat deed je er eigenlijk voor werk?'

'Wateronderhoud. We gingen erop uit in een bootje om te zorgen dat er geen obstakels in het water lagen: grote bomen, dode schapen en koeien, dat soort dingen.'

'En lijken?'

Ted nam een piepklein hapje adem en begon meteen te hoesten. 'Ik ben ontslagen nadat ik had geweigerd te liegen over een lijk dat we in het water hadden gevonden.'

'Wie vroeg je dan om te liegen?'

'De manager, Robbie Huber. Hij is inmiddels overleden...'

'Aan ouderdom?'

'Nee, een auto-ongeluk. Maar daar kom ik zo op.

Op een ochtend, ergens begin maart, was ik met de boot op het water en vonden we het lichaam van een jonge vrouw. Het was een prachtige dag, zo'n ochtend waarop alles doodstil is en je de narcissen op de oever weerspiegeld ziet in het water. Het had maar weinig gescheeld of we waren over haar heen gevaren. Ze stond helemaal bol van de gassen,

ik heb nog nooit zoiets lugubers gezien. Kennen jullie dat, hoe wanstaltig ontbinding een menselijk lichaam kan opblazen? Ik dacht eerst dat het een dood dier was. Ze was naakt en haar benen waren gedeeltelijk omwikkeld met lappen, een in repen gescheurd laken of zo. Haar armen en benen waren aan elkaar gebonden met touw, daartussen konden we nog net de wonden zien: overal in haar gezicht, op haar buik en borsten zaten snij- en steekwonden.'

Kate en Tristan keken elkaar aan. 'Wären jullie al met de boot over haar heen gevaren?' wilde Kate weten.

'Nee. Ze dreef recht voor ons en stak als een ballon uit het water omhoog.'

'Begin maart 1991 zei je?' vroeg Tristan.

'Ja. Ik zat destijds samen met een andere kerel in de onderhoudsploeg, Ivan Coomes. Hij is er ook niet meer.'

'Ook al dood?'

'Ja, maar bij hem was het wel ouderdom: een hartaanval. Ivan was mijn meerdere. We werden allebei onder druk gezet om in ons verslag te zetten dat we het lichaam bij de monding van het stuwmeer hadden aangetroffen, waar de Fowey erbij komt. Daar zit een sluisdeur die kan worden geopend en gesloten. We moesten zeggen dat we het lichaam daar hadden gevonden.'

'Maar van wie moest dat dan?' vroeg Kate.

'Van ene... Dylan Robertson,' zei Ted. Hij voelde zich duidelijk ongemakkelijk dat hij die naam moest noemen.

'En wat is zijn taak bij het stuwmeer precies?' vroeg Tristan.

'O, Dylan is overal en nergens en doet alles wat Silvia Baker hem opdraagt. Hij werkt ook als haar chauffeur.'

'Die kennen we! Daar hebben we al een aanvaring mee gehad,' zei Kate. En ze vertelde in het kort hoe Robertson hen met een jachtgeweer had bedreigd.

'En dat geweer had hij ook gerust gebruikt, daar twijfel ik niet eens aan,' zei Ted.

'Dus Dylan droeg jullie op te zeggen dat dit lichaam bij die sluisdeur lag. Waar hadden jullie het eigenlijk gevonden dan?'

'Een paar honderd meter verderop. Silvia Baker is het hoofd van de

familie, zij heeft alle touwtjes in handen; Dylan is zo'n beetje haar spion. Hij zei dat we moesten liegen omdat het stuwmeer al genoeg problemen had. De familie Baker was net in gesprek met een buitenlandse investeerder over een eventuele overname. Een verdacht lijk in het water, zo dicht bij de turbines... dan had de hele boel afgesloten moeten worden en hadden ze die deal op hun buik kunnen schrijven. Maar als wij zeiden dat het bij de sluisdeuren was geweest, bij de Fowey dus, dan kon dat lijk er ook via de rivier zijn gekomen – en die komt helemaal vanuit de Cotswolds. Dus hebben we haar over het stuwmeer verslept en naar de andere kant van de sluisdeuren geduwd. Dat was echt weerzinwekkend: het lichaam was al erg ver vergaan en dan was ze ook nog vastgebonden... Later werd bepaald dat de doodsoorzaak een ongeluk was geweest, pure pech: verdrinking dus.'

'Is dat lijk wel nog geïdentificeerd?'

'Ja. Het duurde een paar weken, maar toen is dat via de gebitsgegevens alsnog gelukt. Ik kwam het puur toevallig tegen in de plaatselijke krant: een klein stukje waarin haar naam werd genoemd... Ik heb het hier.' Hij slofte naar een la en haalde er een oud schrift uit. Hij moest even wachten tot hij weer op adem was, toen begon hij erdoorheen te bladeren, op zoek naar een piepklein krantenknipsel, gedateerd 16 mei 1991. Hij gaf het aan Kate.

Het lichaam dat twee maanden geleden werd gevonden in het stuwmeer van Shadow Sands bij Ashdean is onlangs geïdentificeerd als dat van Fiona Harvey, een jonge vrouw uit de omgeving. De politie heeft haar overlijden gekenmerkt als 'onopgehelderd', maar gelooft niet dat er sprake is geweest van verdachte omstandigheden.

'Toen ik die leugen zo zwart-op-wit zag staan, was ik er behoorlijk kapot van,' zei Ted. 'Ik twijfelde ineens aan alles. En op mijn werk wilde niemand het erover hebben. Toen ik er op een keer tegen Dylan over begon, zei hij dat ik mijn bek moest houden, anders zou ik mijn baan kwijtraken én vermoordde hij me... Dus zweeg ik – en daar voel ik me nog steeds schuldig over.'

‘Weet je nog welke politieman destijds aan deze zaak werkte?’ vroeg Kate.

‘Ja, Arron Ko.’

Tristan en Kate keken elkaar aan. ‘Arron Ko, de commissaris?’ vroeg Kate. Daarna begon ze in haar tas te zoeken naar haar telefoon, waarop ze het artikel opzocht over Arron Ko die met pensioen ging. Ze hield de foto vragend omhoog.

‘Yep, dat is ’m.’

‘Zijn zoon Henry is nu inspecteur. Hij onderzoekt de dood van Simon Kendal, het lijk dat ik in augustus heb gevonden,’ zei Kate.

Ted begon te lachen, maar op een gegeven moment ging die lach weer over in een hoestbui. ‘Jullie moeten heel voorzichtig te werk gaan. Want je ziet hoe het door de jaren heen is gegaan: de familie Baker heeft het keurig binnen de familie weten te houden,’ zei Ted.

‘Denk je dat Arron Ko onder invloed van deze familie corrupt is geworden?’

‘Maar natuurlijk! Hij is dikke maatjes met Silvia Baker, ze kennen elkaar al jaren.’

‘Jesus!’ zei Kate. ‘En hoe zit het met dat andere “officieuze” lijk dat er is gevonden?’

‘Daar hoorde ik pas ná onze vondst van dat meisje in 1991 over. In 1989 was de onderhoudsploeg met de boot het stuwmeer aan het checken, toen ze dachten dat ze aan een stuk oude vislijn bleven haken: het voelde alsof ze een gigantisch gewicht achter zich aan sleurden. Het bleek het lichaam van een jonge vrouw te zijn, gewikkeld in een soort lijkwade.’

‘Waar was dat precies, waar ze bleven haken?’ informeerde Tristan.

‘Volgens Robbie, degene die op die boot zat, was het midden op het meer. Maar hij moest van ze zeggen dat het bij de sluisdeuren was geweest. Een paar maanden later werd het lichaam pas geïdentificeerd, aan de hand van de tandheelkundige gegevens...’

Tristan haalde zijn lijst tevoorschijn. ‘Becky Chard, gevonden op 11 november 1989?’

Ted knikte.

‘Heeft de politie na deze twee vondsten het stuwmeer nog doorzocht? Duikers naar beneden gestuurd of gebruikgemaakt van scantechnologie?’ wilde Kate weten.

‘Nee, dat zou ik hebben geweten... Maar Robbie kreeg dus hetzelfde te horen als wij: hou je mond, vertel de politie dat je het lichaam bij de sluisdeuren hebt gevonden en zwijg over het feit dat het was gewikkeld in een doek. Die eerste keer ging Robbie daar maar mee akkoord. Maar toen het gerucht de ronde deed dat het lijkt dat wij hadden gevonden ook vastgebonden was geweest, flipte hij. Hij riep dat hij weigerde beschuldigd te worden van liegen, stapte naar de politie en vertelde ze alles. Hij zei dat ze keurig naar hem hadden geluisterd en hem hadden gevraagd een paar dagen later terug te komen om een officiële verklaring te laten opnemen. We dachten allemaal dat het doek voor Dylan nu wel zou vallen. Ikzelf stond ook op het punt om met de politie te gaan praten...’ Hij boog naar voren en verstelde iets aan zijn zuurstoffles. Toen haalde hij diep adem. ‘Twee dagen later maakte Robbie een schuiver met zijn auto. Hij verloor de controle over het stuur, knalde tegen een boom en was op slag dood.’

‘Jezus,’ bracht Kate uit.

‘Zijn rem had het begeven... Bij ons op het werk zat de schrik er toen goed in. En we maakten ons zorgen over ons inkomen: we hadden allemaal een gezin, er moesten rekeningen betaald worden... Dus werd het hele verhaal onder het tapijt geveegd.’

‘Maar waarom werd jij dan ontslagen?’

‘Dat had niet de een of andere nobele reden, vrees ik, zoals dat ik de waarheid had opgebiecht. Ik raakte met mijn knie bekneld tussen twee onderhoudsboten. De dokter raadde me aan om schadeloosstelling aan te vragen. Ik vroeg niet veel, maar de familie Baker was er niet blij mee en ontsloeg me gewoon.’

‘Wanneer was dat?’

‘Twaalf jaar geleden, vlak voor het millennium.’

‘En waarom praat je nu wel met ons?’

‘Mijn longen zijn aan gort, ik heb niet veel tijd meer, mijn vrouw is dood, mijn twee zoons wonen in Australië. En misschien wil ik ook eindelijk eens van dat schuldgevoel af. Ik heb alleen geen bewijzen: er

is enkel wat ik jullie heb verteld en wat ik met mijn eigen ogen heb gezien.’

‘Runt die familie de waterkrachtcentrale met zijn allen?’ vroeg Kate.

‘Ja. Ze doen niet bepaald het vuile werk, maar hebben allemaal ergens de leiding over. Dana, Silvia’s nichtje, beheert het bezoekerscentrum. Zij lijkt nog de normaalste en vriendelijkste van het stel. Thomas is de huidige lord Baker, hoewel hij die titel op zijn werk niet gebruikt. Hij woont vlak bij Silvia op het landgoed, in Carlton Manor. Het oorspronkelijke landhuis Shadow Sands is in de jaren vijftig gesloopt om te voorkomen dat er successierechten over moesten worden afgedragen. Thomas heeft wel een vrouw, maar geen kinderen. Stephen Baker is het zwarte schaap, hij heeft gebroken met zijn familie. Hij heeft een paar jaar in Amerika gewoond, waar hij een Amerikaanse heeft ontmoet die Silvia’s goedkeuring niet kon wegdragen. Toch zijn ze getrouwd. Ze hebben tegenwoordig een hele hoop kinderen en hebben een chique kookwinkel in Frome Crawford. Voordat hij zich losmaakte van zijn familie heeft Stephen een tijdje Hedley House gerund.’

‘Hedley House?’ zei Kate.

‘Ja, dat is een ander oud landhuis op het Shadow Sands-domein. Het is een paar jaar lang omgebouwd geweest tot nachtclub, totdat het meer begon te kosten dan het opbracht. Enkele jaren geleden zei de familie nog dat ze er appartementen in wilden maken.’

Hierna schetsten Kate en Tristan hun kant van het verhaal en ontvouwen hun theorie over een connectie tussen de doden en vermisten, tussen Kirsties verhaal en dat van Magdalena.

‘Dit maakt me bijna blij dat ik niet zo lang meer op deze aardbol hoef rond te lopen,’ zei Ted, met de lijst van mogelijke slachtoffers in zijn hand. Hij leek volkomen uitgeput en keek behoorlijk angstig uit zijn ogen. Hij hoestte nu bijna aan één stuk door.

Kate keek op haar horloge. Het was al bijna één uur ’s nachts. ‘Wonen alle leden van de familie Baker hier in de buurt?’ vroeg ze.

‘Ja. En ze hebben allemaal een groot huis. Dana woont in Exeter. Silvia en Dylan bewonen samen Allways Manor – maar hij heeft er zijn eigen gedeelte... Thomas en zijn vrouw wonen op hetzelfde landgoed.

En Stephen woont met zijn gezin boven hun zaak in Frome Crawford.' Toen bestudeerde hij lang en met trillende handen Tristans lijst. Hij zág al bleek toen ze aankwamen, maar nu werd zijn gezicht echt krijt-wit. Hij schudde zijn hoofd. 'Hebben jullie... dit... al aan veel mensen laten zien?' vroeg hij. Hij begon weer te kuchen.

'Nee,' zei Kate, 'jij bent de eerste.'

Het gekuch mondde opnieuw uit in een lange, luidruchtige hoestbui. Kate en Tristan wachtten een beetje ongemakkelijk tot deze voorbij was. 'Sorry, maar... ik kan niet meer. Ik moet hoognodig gaan slapen,' zei Ted toen.

Toen Kate en Tristan Teds toegangsweg af waren gereden en de kustweg weer op draaiden, zorgde de vollemaan voor een werkelijk schitterend uitzicht op de zee. Ze stopten even om te kijken hoe prachtig het maanlicht op het kalme water glinsterde.

'Denk jij dat we de dader in de familie Baker moeten zoeken?' vroeg Tristan.

'Nou, ik weet wel dat door die link met Hedley House alle alarmbellen bij me afgingen! Plus nog eens het feit dat Arron Ko ook in het complot zou kunnen zitten – wat tevens betekent dat Henry erbij betrokken zou kunnen zijn,' zei Kate.

'Wie het ook is, hij zal een souterrain of kelder tot zijn beschikking moeten hebben. En dat hebben die grote, oude landhuizen vaak,' zei Tristan.

'Had jij ook het idee dat Teds hele houding veranderde toen we hem die lijst lieten zien?'

'Ja, hij leek ineens bang. Maar ja, hij is een stervende man met een paar grote geheimen. Dan zou ik ook bang zijn.'

'Maar waarvoor dan?' vroeg Kate.

'Gewoon, de gevolgen – daar is hij al jaren bang voor. Dat was volgens hem toch ook de reden dat hij er tot op heden met niemand over heeft gesproken. De familie Baker is een machtige familie en dan is de politicommissaris er ook nog bij betrokken. Niets angstaanjagender dan worden tegengewerkt door corrupte politiemensen.'

'Ik wil nog meer van hem horen,' zei Kate. 'Laten we hem morgen maar weer bellen.'

Tristan knikte. Toen startte Kate de auto weer en reden ze terug naar Ashdean.

Nadat Kate en Tristan zijn huis hadden verlaten, sjokte Ted de trap op naar zijn badkamer, waar hij opnieuw een lange, pijnlijke hoestbui kreeg. Uiteindelijk boog hij zich over de toiletpot heen en hoestte wat bloed op.

Terwijl de pijn langzaam weer wegtrok, ging hij op de badkamer-vloer zitten. Zijn lievelingskat, een grijze, gekruiste siamees genaamd Liberty, verscheen in de deuropening en krulde zich spinnend rond zijn benen. Ted keek naar Liberty's felgroene ogen. Ze leek er recht mee in zijn ziel te kunnen kijken en dat troostte hem. Er klonken nog meer warme geluidjes toen nog vier van zijn katten de trap beklommen en de badkamer binnenkwamen. Ze draaiden om zijn benen heen, drukten hun neus troostend tegen zijn hand en duwden hun warme, wollige lijven tegen hem aan.

Ted had zich er al bij neergelegd dat hij alleen zou sterven, maar nu werd hij opeens bevangen door een enorme bezorgdheid om zijn katten. Hij wist hoe meedogenloos de familie Baker kon zijn en had daarom speciale instructies in zijn testament laten opnemen over waar zijn lievelingen na zijn overlijden naartoe moesten. Maar wat als die klootzakken toch wraak zouden nemen via zijn dieren? Zij waren de enige vrienden die hij op deze wereld nog had!

'O, waarom heb ik ook met ze gepraat? Waarom heb ik dat gedaan? Het spijt me, het spijt me zo. Ze gaan jullie geen kwaad doen, hoor. Nee, dat sta ik niet toe,' jammerde hij. Hij begroef zijn gezicht in de zachte vacht van een van de katten. Toen stond hij moeizaam op van de badkamervloer en slofte naar de telefoon op de gang.

Met loodzware, trillende handen pakte hij de hoorn op en toetste een nummer in. Van de stem die vervolgens opnam, kreeg hij het nog steeds ijskoud.

'Ik eh... wilde je even zeggen, je waarschuwen... dat ik vanavond een bezoekje heb gehad van een paar privédetectives...' Hij hoestte en piepte. 'Ze vroegen naar die verdrinkingen in het stuwmeer. Ik heb echt mijn best gedaan om ze op een dwaalspoor te brengen... maar ik

geloof toch dat het niet veel scheelt of ze zullen bedenken om wie het gaat...' zei hij.

Kate wist toch nog een paar uur te slapen en werd even na achten wakker. Ze liep naar beneden, naar het strand, en zwom extra lang in de zee.

Toen ze haar keuken weer binnenstapte, klonk net de voordeurbel. Het was Tristan, met broodjes gebakken ei van de snackbar bij zijn huis. ‘Sorry, ben ik te vroeg?’ zei hij.

‘Welnee, kom erin,’ zei Kate.

Hij liep met haar mee naar de keuken. ‘Alles goed?’ vroeg hij bij het zien van haar bezorgde gezicht. Hij ging aan de keukentafel zitten, zij gaf hem een paar bordjes aan.

‘Nou... Als we Ted Clough en Kirstie Newett mogen geloven – en ik denk dat ik dat doe – dan begint dit onderzoek knap gevaarlijk te worden,’ zei ze. Ze vulde de waterkoker en zette hem aan.

‘Maar dat betekent ook dat we dichterbij komen,’ zei Tristan, terwijl hij het vette papiertje openvouwde en zijn tanden in het zachte witte broodje zette.

‘Tris... Ik kan niet van jou verwachten dat je samen met mij het kanaal in springt. Je bent jong, je hebt je hele leven nog voor je... Ik weet eerlijk gezegd niet zo goed waar we mee bezig zijn. Ik zit niet meer bij de politie, we zijn geen echte detectives, we werken met niemand samen...’

‘Je vergeet dat er iemand van onze eigen universiteit vermist is. En dat wij haar misschien kunnen vinden!’

‘Ja, maar als Arron Ko en wellicht nog meer politieagenten hierbij betrokken zijn, corrupte politiemensen... Nou ja, je weet wat mij is

overkomen, de laatste keer dat ik ontdekte dat een politieman tevens misdadiger was...' Ze trok haar trui omhoog en liet hem het lelijke, lange parsee litteken op haar buik zien. 'Dit heeft Peter Conway gedaan: een politieman die zijn geheim érg graag stil wilde houden...'

Tristan was abrupt gestopt met kauwen en slikte zijn hap nu moeizaam door.

Kate trok haar trui weer naar beneden. 'Sorry voor het aanschouwelijk onderwijs, maar het is wel relevant. Arron Ko is een hooggeplaatste oud-politiefunctionaris... Ik vind het werkelijk doodeng dat hij hier misschien bij betrokken is.'

'Kate... Ik ben nu eenmaal zo ver gekomen, ik ga er nu echt niet meer met de staart tussen de benen vandoor! En is dit niet juist wat er dient te gebeuren – nu degenen die officieel belast zijn met het onderzoek niet echt willen dat de boel wordt opgelost? Stel dat wij weten te ontdekken wat er met Magdalena is gebeurd? En denk eens aan al die tieners die geen familie hadden die om hen rouwde of naar hen op zoek ging!'

'Maar we kunnen niet bij de leden van de familie Baker gaan aankloppen... En we kunnen ook niet het politiebureau binnenstormen en inzage eisen in Henry Ko's computerdossiers. Ik weet het niet, hoor...'

'En Varia Campbell dan?' bedacht Tristan opeens. 'Die is vijftien jaar inspecteur in deze regio geweest voordat ze naar Londen vertrok. Misschien is zij wel bereid om met ons te praten.'

Kates hand bleef even op het handvat van de waterkoker liggen. Inspecteur Varia Campbell was de hoofdrechercheur van de zaak van de Nine Elms-copycat. Ze was Kate en Tristan erg dankbaar geweest toen zij deze zaak voor haar hadden opgelost. Ze had zelfs letterlijk gezegd dat ze bij hen in het krijt stond en dat ze haar altijd mochten bellen. 'Toen Varia zei dat we haar maar moesten bellen als we hulp nodig hadden, dacht ze waarschijnlijk eerder aan een parkeerbon of zo,' zei ze.

'Zij is bij haar overstap naar de Metropolitan Police tot hoofdinspecteur gepromoveerd. Daarmee heeft ze toch zeker ook toegang tot bepaalde zaken gekregen,' zei Tristan. 'Wellicht kan ze ons meer over Arron Ko vertellen. En misschien is ze ook wel blij met de kans om een

spraakmakende zaak te helpen oplossen.’

Kate mocht Tristans enthousiasme wel: het werkte aanstekelijk. ‘Maar als ze me nou niet wil spreken?’ zei ze.

‘Dan bel ik haar wel! Het is ook maar een telefoontje, wat hebben we te verliezen?’ zei Tristan. ‘En we zijn geen idioten of zo: wij hebben die zaak opgelost toen zij dat niet kon. Da’s toch wel iéts waard?’

Na het ontbijt stapte Kate nog even onder de douche. Toen ze weer beneden kwam, zette ze haar telefoon op de speaker en belde Varia Campbell.

Varia zat in haar kantoor toen ze opnam. ‘En waaraan dank ik dit genoeg?’ vroeg ze.

‘Héb je even? We hebben nogal wat te vertellen,’ kwam Kate meteen ter zake. Ze wist dat Varia’s tijd beperkt was.

Kate en Tristan vertelden om en om het hele verhaal, zo kernachtig en zo snel als ze konden. Toen ze klaar waren, viel er een lange stilte.

‘Ja, dat klinkt allemaal behoorlijk verontrustend. Maar zoals jullie weten, zit ik tegenwoordig bij de Metropolitan Police: Devon and Cornwall is niet langer mijn regio,’ zei Varia.

‘Mag ik weten waarom je Devon and Cornwall eigenlijk hebt verlaten?’ zei Kate.

‘Nou, commissaris Arron Ko ging met pensioen – onder protest, maar hij had nu eenmaal de maximumleeftijd voor actieve dienst bereikt. Tegelijkertijd kreeg ik een genereus overstappakket aangeboden: promotie tot hoofdinspecteur. Ik wist dat ik dat had verdiend, los van de reden die Arron had om het een en ander te bekokstoven...’

‘Zijn zoon Henry heeft jóúw plek als inspecteur overgenomen?’

‘Ja. Maar nogmaals: ik had promotie verdiend en daarbij, voor mij als gekleurde vrouw zijn dit soort kansen zeldzaam.’

‘Hoe goed kende jij Arron Ko?’

‘Hij was onze grote baas. Ik heb hem een paar keer gesproken. Ik heb nooit rechtstreeks met hem te maken gehad, maar hij had aardig wat invloed, zoals gebruikelijk voor een commissaris.’

‘Waarom denk je dat hij jou heeft uitgekozen?’ vroeg Kate.

‘Dat weet ik niet. Ik was niet de enige inspecteur die vanuit Exeter werkte... maar wel de beste.’

‘Hij wilde dus niet dat je zijn zoon de loef afstak.’

‘H-hm... En als ik heel cynisch ben: op deze manier kon hij ook nog een gekleurde vrouw promoveren, wat hem vast een wit voetje heeft opgeleverd bij de hoge heren,’ zei Varia.

‘Oké dan, wat weet jij van het Shadow Sands-stuwmeer?’ vroeg Kate.

‘Ik was op de hoogte van het feit dat de Bakers, de belangrijkste aandeelhouders van dit project, een omstreden familie zijn. Maar ja, er zitten een hoop centen in Devon and Cornwall en dus ook een hoop omstreden rijkaards. Zoals bekend bestrijkt deze regio een enorm gebied, met onder andere een gigantische kuststrook, die zijn geheel eigen problemen met zich meebrengt. Drugssmokkel nam dan ook een groot deel van mijn tijd in beslag.’

‘Bent u wel eens gewaarschuwd om het stuwmeer van Shadow Sands niet te doorzoeken?’ vroeg Tristan.

‘Nee. Maar daar had ik ook geen reden toe. Ik heb hier van 1998 tot 2012 gewerkt. In die periode is er geen enkele melding van in het stuwmeer gevonden moordslachtoffers geweest.’

‘Wij hebben informatie over de lichamen die in 1989 en 1991 in het stuwmeer zijn aangetroffen, van onze getuige Ted Clough. Hij spreekt de officiële rapporten tegen, waarin wordt gemeld dat het bij beide doden om een ongeluk zou zijn gegaan. Wat gebeurt er als we hem een officiële verklaring laten afleggen?’ vroeg Kate.

‘Dan is de politie verplicht tot handelen, Kate. Dat weet je, als oud-politieagent. Deze Ted Clough hoeft alleen maar een getekende verklaring af te leggen bij een politieagent in jouw regio. Dat zou genoeg moeten zijn voor de politie om het onderzoek naar die doden te heropenen,’ zei Varia.

‘Zou het ook genoeg zijn om ze het stuwmeer te laten doorzoeken?’ wilde Tristan weten.

‘Je hebt een lijst gemaakt van alle inconsequenties rond vermissingen in dit gebied. Het stuwmeer is als elektriciteitscentrale echter een regeringsproject. Je moet wel zeer overtuigend bewijs hebben om een zaak te kunnen heropenen.’

‘Denkt u dat Henry Ko ertussen is gedropt om het vuile werk voor zijn vader op te knappen?’ vroeg Tristan.

‘Dat kan ik nooit hardmaken, Tristan. Nepotisme komt in alle kringen voor. Henry Ko is zo’n beetje vers van de politieacademie in Hendon tot rechercheur gebombardeerd. Eerst werd hij naar North London gestuurd, maar daar kwam hij in aanvaring met zijn inspecteur. Vervolgens kwam hij naar West End Central, waar hij al na een paar jaar werd gepromoveerd tot de rang van inspecteur.’

‘Is er in zijn dossier niet iets te vinden?’ vroeg Kate.

‘Daar zou ik dan naar moeten kijken. Maar van de paar agenten die ik heb gesproken, weet ik dat ze hem een nogal ongeïnspireerde collega vonden. “Een beetje *mwoh*”, in hun woorden. Nou ja, en toen kwam hij naar Devon and Cornwall en kreeg hij mijn oude baan. Jij weet nog wel hoe dat gaat, Kate. Je moet natuurlijk weerstand bieden aan corruptie, maar er zijn wel manieren om de boel wat gesmeerder te laten lopen. Je moet nauw samenwerken met rijke, machtige figuren zonder jezelf in opspraak te brengen. Misschien is dat wel wat er bij het stuwmeer van Shadow Sands is gebeurd. Dat is een project van zeer groot belang, zowel voor de familie Baker als voor de regering, die er allebei een groot aandeel in bezitten.’

‘Als we Ted Clough zover krijgen dat hij een officiële verklaring aflegt over het feit dat de doodsoorzaak van deze twee jonge meisjes niet klopt, dan zou dat ertoe kunnen leiden dat ook andere aspecten van ons onderzoek nader worden bekeken. Kun jij ons in dat geval helpen?’ vroeg Kate.

‘Ik ben niet meer werkzaam in jouw regio.’

‘Maar je kunt wel met iemand gaan praten. Als wij met Ted Cloughs verklaring naar een geüniformeerde agent stappen en een corrupte smeris probeert alles vervolgens weer in de doofpot te stoppen, komen we nog nergens.’

Er viel een stilte aan de andere kant van de lijn.

‘Oké dan... Kom maar bij me terug als jullie die verklaring hebben. Dan zal ik de boel wat aanduwen zodat het hogerop komt. Maar alleen een beetje duwen, Kate, meer niet.’

Meteen na haar telefoontje met Varia belde Kate Ted Clough en vroeg hem of hij bereid was zijn verhaal officieel te laten vastleggen.

Er kwam niet meteen een antwoord. Eerst klonk er een hoop gehijg en gepiep, toen bleef het even zo stil dat Kate dacht dat hij alweer had opgehangen. ‘Ik eh... heb het vandaag nogal druk,’ klonk het toen.

‘Ted... Ik weet dat het nogal een stap is,’ zei Kate. ‘Maar als jij officieel verklaart dat de lichamen van Fiona Harvey en Becky Chard destijds midden op het stuwmeer zijn gevonden en dat ze allebei vastgebonden waren, dan zál de politie deze zaken moeten heropenen. En dan hebben ze reden om Dylan, Silvia Bakers chauffeur, te ondervragen en het stuwmeer te doorzoeken.’

Er viel opnieuw een stilte, waarin alleen af en toe een piepje van Ted te horen was en een blaffende hond op de achtergrond. ‘Maar ik heb vandaag allemaal afspraken in het ziekenhuis,’ zei Ted. ‘Die kan ik echt niet overslaan.’

‘Oké... Maar daarna dan?’ vroeg Kate. ‘Ted, ik geloof dat Magdalena Rossi ergens wordt vastgehouden. Ze is nu zes dagen vermist. En Kirstie Newett heeft me verteld dat zij tien dagen gevangen heeft gezeten, voordat hij haar probeerde te vermoorden... Ted, alsjeblieft, doe het enige juiste...’ Er viel weer een pieperige stilte.

Kate keek Tristan aan, die naast haar op de bank zat. Ze deed haar uiterste best om kalm te blijven, maar Teds gearzel maakte haar half gek. Hij had toch gezegd dat hij over een maand dood zou zijn? Hij zou nog zo veel goeds kunnen doen, als hij het laatste deel van zijn leven gebruikte om de waarheid te onthullen!

‘De politie is ook betrokken bij deze hele doofpotaffaire,’ zei Ted ten slotte. ‘Wat heeft het dan voor zin om met hen te gaan praten?’

‘Ik heb contact met iemand van de Metropolitan Police in Londen, een oud-inspecteur van de politie van Devon and Cornwall. Zij is absoluut betrouwbaar en niet corrupt én heeft me beloofd ervoor te zorgen dat jouw verklaring regelrecht naar de top gaat, zodat ze het wel móéten onderzoeken,’ zei Kate.

Tristan keek haar een beetje bezorgd aan. Dat was strikt genomen niet geheel conform de waarheid, maar de tijd tikte immers door.

‘Ted, alsjeblijft... Vier jonge vrouwen en twee jonge mannen zijn vermist geraakt of een wrede dood gestorven, Kirstie Newett is na haar beproeving met een trauma achtergebleven. Als we deze persoon nu niet stoppen, zal het blijven doorgaan: nog meer doden, nog meer slachtoffers.’

‘Ja! Ja, oké...’ zei hij. Toen kreeg hij weer een hoestbui, die zo luidruchtig was dat Kate de telefoon wat verder van haar oor moest houden. ‘Vanavond...’ bracht hij uit, toen hij eindelijk weer wat kon zeggen. ‘Om zes uur. Vanavond zal ik het doen.’ Toen hing hij op.

‘Hij klinkt erg bang, maar hij gáát het doen,’ zei Kate opgelucht.

‘We moeten er in ieder geval voor zorgen dat de agent die zijn verklaring opneemt niet tot Henry en Arron Ko’s kringetje behoort,’ zei Tristan.

Kate belde Varia terug en vertelde haar dat Ted bereid was zijn verklaring af te leggen. ‘Ze gaat regelen dat een collega van haar, inspecteur Della Street, vanavond naar Teds huis gaat. Zij werkt hoofdzakelijk voor de waterpolitie,’ zei ze toen ze weer had opgelegd. ‘Ik heb gevraagd of wij er ook bij mochten zijn en dat vond ze prima.’

‘Denk je dat Ted ons erbij wil hebben?’

‘Kan me niet schelen. Hij legt verdomme die verklaring af, of ik nu wel of niet dreigend toekijk!’

‘Hé, de goeie man is wel stervende, hè...’ zei Tristan.

‘Des te meer reden om de waarheid op te biechten,’ zei Kate.

Toen stond ze op en keek op haar horloge. Het was pas tien uur ’s ochtends. ‘We hebben nog acht uren, die mogen we niet verspillen,’ zei ze, met Magdalena in haar achterhoofd. ‘Ik ga nog eens een poging

wagen bij Alan Hexham. Het zou best eens nuttig kunnen zijn om de lijkschouwingsrapporten van Fiona Harvey en Becky Chard in te zien. Als zij allebei, net als Kirstie, gevangen hebben gezeten voordat ze in het stuwmeer werden gedumpt, moeten hun lichamen sporen van ondervoeding hebben vertoond.'

'Wil je naar het mortuarium van Exeter rijden en kijken of je hem te spreken kunt krijgen?' vroeg Tristan.

'Nee, we kunnen onze tijd beter gebruiken en hem gewoon bellen. Ik wil Dana en Stephen Baker ook nog checken. Dana beheert het bezoekerscentrum van het stuwmeer en Stephen heeft een winkel, dus die zijn waarschijnlijk allebei vrij gemakkelijk te bereiken,' zei Kate. 'Die Dana zit haar hele werkdag naar dat stomme stuwmeer te staren en god weet wat ze als aandeelhouder nog meer uitspookt.'

'En Stephen?'

'Als die echt het zwarte schaap van de familie is, is hij wellicht ook wel bereid om wat uit de school te klappen. En ik wil ook nog wat meer zien uit te vinden over Silvia Bakers chauffeur, als dat echt het enige is wat hij is. Volgens Ted deed hij nog wel meer... Maar Dylan heeft een jachtgeweer en is bepaald niet bang om het te gebruiken, dus denk ik dat we daarbij wat voorzichtiger te werk moeten gaan.'

'En Thomas Baker?'

'Die weet ik nog niet. Daarvoor moeten we eerst meer te weten zien te komen over wat hij allemaal doet.'

'Worden we dan niet een stelletje stalkers?'

'Welnee, Dana en Stephen werken immers allebei op publiek toegankelijke plekken. Als politieagent maakte ik ook altijd graag gebruik van het verrassingselement. We kunnen hen niet dwingen om met ons te praten, maar als we daar binnenstappen en hen een beetje onzeker maken, kan hun reactie best interessant zijn,' zei Kate.

‘Het lijkt wel alsof er een gigantisch schip ligt afgemeerd,’ zei Tristan toen ze de parkeerplaats van het bezoekerscentrum van Shadow Sands op reden. Het grote gebouw van glas en staal was inderdaad gebouwd in de vorm van een boot van vier verdiepingen, met een hoge, gewelfde boeg. Het werd omringd door keurig gemaaide gazons, bezaaid met beelden: sommige opzichtig en modern, andere klassieker en van brons. Zo woest en verlaten, haast sinister, als de rest van het terrein rond het stuwmeer was, zo gezellig en uitnodigend zag het er hier uit.

De parkeerplaats stond halfvol. Achteraan stonden zes touringcars; een groep Japanse toeristen stapte net in een lange rij uit de bus naast de hoofdingang van het centrum. Toen Kate en Tristan uit hun auto stapten, hoorden ze meteen het luide gebulder van de turbines. Ze liepen naar de andere kant van de parkeerplaats en zagen de brug en de steile afgrond naar het water dat helemaal beneden uit de dam spoot. Een mistige wolk waterdruppeltjes steeg op vanuit het kolkende water en vormde een regenboog in de lucht. Ze keken hoe de rivier in de richting van de heuvels liep, tot waar hij achter een rotspunt verdween.

Ze sloten aan achter de rij Japanse dames, die allemaal een strooien zonneklep droegen, betaalden de entree en liepen door het draaihek. Ze kwamen in een grote, lichte ruimte vol beeldhouwwerken, prenten en een verzameling glas en kristal. In de wand zaten allemaal grote, ronde ramen op regelmatige afstand van elkaar die uitkeken over het stuwmeer. Het gaf hun nog meer het gevoel dat ze op een boot waren. Het water zag er van hieruit volkomen anders uit, heel vredig.

Kate vroeg aan een medewerker waar ze Dana Baker konden vinden.

Ze werden langs de kunstvoorwerpen en de koffiehoeke naar een deur helemaal achterin geweest. De koffiehoeke had een groot, langwerpige raam, dat eveneens uitzicht bood op het water, en een groot wit botenhuis waar zojuist een vaartuig uit wegvoer. Aangekomen bij de deur van het kantoor wilde Kate net aankloppen, toen er binnen geschreeuw klonk.

Tristan trok één wenkbrauw op. Ze bogen zich samen wat dichter naar de deur toe.

‘Je mot nie’ steeds dingen voor niks doen, enkel omdat-ie je broer is,’ riep een mannenstem met een zwaar Cockney-accent. ‘Hij bulkt van de poen! As hij hier een evenement wil organiseren, dan mot-ie daar gewoon voor dokken. We zijn godverdomme geen liefdadigheidsinstelling!’

‘Nou... strikt genomen zijn we dat dus wel,’ zei een vrouw met een veel beschaafdere stem.

‘Niet zo bijdehand, Dana.’

‘Hm, is tenminste één van ons dat... Maar nee, ik vind het gewoon een taak van onze familie. Ik heb het elk jaar nog gedaan. Bovendien, dat soort gasten doneert altijd een hele hoop. Dus het gaat gewoon door, of jij het er nu mee eens bent of niet!’

‘Familie, familie... Jullie lijken wel een soort maffia, die sluiten de gelederen ook altijd.’

En toen knalde de deur opeens open. Kate en Tristan konden nog net opzijspringen. Een knappe man van in de vijftig met kort grijs haar, een bril en een chic pak duwde zich langs hen heen en beende weg in de richting van de koffiehoeke.

Het kantoor bleek vrij klein vanbinnen en liep naar achteren smal toe: het zat immers in de ‘boeg’ van het bootvormige gebouw. Aan twee kanten waren ramen waar het licht door naar binnen stroomde, achter het bureau zat een vrouw nerveus met haar vingers te friemelen. Ze was gekleed in wat volgens Kate wel haute couture moest zijn: een wijde, schortachtige zwarte jurk met een soort klompen met dikke zolen eronder. Haar auberginekleurige haar was geknipt in een perfecte, glanzende bob en ze droeg een bril met een dik, wit montuur en een heleboel grove sieraden. Dit was tegenwoordig dus Dana Baker: heel wat

anders dan de onverzorgde, blonde, sproetige jonge vrouw uit dat filmpje dat ze op YouTube hadden gezien.

‘Hallo! Kom erin, alsjeblieft,’ zei ze nadat ze snel haar rug had gerecht.

Kate wilde net beginnen aan haar ingestudeerde toneelstukje over hun onderzoek naar de dood van Simon Kendal, toen Dana toevoegde: ‘Kan ik voor jullie tweeën misschien een kop koffie regelen, na jullie lange reis?’

Ze begreep dat Dana hen aanzag voor iemand anders, iemand die ze verwachtte, en probeerde Tristan met een subtiele blik duidelijk te maken dat hij het spelletje gewoon moest meespelen. ‘Ja, koffie, dat zou heerlijk zijn,’ zei ze.

‘Heel graag, met melk en suiker, alstublieft,’ zei Tristan en hij sloot de deur achter zich.

‘Neem toch plaats, alsjeblieft,’ zei Dana. Ze wees naar de grote, knalroze bank onder het raam dat uitkeek op de weg.

Tristan keek naar Kate en probeerde met zijn blik te vragen: *Vertellen we haar wie we zijn?* Kate knikte vaag, terwijl Dana de telefoon opakte om de koffie te bestellen.

‘Eh, we konden niet helpen dat we het hoorden... Maar daar kreeg u wel even een veeg uit de pan, zeg!’ zei Kate toen Dana weer had opgelegd.

‘Ach ja, dat krijg je als je zaken en privé probeert te combineren, samenwerken met je partner... Ik dacht echt dat jullie met Harrison al hadden gesproken over... het financiële plaatje.’ Toen kneep ze haar ogen tot spleetjes. ‘Jij bent toch Callie Prince,’ zei ze turend in haar agenda, ‘van de Kunstraat?’

Er viel een lange stilte.

Kate wist dat de tijd was gekomen om eerlijk te zijn. ‘Nee, ik ben Kate Marshall, privédetective, en dit is mijn compagnon, Tristan Harper. We doen onderzoek naar de dood van Simon Kendal.’ Ze zag Dana verstijven.

‘O, ik had niet meegekregen dat de politie zou langskomen, meestal bellen jullie even van tevoren.’

‘Nee, wij zijn privédetectives... Maar waarom waarschuwt de politie u anders altijd van tevoren?’

Dana's gezicht leek inmiddels wel van steen. 'Niet erg netjes om je voor te doen alsof je van de Kunstraat bent,' zei ze, Kates vraag gewoon negerend.

'U veronderstelde het, ik corrigeerde u niet meteen,' zei Kate.

'Ik heb geen commentaar.'

'Ik heb nog helemaal niets gevraagd! Hoewel... ik vroeg u wel waarom de politie u van tevoren belt dat ze eraan komen,' zei Kate. Ze trok er één wenkbrauw bij op.

'Wij kennen meerdere hoge politieambtenaren privé. Mijn familie, bedoel ik,' zei Dana. 'Maar nu moet ik jullie verzoeken te vertrekken. Ik verwacht namelijk...'

'Wat een subliem uitzicht op het stuwmeer hebt u hier,' zei Kate en ze wees naar het grote raam aan de kant van het water. 'U ziet hier vast veel.'

'Veel wat?'

'Nou, het opduiken van Simon Kendals verdronken lichaam bijvoorbeeld. En de politie in de hele nasleep van zoiets.'

'Dat was die jongen die aan het kamperen was, toch?'

'Ja.'

'En de politie verdenkt nu zijn vriend?'

'Inderdaad,' zei Kate.

'Wat denken jullie daar nou allemaal van?' vroeg Dana. Ze leek het oprecht te willen weten.

'Wij hebben zo onze twijfels. We vragen ons bijvoorbeeld af hoe Simon precies in het water terecht is gekomen, en daarbij: hij was zo'n sterke zwemmer...'

'O mijn god... Jullie zijn toch niet van die afschuwelijke overpadclub?'

'Nee. Maar eh... Dylan, de assistent van uw tante, wat is zijn rol binnen het bedrijf precies?'

De plotselinge verandering van onderwerp leek Dana te verrassen. 'Dylan? Die is al jaren bij tante Silvia. Hij is haar chauffeur, hij beschermt haar – zoals door de jaren heen wel nodig is geweest ook, met die idioten van de Bond. Een van die aangevochten rechten van overpad loopt namelijk vlak langs haar huis. Wisten jullie dat een van hen

eens bij haar heeft ingebroken en haar heeft bedreigd met een mes?

‘Is ze toen gewond geraakt?’

‘Nee, omdat Dylan hem heeft neergeschoten.’

‘Heeft hij die indringer gedood?’ vroeg Tristan.

‘Ja. Uit zelfverdediging, wat gewoon legaal is. Als Dylan haar niet had verdedigd, had deze man mijn tante vermoord!’

‘Drie dagen geleden heeft Dylan óns ook bedreigd met een jachtgeweer, op de kampeerplek aan het stuwmeer,’ zei Kate.

‘Zoals ik al zei: hij is zeer beschermend naar tante Silvia toe. En dat geweer van hem staat gewoon wettelijk geregistreerd.’

‘Maar het is onwettig om iemand te bedreigen die op openbaar terrein gewoon zijn eigen ding doet,’ zei Kate.

‘Luister, als jullie hier zijn gekomen om...’

‘Hoe zit het eigenlijk met Hedley House?’ vuurde Kate de volgende vraag alweer op haar af. ‘Heeft Dylan daar ook gewerkt?’

‘In de nachtclub? Ja, hij had er de leiding over de portiers.’

‘Hij was uitsmijter?’

‘Ik geloof van wel, ja. Er waren nogal eens problemen met de plaatselijke bevolking.’

‘Arron Ko, is dat een vriend van uw familie?’

‘Ja. Mijn tante en hij zijn al vanaf heel jonge leeftijd bevriend. Maar ik begrijp niet wat deze vragen...’

‘En Henry Ko, is hij ook een familievriend?’

‘Hij is Arrons zoon, dus dat spreekt voor zich. Maar... ik hoef al deze vragen helemaal niet te beantwoorden! Bovendien waren wij niet eens thuis toen Simon Kendal verdronk.’

‘Wij?’

‘Ja, Harrison en ik. We zaten toen in mijn villa,’ zei Dana.

Er werd op de deur geklopt. Harrison kwam binnen met een donkerharige vrouw in een dikke jas met pied-de-poulemotief. ‘Dana, dit is Callie Prince... We hebben een afspraak met haar staan.’

‘Ik heb erg weinig tijd,’ riep Callie.

‘Nou, deze twee hier wilden net vertrekken,’ zei Dana. Ze leek behoorlijk van slag door Kates vragen.

Kate en Tristan verlieten het bezoekerscentrum en liepen terug naar

de parkeerplaats. ‘Wat vond jij ervan?’ vroeg Kate.

‘Geen idee,’ zei Tristan. ‘Ik vind die chique gasten altijd zo moeilijk te peilen. Ze leek me een beetje dom.’

‘Dat zegt niet zoveel,’ zei Kate. ‘Ik wilde haar uit de tent zien te lokken over de andere vermisten, maar natuurlijk zonder Teds verklaring in gevaar te brengen. Maar die Dylan begint steeds interessanter te worden. Hij lijkt er altijd bij te zijn als de familie Baker moet worden beschermd.’

Kate en Tristan reden naar de Hubble Cook Shop, de winkel van Stephen Baker. De zaak lag in een plaatsje dat Frome Crawford heette, een paar kilometer buiten Ashdean, midden in een hoofdstraat vol rijkge- vulde winkels, waaronder een ouderwetse slager en een ambachtelijke bakker, maar ook een verlopen Boots-drogisterij.

Ze parkeerden er op een kleine, betaalde parkeerplaats aan de over- kant en staken de weg over. Ondanks de miezerregen en de reeds lan- ger wordende schaduwen stonden er op de stoep voor de kookspullen- winkel een paar mooie, zilverkleurige potten en pannen uitgestald.

De etalage was prachtig ingericht, met Halloween als thema. Het de- cor was een overtuigend uitzienende Amerikaanse ranch, compleet met losse stal en graansilo. Op de achtergrond draaide traag een smalle, hou- ten windmolen en er stonden zelfs een paar rijen maisplanten. Hiertus- sen waren enkele oranje Le Creuset-schalen zo neergelegd dat het net pompoenen waren. Ook was er een tractor gemaakt van keukenspullen, met koekenpannen als wielen en een broodbakmachine als motor.

Terwijl Kate en Tristan hiernaar stonden te kijken, verscheen er achter het raam ineens een jongetje met een witblond bloempotkapsel, in een rode trui en een spijkerbroek en met een teddybeer in zijn hand.

‘Jezus! Zo lijkt het wel een scène uit *Children of the Corn*,’ fluisterde Tristan.

Meteen daarop kwam een vrouw met lang blond haar de voordeur uit gerend. ‘Truman? Truman!’ riep ze, terwijl ze gejaagd eerst rechts en toen links de straat in keek. Ze had een Amerikaans accent, droeg een strakke yoga-outfit en gypsen en had een jaloersmakend figuur.

‘Is dit soms wie u zoekt?’ vroeg Kate, wijzend naar het jongetje dat hen vanuit de etalage onnozel aankeek.

‘Ja. Godzijdank!’ riep de vrouw en ze haastte zich weer naar binnen. Kate en Tristan volgden haar de gezellige, bomvolle winkel in. Overal stonden koperen potten en pannen, serviesgoed en duur uitziende kookspullen hoog opgestapeld in vrolijk gekleurde kasten.

Het jongetje had intussen een plastic maiskolf van het nepveldje gepakt en probeerde deze nu in zijn mond te stoppen. De vrouw stapte de etalage in. ‘Truman liefje, doe dat nou niet. Kom gewoon met je broertje en je zusje spelen,’ zei ze, en ze tilde hem op. Truman draaide zijn hoofd naar Kate en Tristan en keek hen ernstig aan, terwijl zijn moeder hem de winkel in droeg.

Kate en Tristan liepen door de rommelige gangpaden naar achteren, waar de kassa op een brede houten tafel stond, omringd door hoge stapels dozen. Een man van begin veertig zat erachter *The Guardian* te lezen, met zijn blote voeten op een hoek van de tafel. Hij had een rossige stoppelbaard en schouderlang, blond haar en was gekleed in een spijkerbroek en een zwart Metallica-T-shirt. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ vroeg hij terwijl hij glimlachend naar hen opkeek.

Kate zag de familiegelekenis met Dana wel. ‘Hallo. Bent u Stephen Baker?’ vroeg ze.

‘Jazeker, dat ben ik,’ zei hij terwijl hij van de een naar de ander keek.

De vrouw nam het jongetje intussen mee door een deur achter de kassa. Meteen daarna hoorden ze haar roepen: ‘Moet je toch eens zien wat een troep hier! Ja, ik heb het tegen jou, Banksy!’ Toen klonk er een klap en een gil.

‘Zocht u iets speciaals?’ vroeg Stephen, schijnbaar onberoerd door wat er achter hem gebeurde.

Kate wilde hem net antwoorden, toen een andere blonde jongen en een meisje, beiden duidelijk wat ouder dan het eerste kind, luid krijsend door de deur naar buiten stormden. De vrouw rende hen tot voor in de winkel achterna. ‘Banksy, Tallulah! Mamma is boos!’

‘Niet rennen!’ zei Stephen lusteloos en met een vage glimlach. ‘Sorry, hoor. Wat wilde u precies?’ vroeg hij terwijl hij zijn aandacht weer op hen richtte.

‘Wij zijn privédetectives en doen onderzoek naar het overlijden van Simon Kendal, die onlangs is gevonden in het stuwmeer van Shadow Sands.’

Stephens gezicht betrok. ‘Getver. Ja, daar heb ik over gehoord,’ zei hij. Hij trok zijn haar in een paardenstaart en maakte het vast met een elastiekje. ‘Arme jongen.’

‘Mijn naam is Kate Marshall en dit is mijn compagnon, Tristan Harper. Kunnen we misschien even met u praten?’

‘Hoezo?’

‘We weten dat u ook aandelen in het familiebedrijf bezit en willen u een paar vragen stellen over het stuwmeer.’

‘Eh, dat is groot en nat... Da’s zo’n beetje alles wat ik erover weet. Ik heb me een paar jaar geleden teruggetrokken uit het familiebedrijf,’ zei hij.

‘Maar u hébt een poos de nachtclub in Hedley House gerund. En wij hebben het vermoeden dat enkele van de jonge mensen die deze club hebben bezocht, tegenwoordig in de database voor vermiste personen zijn opgenomen,’ zei Kate.

Dit laatste stukje informatie leek Stephen oprecht zorgen te baren. ‘Vermiste personen?’

‘Ja. Een jonge vrouw en een jonge man zijn beiden vermist geraakt na een avondje stappen in Hedley House.’

‘Hoor eens, willen jullie misschien een kopje koffie of thee? Mijn kantoor is hierachter.’

‘Heel graag,’ zei Kate.

Er viel ineens van alles om voor in de winkel, het maakte een vrese-lijke herrie. Meteen begon de vrouw weer op de kinderen te foeteren.

‘Jassy? Ik ben even in het kantoortje,’ riep Stephen. ‘Deze kant op,’ voegde hij er voor Kate en Tristan aan toe en hij leidde hen door de deur.

In Stephens kantoor stonden een paar oude meubels en midden op de vloer lag een berg legoblokjes. Hij pakte wat speelgoed van een doorgezakte bank en gebaarde dat ze daar konden gaan zitten. ‘Koffie of thee?’ vroeg hij toen. ‘Ik heb zo’n ding met capsules,’ voegde hij eraan toe, wijzend naar het apparaatje op de hoek van het bureau.

‘Koffie,’ zei Kate.

‘Voor mij ook, graag,’ zei Tristan.

Ze namen plaats op de bank.

‘We hebben uw zus Dana zojuist gesproken, in het bezoekerscentrum.’

‘Aha! En hebben jullie de charmante Harrison toen ook ontmoet?’ vroeg Stephen terwijl hij een nieuwe capsule in het apparaat liet vallen.

‘Ja.’

‘Dana kickt op een beetje ruig, en op cockneys. Toen Ray Winstone een keer een tentoonstelling in het bezoekerscentrum had bezocht... kon ze haar slipje daarna wel uitwringen...’

Er viel een stilte. Kate stond even volledig met haar mond vol tanden.

Stephen ging rustig verder met de koffie en overhandigde hun vervolgens elk een klein kopje.

‘Eh, ik ben degene die Simon Kendals lichaam heeft gevonden,’ zei Kate.

‘Shit!’ zei Stephen. Hij drukte overdreven meelevend een hand tegen zijn borst. ‘Dat moet afschuwelijk voor u zijn geweest.’ Hij ging op de rand van zijn bureau zitten.

‘Ja, ik was aan het duiken met mijn zoon.’

‘Ik heb nooit gesnapt waarom mensen graag in dat stuwmeer gaan duiken. Het water is er alleen maar smerig en donker.’

‘De zee was die dag erg ruw. En mijn zoon wilde graag de verdronken gebouwen zien.’

‘En, is dat gelukt?’

Kate knikte en nam een slok van haar koffie. ‘De kerk. Het water stond erg laag.’

‘Ja, het is een droge zomer geweest... Juist. Nou ja, shit... Maar waar kan ik u nu mee van dienst zijn?’

‘Dylan, de assistent van uw tante. Hij gaat over de onderhoudsboten, toch?’

‘Is dat zo?’ vroeg Stephen. Hij leek oprecht niet te begrijpen waar ze naartoe wilde.

‘Ja. En hij is uitsmijter geweest bij Hedley House.’

‘Ach shit, u bedoelt die boten op het stuwmeer... Ik dacht dat u wilde weten of wij boten onderhouden. Onze familie bezit een jacht en een paar zeilboten die we op de Norfolk Broads gebruiken.’

‘Deze Dylan, neigt hij naar gewelddadigheid? Was hij als uitsmijter lastig in bedwang te houden?’ vroeg Kate. Ze kwam er maar niet uit of Stephen een onbenul was, dan wel een enorme gladjanus.

‘Welnee! Jullie weten hoe die ordinaire dorpsdisco’s zijn. Ik zal eerlijk zijn: Hedley House was een goudmijn, maar geen geweldige plek om te werken. D’r was altijd wel wát. Dus hadden we zo’n taaie ouwe klootzak als Dylan hard nodig om de orde te bewaren.’

‘Er zijn twee mensen vermist geraakt na een avond in die club: in 2008 een man die Ulrich Mazur heette, en in 2009 een jonge vrouw genaamd Sally-Ann Cobbs. Deze vermissingen zijn beide gemeld bij de politie. Is de politie toen ook naar de club gekomen?’

‘Niet dat ik me kan herinneren. Goh, vermist...’

‘Ja. Ze verlieten de club aan het eind van de avond en gingen te voet naar huis, waarna ze allebei in het niets zijn verdwenen.’

‘Wat vreselijk,’ zei Stephen. Hij schudde zijn hoofd en wreef over zijn stoppelkin. ‘Het zou kunnen dat er toen is gevraagd naar onze bewakingsbeelden, maar we hadden alleen binnen camera’s hangen.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Maar luister, ik vind het hartstikke leuk om hier met jullie te kletsen, maar... Wat heeft dit alles met mij te maken? Ik kan die arme Jassy niet te lang alleen laten met drie kinderen én de winkel...’ zei hij met een nerveus lachje.

‘Een van de theorieën is dat ze de club dronken hebben verlaten en vervolgens in het stuwmeer zijn gevallen,’ improviseerde Kate erop los. ‘Heeft de politie ooit een officieel verzoek ingediend om het stuwmeer te doorzoeken?’

‘Ik zou het niet weten. Zoals ik al zei, herinner ik me niet eens dat de politie in Hedley House met ons over deze vermiste personen is komen praten. En verder ben ik totaal niet betrokken bij de waterkrachtcentrale of het stuwmeer. Mijn familie was het niet eens met mijn beslissing om met Jassy te trouwen. Mijn broer Thomas, de grote landeigenaar, is degene die jullie daarvoor moeten hebben,’ zei Stephen. Buiten het kantoortje klonk opnieuw lawaai, gevolgd door gekrijs van een van

de kinderen. Bovendien begon er in de winkel een telefoon te rinkelen.

‘Hebt u het telefoonnummer van uw broer voor ons?’ vroeg Kate.

‘Nee. Ik geef zijn nummer nooit door aan vreemden. Op zijn eigen verzoek.’

Jassy verscheen in de deuropening, ze glimlachte naar Kate en Tristan. ‘Sorry, dat ik stoer... maar Stevie, zou jij even op de kinderen kunnen passen? Ik hang net met DHL aan de telefoon over die dozen,’ zei ze.

‘Ja, hoor. Eh... was dat alles?’ vroeg Stephen. Hij wachtte hun antwoord niet af, maar gebaarde dat ze moesten opstaan.

Ze verlieten met zijn allen het kantoortje. Stephen rende meteen door naar voor in de winkel, waar zijn kinderen nog steeds luidruchtig tekeergingen.

Zijn vrouw stond bij de telefoon uit te leggen dat een aantal dozen op een verkeerd adres waren bezorgd. ‘Nee nee, dit is niet de oude telefooncentrale. U spreekt met de Hubble, in de hoofdstraat van Frome Crawford.’ Ze knikte glimlachend naar Kate en Tristan toen ze haar passeerden.

Ze zagen Stephen niet meer toen ze de winkel verlieten, hij had zijn kinderen meegenomen naar een ander gangpad. Toen ze weer de hoofdstraat op stapten, bleek de lucht vol donkere wolken te hangen.

‘En? Wat vond jij ervan?’ vroeg Tristan.

‘Ik weet het niet zo goed. Soms kwam hij wel nerveus over. Maar ja, wij zijn ook maar gewoon twee mensen die hem ineens van alles beginnen te vragen.’

‘Is het dan niet een beetje vreemd dat hij zo veel tijd voor ons nam? We deden niet eens alsof we een dure steelpan kwamen kopen of zo.’

Kate glimlachte. ‘Dat weet ik ook niet.’

Ze keek op haar horloge. Het was twee uur ’s middags. ‘Laten we even een hapje gaan eten, dan rijden we daarna naar Ted Clough,’ zei ze.

Ted Clough kwam weer bij zijn huis aan, na een lange ochtend vol afspraken in het ziekenhuis. Hij had er nieuwe medicijnen gekregen én ze hadden hem verteld dat zijn prognose nóg ongunstiger was geworden: hij had nog hoogstens twee weken te leven. Het was voor hem niet echt als een verrassing gekomen.

Zittend in de wachtkamer van het ziekenhuis had hij nagedacht over zijn naderende gesprek met de politie. Hoe vaker hij aan de familie Baker dacht en wat ze allemaal hadden gedaan, hoe kwader hij werd. Hij móést met de politie praten en zorgen dat de boel fatsoenlijk werd opgetekend. Hij zou ze álles vertellen. Hij zou ze alleen vragen om zijn naam hangende het onderzoek uit de boeken te houden. Hopelijk was hij er dan al niet meer tegen de tijd dat de bom barstte. Ook had hij zijn notaris gebeld en hem verteld dat het niet lang meer zou gaan duren. Hij had hem nogmaals op het hart gedrukt dat zijn katten de allereerste prioriteit moesten krijgen, zoals ook in zijn testament stond. Hij wilde er zeker van zijn dat er straks nog steeds goed voor ze werd gezorgd.

Ted liep de trap op om zich te wassen en te zorgen dat hij een beetje netjes voor de dag zou komen. Lekker lang in bad liggen weken had hij een tijdje geleden al opgegeven: zijn knieën konden het in- en uitstappen niet meer aan. Een echte douche had hij nooit laten aanleggen, dus rommelde hij maar wat aan met een aangekoppelde slang met een zwakke straal. Dit was altijd het enige moment waarop hij zijn zuurstoftoevoer loskoppelde. Zittend op een groot plastic krat in het bad moest hij daarom telkens even stoppen om bij te komen. Zelfs deze

eenvoudige armbewegingen maakten hem al kortademig en veroorzaakten de zoveelste pijnlijke hoestbui.

Buiten begon het al te schemeren. Vanaf zijn hoge uitkijkpunt op de krat kon hij door het badkamerraam het bos achter zijn achtertuin zien. Hij woonde zo afgelegen dat hij nooit de moeite had genomen om er matglas in te laten zetten. Twee van zijn katten zaten op de vensterbank: een kleine witte lag er lekker te slapen en zijn grote rode kater zat constant te draaien en te schuiven op de glibberige tegels. Op de elektriciteitsdraad achter het huis zat een zwerm zwarte kraaien.

Rillend wachtte Ted tot de kleine plastic kan die hij hier altijd voor gebruikte met warm water was gevuld, toen tilde hij hem met een trillende hand op en goot het water over zijn hoofd. Daarna schrobde hij met zijn andere hand de shampoo uit zijn haar.

Hij hoorde het geluid van een autoportier dat werd dichtgegooid, de kraaien op de kabel vlogen luid krassend op.

Even later dacht Ted beneden in huis iets te horen. ‘Hallo?’ riep hij. Er volgde slechts stilte. Maar toen hoorde hij de vloerplanken kraken: er liep iemand naar de trap! ‘Arthur? Ben jij dat?’ De postbode kwam wel eens kijken hoe het met Ted ging. Maar die klopte altijd eerst aan en riep dan door de brievenbus of het goed was dat hij binnenkwam.

Ted droogde vlug zijn haar af en klom uit het bad op de versleten badmat. Aan het kraken van de traptreden hoorde hij dat er iemand langzaam naar boven kwam. ‘Wie is daar?’ riep hij, worstelend om de lus van de zuurstofslang over zijn hoofd te krijgen. Hij was net bezig om de luchtgaatjes onder zijn neusgaten te frummelen, toen de badkamerdeur openzwaaide.

‘Hallo, Ted,’ zei een stem.

Ted keek op naar de man die, behalve een winterjas en laarzen, ook een paar dikke zwarte handschoenen droeg. ‘Wat moet jij hier?’ vroeg hij.

De man schoot naar voren en gaf een ruk aan de zuurstofslang.

‘Wat? Nee!’ Ted viel naar voren, struikelend over zijn eigen voeten, en belandde op zijn buik, met de slang om zijn hals gewikkeld.

‘Kom op,’ zei de man. ‘Opstaan!’ en hij greep Ted bij zijn haar.

Deze gilde het uit van de pijn toen hij naakt de badkamer uit werd

gesleurd, de overloop op. Ted probeerde te schreeuwen, maar er zat geen lucht meer in zijn longen. Hij voelde dat een van de leren handschoenen op de blote huid van zijn been werd gelegd, waarna hij werd opgetild.

‘Wij gaan een vliegreisje maken,’ zei de man.

Inspecteur Della Street had Kate die middag om half vijf gebeld. Ze hadden afgesproken elkaar even voor zessen bij het huis van Ted Clough te treffen.

Toen Kate en Tristan in Kates auto aankwamen, stonden er twee politieauto’s bij Teds achterdeur. Het was donker en de keukendeur stond wagenwijd open. Een paar van Teds katten liepen doelloos rond in het licht dat uit de keuken kwam en maakten er onrustige geluidjes bij. De keuken zag er nog precies hetzelfde uit als de eerste keer dat ze hier waren, maar toen ze doorliepen naar de gang, zagen ze onder aan de trap Della Street op haar hurken naast het lichaam van Ted Clough zitten. Hij was naakt en lag met zijn hoofd tegen de muur. Kate zag dat zijn nek was gebroken, zijn gezicht keek de verkeerde kant op. De zuurstofslang zat om de verwrongen huid van zijn nek heen gekronkeld.

‘O, jesus...’ bracht Tristan uit.

Kate joeg de grote rode kater weg toen deze aan zijn baas begon te snuffelen. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze aan Della.

‘Toen we hier vijf minuten geleden aankwamen, vonden we hem zo,’ antwoordde ze.

Een jonge geüniformeerde agent kwam de trap af gelopen. ‘Er is verder niemand. En ik heb geen sporen van braak gevonden,’ rapporteerde hij.

‘Moet je die blauwe plek op zijn rechterbeen zien: dat is een handafdruk. En de losse huid van zijn nek lijkt wel gescheurd...’ zei Kate. ‘Denk je dat iemand hem van de trap af heeft geduwd?’ Ze wierp een blik op de bloederige deuk in het pleisterwerk onder aan de trap. Halverwege lag een dunne, lichtgekleurde badhanddoek, een paar treden lager lag Teds zuurstoffles.

Terwijl Kate de trap op liep, hoorde ze via Della’s radio dat er versterking onderweg was. In de badkamer was het een puinhoop: het me-

dicijnkastje was van de muur af getrokken en de hele inhoud ervan lag verstrooid over de vloer. Ze controleerde vlug alle andere ruimten, maar die waren inderdaad leeg.

Toen ze weer beneden kwam, arriveerde net Henry Ko met nog drie agenten, onder wie rechercheur Merton met zijn kreukelpak en zijn al even kreukelige gezicht. ‘Wat doet zij in godsnaam op een plaats delict?’ vroeg Ko toen hij Kate zag.

‘Hoe weten jullie dat hier een misdrijf is gepleegd?’ vroeg Kate terwijl ze van Henry naar Merton keek, en weer terug. ‘Della is hier pas vijf minuten geleden aangekomen.’

Kate en Tristan werden naar een politiebus gebracht, waar hun werd gezegd te wachten. De bus had geen ramen en was vrij krap, met slechts een kleine tafel met bankjes erin.

‘Worden we nou vastgehouden of zo?’ vroeg Tristan. Hij zat op een van de bankjes, Kate liep onrustig heen en weer. Voor de deur van de bus stond een vrouwelijke politieagent.

‘Zo voelt het wel,’ zei Kate. Ze opende de deur. ‘We hebben wat frisse lucht nodig, hoor,’ zei ze tegen de agente. Ze zag dat het busje van de forensische dienst intussen ook was gearriveerd. Het stond voor Teds huis, naast nog twee politieauto’s.

‘We willen graag dat u even hier blijft, zodat wij het huis kunnen doorzoeken op forensisch materiaal,’ zei de jonge agente, waarna ze toevoegde: ‘Willen jullie soms een kop thee?’

‘Daar zeg ik geen nee tegen,’ zei Tristan.

De politieagente kwam het trapje op, sloot de deur weer achter zich en begon thee voor hen te zetten in het piepkleine keukentje in de hoek.

Pas een uur later stapte Henry Ko de bus binnen om met hen te praten. Hij kwam tegenover hen op de smalle bankjes zitten. ‘Della vertelde me zojuist dat ze was gebeld door hoofdinspecteur Varia Campbell van de Metropolitan Police,’ zei hij. ‘Jij scheen te hebben geregeld dat Ted Clough een officiële verklaring zou afleggen, over de twee lijken die in 1989 en 1991 in het stuwmeer van Shadow Sands zijn gevonden... Waarom wist ik daar niets van?’

Kate besloot open kaart met Ko te spelen en hem gewoon te vertellen wat ze hadden ontdekt. Dus zei ze dat het klopte: Ted Clough had

belastende informatie over de doden uit het stuwmeer, aangevuld met een doofpotverhaal geregisseerd door de familie Baker. Hij had op het punt gestaan om dit alles eindelijk officieel te laten registreren. Maar toen ze hiervoor vanavond bij zijn huis arriveerden, bleek hij te zijn overleden.

‘Hij is niet van die trap af gevallen, hoor, dat was geen ongelukje,’ zei Kate. ‘De manier waarop zijn hoofd de muur heeft geraakt, dat ziet er echt uit alsof hij is geduwd...’

Vervolgens deelde ze de rest van de informatie met hem die Tristan en zij tot nu toe hadden verzameld: over Magdalena’s verdwijning, over de moord op Simon Kendal en over de andere vermiste jonge mannen en vrouwen. Henry Ko luisterde aandachtig en leek oprecht verontrust, maar reageerde plots boos toen Kate was aanbeland bij het gedeelte waar Kirstie Newett werd opgepikt door Arron Ko.

Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht. ‘O Jezus,’ zei hij geïrriteerd. ‘Kirstie Newett! Die blijft mijn familie ook maar achtervolgen...’

Kate keek Tristan aan, die duidelijk al net zo verbaasd was over Henry’s reactie. ‘Ken jij Kirstie Newett?’ vroeg ze.

‘Nou, kennen... ik wéét van haar bestaan. Ik en mijn familie.’

Hij wreef over zijn gezicht en zuchtte diep. Toen stond hij op, liep naar de deur van de bus, waar inmiddels het hele forensisch team en nog een paar politieagenten druk voor heen en weer liepen, en trok hem dicht. ‘Ik ga jullie een paar dingen vertellen. Maar die moeten wel onder ons blijven! Ik kan het er niet bij hebben dat jullie twee ophof gaan lopen maken en allerlei idiote theorieën rondstrooien,’ zei hij. Hij ging weer tegenover hen zitten.

‘Het zijn geen idiote theorieën...’ begon Kate.

Henry stak een hand op. ‘Alsjeblieft, laat me even uitpraten.’

‘Oké, steek maar van wal,’ zei ze.

‘Ten eerste: ik ben het met je eens dat Ted Cloughs dood er zeer verdacht uitziet. En zo gaan we er als politie dan ook mee om. Hij was onder andere verzamelaar van zeldzame munten. We zijn in de afgelopen drie maanden al tweemaal door hem gebeld omdat er zich een indringer op zijn terrein zou bevinden. Hij had gouden munten ter waarde van bijna twintigduizend pond in zijn kantoortje liggen, gewoon in laden,

geen slot erop of niks. We hebben hem al zo vaak gezegd dat hij die verzameling in een bankkluis zou moeten stoppen... De reden dat wij daarnet zo rap konden reageren is trouwens dat we in de buurt waren en Della over de radio hoorden. Sinds jullie hier zitten te wachten, hebben we ontdekt dat er inderdaad geen enkele gouden munt meer in dat huis aanwezig is. We vermoeden dat hij een, of misschien wel meerdere, inbrekers heeft betrap en dat die hem vervolgens hebben vermoord.'

'Hij had belastende informatie voor ons, die hij vanavond officieel zou overdragen.'

'En daar ga ik ook beslist achteraan, Kate,' zei hij.

Hij keek er vreselijk oprecht bij, maar ze was er nog niet klaar voor om alles wat hij zei zomaar voor zoete koek aan te nemen. 'Maar hoe zit het dan met Kirstie Newett? Zij noemde spontaan jouw vaders naam.'

Henry's gezicht betrok weer. Hij stond op en liep naar een van de computers in de bus. 'Ik heb hier ook toegang tot HOLMES... Maar let wel, ik laat je dit alleen maar zien als toelichting,' zei hij. Hij zocht een politiedossier op en drukte op 'print'.

Het bleef doodstil terwijl ze wachtten tot de bladzijden uit de printer waren gerold. Tristan wierp een nerveuze blik op Kate.

Henry keerde terug naar de tafel. 'Dus... strikt vertrouwelijk, hè,' zei hij en hij gaf hun meerdere bladzijden aan van een politierapport dat boven elke pagina de naam KIRSTIE NEWETT droeg.

Terwijl Kate de pagina's doorlas, zakte de moed haar steeds verder in de schoenen.

'Kirstie heeft je er zeker niet bij verteld dat mijn vader in 2010 een contactverbod voor haar heeft aangevraagd, kort na haar vrijlating uit een beveiligde inrichting in Birmingham?' zei Henry kalm.

'Nee,' zei Kate. Zodra ze een bladzijde had gelezen, gaf ze hem door aan Tristan. Ze las dat Arron Ko tot zes keer toe de politie had ingeschakeld omdat Kirstie in de tuin van het huis van de familie Ko even buiten Exeter was aangetroffen. Ze had zelfs tweemaal bij hen ingebroken. De meest recente keer was Kerstmis 2011 geweest. Toen had ze in de badkamer van de familie een spiegel kapotgesmeten en er haar polsen mee doorgesneden. Kate zag de littekens op Kirsties arm weer voor zich.

‘Ze stalkt mijn vader nu al jaren en heeft in die periode ook mijn moeder en mijn broer bedreigd... Heb jij ooit een stalker gehad, Kate?’ vroeg Henry.

‘Ja.’

‘Nou, dan weet je hoe angstaanjagend dat kan zijn. Puur dankzij ons snelle handelen afgelopen kerst – en door onze kennis van eerste hulp – hebben we toen weten te voorkomen dat ze in onze badkamer doodbloedde! Ik wilde niet dat ze in ons huis zou overlijden, zodat wij voortaan met zo’n afschuwelijke herinnering zouden moeten leven,’ zei Henry.

‘Maar dit verklaart niet hoe Kirstie zo geobsedeerd is geraakt door je vader,’ merkte Tristan op.

Henry knikte. ‘Mijn vader was het gezicht van de politie: vaak te zien op het nieuws, in plaatselijke oproepen van *Crimewatch* en dergelijke. En hij heeft jarenlang voorlichting gegeven op scholen. Die van Kirstie heeft hij bezocht toen zij zestien was: dat was waarschijnlijk waar ze hem voor het eerst heeft gezien.’

‘Maar Simon Kendal dan?’ vroeg Kate. ‘Waarom had je zo’n haast met verkondigen dat zijn dood een ongeluk was geweest? Vervolgens moest je die keutel weer intrekken.’

‘Ik heb zijn dood niet tot ongeluk bestempeld. Ik heb slechts verwoord wat er in het rapport van de lijkschouwer stond.’

‘Ja, waarom is er eigenlijk een andere lijkschouwer bij gehaald? Alan Hexham had die lijkschouwing gewoon moeten doen,’ zei Kate.

‘Klopt, Alan Hexham is daar niet voor gevraagd. De regering is voor de helft eigenaar van het stuwmeer en de hydro-elektrische centrale van Shadow Sands, een complex dat zorgt voor de stroomvoorziening van honderdduizenden huishoudens. Het is daarom niet ongebruikelijk dat de regering bij een verdacht sterfgeval zelf iemand inschakelt, iemand die misschien een hogere veiligheidsmachtiging bezit.’

Kate schudde haar hoofd. ‘Dat vind ik niet erg geloofwaardig klinken,’ zei ze.

‘Niet? Wat als Simon Kendal een terrorist was geweest, met plannen om de centrale te saboteren?’

‘Hij was gewoon een student uit de buurt.’

‘Ja, dat weten we nú,’ zei Henry. ‘Ik weet dat het lang geleden is dat je bij de politie zat, Kate. Maar wij reageren liever reflexmatig, ook in situaties die uiteindelijk onschadelijk blijken.’

‘Maar nu jullie weten dat Simon Kendal gewoon maar een student was, vinden jullie zijn dood dan niet verdacht?’

‘Jazeker,’ zei Henry. ‘En we hebben ook een moordwapen. In de modder aan de oever van het stuwmeer is een tentharing gevonden. Hij zat vol met vingerafdrukken van Geraint Jones én was gebruikt om Simon mee te steken. We weten dat er gaten zitten in het hekwerk langs het stuwmeer. Die informatie maakt onze zaak tegen Jones alleen maar sterker. Hierdoor kon zowel Simon als Geraint immers prima bij het water komen, zonder over dat hek heen te hoeven klimmen.’

Kate leunde achterover op de smalle, bobbelige zitting van het bankje. Alles wat ze tot nu toe hadden ontdekt, was haar uit handen geslagen. Waren zij en Tristan hun tijd dan echt aan het verprutsen? Spéélden ze alleen maar detectiveje? Politiemensen als Henry Ko konden allerlei details over getuigen opzoeken via het HOLMES-netwerk. Kate was er altijd prat op gegaan dat ze alle informatie kon vinden; nu besefte ze dat ze helemaal niets hadden.

‘Maar Magdalena Rossi dan?’ vroeg ze. ‘Jullie hebben haar scooter uit een greppel gevist.’

‘Ja. En die greppel leidde twintig meter verderop naar een rioolbuis, waar we een van haar oorringen hebben gevonden,’ zei Henry. ‘Ik kan me heel goed voorstellen dat ze in de mist van de weg is geraakt en toen met haar scooter in die greppel is beland. Die rioolbuis brengt het water van de akkers naar de zee. Misschien kun je je het niet meer herinneren, maar er was die avond een enorm noodweer. Wij werken daarom nu aan de theorie dat haar lichaam is meegesleurd door een vloedgolf. We hebben de kustwacht al gealarmeerd en verteld dat ze wel eens de zee op kan zijn gedreven. Maar zoals je weet, is de kustlijn in dit gebied nogal grillig, met sterke stromingen en getijden. Magdalena’s scooter zat helemaal klem in de opening van die rioolbuis, wat ons sterkt in ons idee dat ze naar de zee is gespoeld. We zullen haar lichaam misschien nooit meer vinden, al hopen we natuurlijk van wel...’

Ik wil nog even benadrukken dat ik hoop dat jullie beiden goed be-

seffen dat ik al deze informatie in vertrouwen met jullie heb gedeeld – en dat alles dus strikt vertrouwelijk dient te blijven.’

Kates hoofd was nog druk bezig om alles te verwerken. Ze deed haar uiterste best om nog een vraag of feit te bedenken waarmee ze Henry’s woorden zou kunnen weerleggen. Ze zat nog steeds met zo veel vragen: over die vermist geraakte jonge mannen en vrouwen, over de vastgebonden lichamen die Ted in het stuwmeer had gevonden en waarover hij had moeten liegen... ‘Toch vind ik nog steeds dat jullie het stuwmeer van Shadow Sands zouden moeten doorzoeken.’ Ze hoorde haar eigen stem trillen.

‘Op grond waarvan?’ vroeg Henry.

‘Op grond van het feit dat daar lijken in zijn gedumpt, die zijn afgedaan als ongevallen. Er zouden best nog meer lichamen op de bodem kunnen liggen,’ zei Kate.

‘Ik kan het echt niet verantwoorden om een belangrijke energiecentrale dicht te gooien en onze marine-eenheid met al haar middelen in te zetten – voor slechts een vermoeden van een...’ Hij zweeg abrupt.

‘Slechts een vermoeden van wie...?’

‘Een vermoeden van een amateurprivédetective die, als ik zo vrij mag zijn, in het verleden zo haar eigen problemen heeft gekend...’

‘Dat is wel heel bot!’ zei Tristan.

‘Nee, da’s gewoon direct,’ zei Henry. ‘En ik geloof dat jullie het nodig hebben dat ik direct tegen jullie ben – voordat jullie jezelf helemaal voor gek zetten.’

Er werd op de deur van de politiebus geklopt. Rechercheur Merton kwam het trapje op. ‘Sorry chef, maar de forensische dienst is bijna klaar. Het ziet er naar uit dat de inbreker via een achterraam is binnengekomen. We hebben gebroken glas gevonden, een gedeeltelijke duimafdruk en voetafdrukken buiten... En u hebt, eh... bezoek.’

Kate en Tristan volgden Henry Ko de bus uit.

Een lange, magere man van begin vijftig stond naast het politielint bij de achterdeur van het huis met een van de geüniformeerde agenten te praten. Hij droeg een duur uitziend krijtstreppak, een lange zwarte jas en glimmende zwarte schoenen. Hij was opvallend bleek van huid, had grijzend haar en een blauwige *five o'clock shadow* op zijn kin.

‘Jawel, lord Baker... Maar ik mag niemand binnenlaten voordat de forensische dienst helemaal klaar is,’ zei de politieagent net.

‘Maar natuurlijk, dat begrijp ik heel goed,’ zei de man. ‘Ah, Henry...’
voegde hij eraan toe toen hij hem samen met Kate en Tristan zag staan.

‘Thomas,’ zei Henry.

‘Ik hoorde het net, via de administratie van het landgoed,’ zei Thomas terwijl hij Kate en Tristan bestudeerde.

‘Ja, we zijn nog bezig om alle puzzelstukken op hun plek te krijgen, maar het ziet eruit als een inbraak,’ zei Henry.

Kate begreep niet wat Thomas Baker hier deed. En waarschijnlijk had ze hem onbewust een boze blik toegeworpen, want opeens keerde hij zich naar haar en Tristan.

‘Kennen wij elkaar?’ vroeg hij. ‘De naam is Thomas Baker.’

‘Waarom bent u hier?’ flapte Kate eruit, zonder zijn uitgestoken hand te schudden.

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Misschien kunt u zich eerst even fatsoenlijk voorstellen?’ zei hij.

‘Kate Marshall. En dit is mijn compagnon, Tristan Harper.’

‘Compagnon? In wat?’ vroeg hij op laatdunkende toon.

‘Ik ben privédetective. Wij hebben onderzoek gedaan naar de dood van Simon Kendal in het stuwmeer...’

‘Kate heeft geen enkele connectie met mij of de politie,’ voegde Henry er vlug aan toe.

Kate zag dat ze intussen ook de aandacht van de geüniformeerde agenten hadden. ‘Wat doet u hier, op een plaats delict?’ herhaalde ze haar eerdere vraag.

Thomas Baker verplaatste zijn gewicht ongemakkelijk van de ene voet op de andere en keek haar lange tijd strak aan. Hij stond kennelijk af te wegen wat hij moest antwoorden. ‘Ted Cloughs woning is onderdeel van het landgoed Shadow Sands. Hij was mijn huurder,’ antwoordde hij ten slotte op ijzige toon. ‘En als eigenaar van dit landgoed ben ik betrokken bij alles wat er op mijn grondgebied gebeurt, dus ook bij eventuele misdaden die er worden gepleegd en het welzijn van mijn huurders. Is dat voldoende uitleg voor u, mejuffrouw Marshall?’

Kate voelde dat haar wangen rood werden onder de blikken van ie-

dereen om haar heen. Iets aan Bakers toon en de manier waarop iedereen hier vervolgens op reageerde, gaf haar het gevoel dat ze een leerling was die een standje kreeg van haar docent. ‘U houdt er niet van om te worden ondervraagd, is het wel?’ hield ze zich stoer staande, en ze dwong zichzelf hem erbij in de ogen te kijken.

Thomas draaide zich naar Henry toe. Er verscheen een scheve, valse glimlach op zijn gezicht. ‘Nee... niet door een of andere amateurdetective en haar – hoe was het ook alweer? – sidekick,’ zei hij grinnikend.

Henry en de andere politieagenten lachten ongemakkelijk mee.

‘Ted Clough stond op het punt om een officiële verklaring af te leggen. Hij zou gaan vertellen dat hij, toen hij nog in dienst was van het stuwmeer, het rechtstreekse bevel had gekregen om te liegen over twee lichamen die hij in het water had gevonden...’

Thomas hield abrupt op met grinniken.

‘In 1989 en 1991 werden in het meer de lichamen van twee vrouwen gevonden, in beide gevallen waren de armen en benen vastgebonden. Ted kreeg te horen dat hij dit laatste detail diende te verzwijgen. Bovendien moest hij liegen over de exacte locatie waar de lichamen waren aangetroffen...’

Thomas stak een hand op. Hij schuifelde wat dichterbij naar Kate toe en zei zacht: ‘Een van mijn huurders op leeftijd is op slechts enkele passen hiervandaan op brute wijze aangevallen en u staat hier luidkeels te roepen over zeer ernstige en – als het allemaal waar is – hoogst gevoelige zaken. Ik zou graag willen dat u uw toon wat matigde. En ik stel voor dat u een officiële verklaring aflegt aan Henry hier... eh, inspecteur Ko.’

‘Die informatie heeft ze me al gegeven,’ zei Henry Ko.

‘Mooi. Dan kan ik dat met een gerust hart aan jou overlaten, Henry. Ik vertrouw erop dat jij al deze beschuldigingen terdege zult onderzoeken. En mocht ik kunnen helpen, dan zal ik je vanzelfsprekend bij elk punt van zorg zo goed mogelijk van dienst zijn,’ zei Thomas.

Een van de leden van het forensisch team verscheen bij de achterdeur en vertelde Thomas Baker dat hij naar binnen mocht.

‘Goed, als u mij dan nu wilt verontschuldigen...’ zei hij. En hij dook onder het politielint door en verdween in Ted Cloughs huis.

Henry volgde hem. ‘Zorg dat zij van het terrein af worden begeleid,’ droeg hij rechercheur Merton nog vlug even op.

Kate en Tristan reden terug naar de hoofdweg, met rechercheur Merton in zijn auto zo’n beetje op hun bumper. Bij de poort bleef hij staan en keek hen na totdat Kate weer de grote weg op was gedraaid.

Er hing een afschuwelijke stilte in de auto.

‘Ben je boos op me?’ vroeg Kate uiteindelijk.

‘Welnee, ik ben alleen nogal beduusd. En pissig... over hoe die vent tegen jou sprak. Ik wou dat ik mijn bek had opengetrokken en er iets van had gezegd,’ zei Tristan. ‘Die verwaande eikel...’

‘Dank je,’ zei Kate.

‘En dankzij Henry Ko heb ik vraagtekens moeten plaatsen bij alles wat we tot nu toe hadden ontdekt... Kirstie, Geraint, de andere slachtoffers,’ zei Tristan.

‘Ja, en Ted? Waarom heeft hij ons verdomme niet verteld dat zijn huis op Shadow Sands-terrein staat, dat hij het nota bene van de familie Baker huurt?’

‘Dat zullen we nooit weten, want Ted is dood...’ zei Tristan.

‘Een inbraak klinkt wel logisch, maar komt ook wel verdomde goed uit... En Magdalena? Denk jij echt dat ze de macht over het stuur is kwijtgeraakt en in een rioolbuis is gevallen?’

Tristan wreef door zijn ogen. ‘Ze reed nogal wild, Kate... Ik heb wel eens gezien hoe ze een bocht nam met die scooter van d’r. En er zijn zo veel verhalen van auto’s die van de weg af raken en in een greppel eindigen...’

‘Fuck!’ riep Kate uit. Ze sloeg met haar hand op het stuur. ‘Onze hele theorie was opgehangen aan Kirsties verhaal!’

‘Kan Henry die politierapporten hebben vervalst?’ opperde Tristan.

Kate schudde haar hoofd. ‘Ik heb hem zien inloggen op HOLMES, de centrale politiedatabase. Die gegevens zóú je kunnen vervalsen, maar dat is echt gigantisch link... En ik heb erop gelet: er zaten meerdere meldingen in dat dossier, dus van verschillende agenten op verschillende data, van stalkincidenten rond Kirstie. Dus áls er al sprake is van een doofpot, dan moet er een enorm aantal agenten, van allerlei rangen

en locaties, bij betrokken zijn.'

'Wat moeten we nu, verdomme?' vroeg Tristan.

'Geen idee,' zei Kate. Ze wist echt niet meer wie of wat ze nog konden geloven.

Toen Magdalena weer bijkwam uit haar gedroegerde toestand had ze overal pijn en blauwe plekken. En toen ze vervolgens zijn walgelijke, plakkerige zaad tussen haar benen voelde, knapte er iets bij haar.

Nee! Dit gaat me niet nog eens overkomen, zei een stem in haar hoofd.

‘Hij gaat je dit niet nóg een keer aandoen, hoor je me?’ zei ze toen hardop. ‘Jij gaat dit overleven!’

Magdalena zei het eerst in het Italiaans en toen nog een keer in het Engels – voor de zekerheid. Jazeker, ze ging dit overleven. Ze moest hem zien te verslaan en dan ging ze verder met haar leven.

Ze had al dagen niet meer gegeten. Haar kleren begonnen al behoorlijk wijd te zitten, ze moest haar spijkerbroek constant ophijsen. Gelukkig had ze wel toegang tot schoon drinkwater. Dat zou haar in leven en helder houden.

Ze herinnerde zich een documentaire die ze ooit had gezien, over de us Navy Seals. Toen ze een van hen interviewden, had hij verteld dat op een missie angst voor hem een soort constante metgezel was. Maar hij had ook gezegd dat angst een gigantische hoeveelheid adrenaline en energie in een mens kon losmaken en dat je deze kon benutten. De boel omdraaien dus, zodat je er juist iets aan hád. In gevaarlijke situaties zette hij altijd alles in wat hij tot zijn beschikking had, hoe klein en onbeduidend het ook leek.

Magdalena liet zich van het bed af glijden en begon de kerker maar weer eens te verkennen. Het was tijd om te vechten; geen gebibber in het donker meer! Systematisch begon ze alles om zich heen te bevoelen. De onderkant van het bed bleek uit een betonnen blok te bestaan,

de matras paste daar precies op en was gemaakt van dun schuimrubber omkleed met een vastgestikte tijk. De wastafel was van zwaar porselein en zat, net als de kraan, stevig op zijn plek. Haar handen betastten elke vierkante centimeter van haar gevangenis, om er in haar hoofd een soort plattegrond van te kunnen maken. Ze voelde aan de plakkerige tegels op de muur, op zoek naar losse, maar ze zaten helaas allemaal even stevig vast. De vloer was glad en koud, waarschijnlijk van beton.

Toen ze op de gang bij het hokje met het toilet kwam, moest ze wel even slikken, maar ze zette zich schrap en bevoelde gewoon alles. De toiletpot was ook van zwaar porselein. Ze betastte de afvoerpijp achter de pot, die stevig in de muur bleek te verdwijnen. *Gatver, wat een plak-boel hier!* Een dunnere buis leidde van de pot omhoog. Magdalena krom voorzichtig op de toiletpot, met één voet aan elke kant van de kom, en reikte omhoog. De dunne buis eindigde in een ouderwetse stortbak, hoog boven het toilet. De lange ketting die aan het spoelmechanisme vast had moeten zitten, was weggehaald. De stortbak had een porseleinen deksel dat te zwaar was om op te tillen. Toen ze het daarom maar opzijduwde, schoof het echter voorbij zijn kantelpunt en viel met een oorverdovende klap op de betonnen vloer. Magdalena schrok hier zo van dat ze eerst met haar linkervoet uitgleed en in de pot plonsde en toen ook nog met de rechter.

‘Ja hoor, lekker goor!’ riep ze uit, maar ze wist gelukkig wel overeind te blijven. Steunend tegen de muren stapte ze uit de pot en schudde haar natte voeten af. Ze was erg blij dat ze eerst had doorgespoeld.

Vervolgens krom ze toch maar weer op de pot, stak haar hand omhoog en begon binnen in de stortbak te voelen. De vlotter zat stevig vast en er was niets anders van het spoelmechanisme dat loszat. Het water was zo koud dat haar handen al gauw gevoelloos werden en ze er niets meer mee kon.

Ze stapte weer naar beneden en ging op de rand van de toiletpot zitten. Haar handen droogde ze af aan haar spijkerbroek, waarbij ze er tevens weer wat warmte in wreef. Het hongergevoel was ook weer terug, merkte ze. Dat kwam de hele tijd al in golven, maar ditmaal trok haar maag zich heftig samen en klapte ze bijna dubbel van de pijn. Tandenknaarsend wachtte ze tot de pijn wegtrok, wat na een paar minuten gebeurde.

Met een van haar blote voeten raakte ze toen de rand van het gevallen deksel van de stortbak. Ze voelde dat het dikke porselein in vele stukken op de vloer kapot was gevallen. Ze liet zich op haar knieën zakken en voelde voorzichtig om zich heen. Tot haar grote opwinding vond ze een stuk met een scherpe punt en een gladde rand, dat mooi in haar handpalm paste.

Nu had ze tenminste een wapen.

‘Jij moet hoognodig slapen,’ zei Kate tegen Tristan toen ze hem weer afzette bij zijn appartement. Ze zag de donkere kringen onder zijn ogen.

‘Ja, maar jij ook. Morgen ziet alles er vast weer wat beter uit,’ zei Tristan terwijl hij het portier openduwde. Maar hij klonk niet erg overtuigd. ‘Zal ik je morgenvroeg weer een ontbijtje komen brengen?’ voegde hij eraan toe. ‘Gebakken ei met bacon op een zacht broodje?’

‘Ja! Dan heb ik alvast iets om voor op te staan,’ zei Kate.

‘Wil je nu soms ook nog even binnenkomen voor een hapje eten?’ vroeg Tristan.

‘Nee, dank je. Ik red me wel.’ Kate zag dat hij zich zorgen over haar maakte, en daar was ze hem heus ook dankbaar voor, maar ze wilde nu gewoon naar huis en even alleen zijn.

Haar huis was steenkoud toen ze de voordeur opendeed. Als eerste zorgde ze dan ook voor een groot vuur in de open haard. Toen maakte ze wat toast met kaas en een glas ijsthee voor zichzelf klaar en verorberde dit in de donkere woonkamer, starend in de vlammen.

Ze had het gevoel alsof alles haar uit de handen glipte – haar grip op de feiten van deze zaak én haar geloof in zichzelf. Ze moest Kirstie Newt nog een keer spreken. Ze deed haar best te geloven dat Magdalena de zee op was gedreven. Ze wist ook dat ze later die avond nog naar een AA-bijeenkomst moest. Maar ze bleef maar zitten voor het vuur. De vlammen maakten haar benen en gezicht warm, maar de kou in haar binnenste konden ze niet verjagen.

Haar telefoon liet een piepje horen ten teken dat er een app binnen-

kwam. Ze trok hem uit de zak van haar spijkerbroek. Het was Jake, die wilde weten of ze tijd had om te skypen. Ze aptte terug dat ze over tien minuutjes klaar voor hem was. Ze begon gehaast door de woonkamer heen en weer te hollen, ruimde vuile vaat en verdwaalde papieren op en knipte de schemerlampen aan. Toen liep ze naar de badkamer, borstelde haar haar en friste haar gezicht op. Ze hoopte dat Jake ging bevestigen dat hij volgende week in de herfstvakantie naar haar toe kwam.

Kate was net met haar laptop in haar favoriete leunstoel bij het raam gaan zitten, toen Jake belde. Ze nam op en zag hem op het scherm op de bank naast haar moeder, Glenda, zitten. Ze hadden kennelijk net gegeten, want haar moeder had haar schort met I ♥ YORK CATHEDRAL nog om. Jake droeg een zwart T-shirt, zijn haar was nog steeds schouderlang.

‘Hoi, mam,’ zei Jake en hij stak zijn hand erbij op.

‘Ha, liefde,’ zei Kate.

‘Catherine, we wachten nog even op je vader. Kom nou, Michael, we zitten op jou te wachten,’ zei ze met een blik naar ergens achter de camera.

‘Alles goed daar?’ informeerde Kate voorzichtig. Haar moeder liet zich wel eens zien als ze met haar zoon skypete, maar ze praatte zelden mee – tenzij er iets serieus te bespreken viel. En haar vader kwam er alleen maar bij als er iets heel ernstigs aan de hand was.

‘Hoe is het weer daar eigenlijk, Catherine?’ vroeg haar moeder opgewekt.

‘Koud. Zoals te verwachten,’ zei Kate.

Kates vader, met een bos grijs haar en zijn bril aan een gouden ketting om zijn nek, sjokte het beeld in en plofte zwaar naast zijn vrouw neer. Hij droeg een knalrode trui met een patroon van gele ruiten. ‘Hallo, lieve Catherine,’ zei hij. Hij pakte de bril, zette hem op en tuurde naar het scherm. ‘Je ziet er goed uit.’ Dat zei hij altijd. Kate bedacht dat hij dat zelfs nog zou zeggen als ze van dichtbij in haar gezicht geschoten was...

‘Ja. Ik zwem nog steeds elke dag,’ zei ze.

‘Ik zie dat je de open haard hebt aangemaakt!’

‘Ja.’

‘Wanneer heb je je schoorsteen voor het laatst laten vegen?’ vroeg hij.

‘Eh, vorig jaar, geloof ik.’

Haar vader maakte een afkeurend geluid. ‘Dan moet je hem onderhand opnieuw laten doen, Catherine! Je wilt immers geen schoorsteenbrand krijgen: dat is echt geen pretje.’

‘Michael, we zitten hier niet om het over Kates open haard te hebben,’ zei Glenda.

Jake wierp een blik op Glenda en Michael, waarna zijn oma knikte. ‘Mam, ik wil het met je hebben over komende week, de herfstvakantie,’ zei hij.

Daar gaan we dan, dacht Kate, hij gaat me afzeggen. Ze nam een slok van haar ijsthee.

‘Ik wil graag morgen naar je toe komen, als dat niet te kort dag is. En dan wil ik graag een paar dagen blijven.’

‘Oké, top,’ zei Kate. Kennelijk had ze de situatie toch verkeerd ingeschat – hoewel ze eigenlijk had gehoopt dat hij gewoon de hele week bij haar zou zijn. Zeker nu haar hele zaak plots als een kaartenhuis was ingestort, kon ze wel een beetje normaalheid gebruiken.

‘Maar mam... er is iets wat ik dan wil... of nee, móét doen...’ begon Jake. Hij schraapte zijn keel. ‘Je weet dat ik al een tijdje een therapeut bezoek, hè, vanwege wat er van de zomer is gebeurd?’

‘Ja...’

‘Hij heeft me echt geweldig geholpen... ook met een paar andere dingen.’

‘Welke andere dingen?’ vroeg Kate, wat scherper dan ze wilde.

‘Nou, dingen die te maken hebben met...’ Jake leek steeds minder op zijn gemak. Zijn blik dwaalde af naar de vloer en zijn lange haar viel voor zijn gezicht.

‘Jake, kijk je moeder aan als je met haar praat, verstop je niet achter je haar,’ zei Glenda.

‘Oma! Ik probeer iets duidelijk te maken!’ zei Jake terwijl hij zijn haar achter zijn oren stopte. Toen haalde hij diep adem. ‘Roland – zo heet mijn therapeut – heeft me tijdens die sessies ook laten praten over

mijn vader, enne... Ik weet wie hij is en ik weet wat hij heeft gedaan... maar ik ga hem toch opzoeken.'

'Opzoeken? Wie?' vroeg Kate, die het even niet meer kon volgen.

'Mijn vader, Peter Conway,' zei Jake.

Kate vergat abrupt om adem te halen. Het geluid van de golven op het strand beneden haar huis bulderde in haar oren. Op het scherm praatte Jake gewoon door, maar ze kon hem niet meer horen, zag alleen zijn mond nog bewegen. Toen hapte ze opeens naar adem en drong Jakes stem weer luid en duidelijk tot haar door: 'Ik heb er echt goed over nagedacht. En ik ben nu zestien, dus juridisch gezien mag ik hem opzoeken als ik dat wil...'

De drie gezichten op de bank op haar laptopscherm keken haar verwachtingsvol aan.

'Maar... hij zal jou niet willen zien,' zei Kate ten slotte. Haar stem klonk heel zacht, zo veel moeite kostte het haar om te praten. Haar mond was kurkdroog. Ze schraapte haar keel. 'Mij is althans altijd verteld dat hij niemand wil zien.'

'Eh, Peter heeft er al mee ingestemd: hij wil Jake wel ontvangen,' zei Glenda. Ze glimlachte er ongemakkelijk bij. 'We hebben contact opgenomen met de kliniek waar hij eh... eh...'

Kate werd opeens overspoeld door woede jegens haar moeder. Na alles wat hun familie dankzij Peter Conway had doorgemaakt, zat zij hier ineens te zoeken naar eufemismen! 'Vertoeft? Is dat soms het woord dat je zocht, mam? Peter zit voor onbepaalde tijd op kosten van Hare Majesteit opgesloten in een hoogbeveiligde psychiatrische inrichting. Hij is namelijk een seriemoordenaar!'

'Kate, alsjeblieft. Ik sta hier net zo min om te springen als jij. Maar Jake heeft nu eenmaal het recht om zijn vader te zien.'

'Hou op met hem "zijn vader" te noemen!' riep Kate en ze sprong overeind. 'Hij is niets van hem, hij is helemaal niks! Hij is niet meer dan een toevallig onderdeelje van...'

'Mam... MAM!' riep Jake. Kate stond nog steeds te briesen, haar hart ging tekeer als een idioot. 'Mam, je moet mijn beslissing respecteren. Ik moet hem zien, dat kan gewoon niet anders. Dat moet je toch begrijpen. Het is heus niet zo dat ik beste vrienden met hem wil worden...'

‘Beste vrienden? Je zult die vent amper zover krijgen dat hij een beetje fatsoenlijk tegen je doet! Het kan hem gewoon niks schelen,’ zei Kate. ‘Hij is een monster. En dat zeg ik, iemand die er altijd in gelooft dat mensen kunnen veranderen. Hij heeft me proberen te vermoorden, Jake. Twee keer! Die tweede keer was je er zelf bij en deed hij ook behoorlijk agressief naar jou toe. Hij wilde nota bene dat je toekeek!’

‘Ik weet het, mam...’

‘Maar wat bedoel je dan? Voel je je dan totaal niet loyaal tegenover mij?’ vroeg Kate.

‘Kom kom, Catherine... Ik begrijp best hoe je je voelt,’ kwam Michael ertussen. ‘Maar dit gaat niet over loyaliteit. Jake is nog maar net volwassen. En tot nu toe heeft hij alleen maar van jou gehouden, ondanks al je problemen in het verleden – die we je overigens echt niet verwijten...’

‘Aha, dus Peter Conway gaat vrijuit in deze discussie. Maar mijn vroegere problemen worden nog steeds tegen me gebruikt?’

Haar vader stak zijn handen in de lucht. ‘Kate... We weten dat je er spijt van hebt. En we zijn apetrots op hoe jij je leven weer op de rails begint te... eh, hébt gekregen. Die jongen wil gewoon met Conway aan tafel gaan zitten en met hem praten. Een uurtje maar. Jake heeft het recht om benieuwd te zijn naar zijn biologische vader. Hij maakt zich echt geen illusies over wie Peter is of wat hij heeft gedaan...’

‘Mijn leven weer op de rails begin te krijgen?’ herhaalde Kate.

‘Ja sorry, dat was een vergissing.’

‘Pap... Ik drink al tien jaar niet meer, ik heb een respectabele baan en geen schulden. Maar ik zal me altijd schuldig moeten blijven voelen, nietwaar? Het zal me nooit echt vergeven worden. Ik zal tot het einde der tijden moeten slijmen en me verontschuldigen. Terwijl dat onmens, Peter Conway, die ongekende gruweligheden heeft begaan, gewoon mag bepalen hoe en wanneer hij Jake wil zien. Waarom kruipen jullie eigenlijk allemaal zo voor hem? Tss! Omdat hij een kerel is, natuurlijk: die kunnen altijd alles maken!’

Kate voelde dat ze begon door te draaien. Ze wilde haar computer wel oppakken en dwars door het raam op het strand beneden smijten. Ze hield heel veel van Jake, maar waarom wilde hij Peter Conway nu

ineens zien, in de kostbare tijd die ze tijdens deze schoolvakantie samen konden doorbrengen? Het had haar jaren gekost om goed te maken dat ze, toen Jake nog heel klein was, een slechte moeder voor hem was geweest. En nu werd Peter Conway, die niets anders had gedaan dan pijn en ellende om zich heen strooien, op een bezoekje getraceerd!

‘Mam! Jij hoeft je nergens schuldig over te voelen. Nooit,’ zei Jake. Hij boog zich wat dichtter naar de camera toe. Kate voelde dat ze begon te huilen en veegde een traan weg. ‘Je bent mijn moeder en ik hou van je. En ik weet dat jij ook van mij houdt. En ik weet dat Peter nooit een echte vader voor me zal zijn.’

Kate ging weer zitten. ‘Ik mis je gewoon, Jake. Ik zit nog steeds vol met schuldgevoel dat ik er zo lang niet voor je ben geweest. We zijn zo vaak van elkaar gescheiden geweest... En nu ben je al bijna groot genoeg om uit te vliegen en je eigen leven te gaan leiden. En zo hoort het ook – maar ik blijf zitten met het gevoel dat ik nooit echt de kans heb gehad om je moeder te zijn.’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Ze waren in deze familie niet erg gewend om hun emoties te tonen.

‘Mam, ik móét hem gewoon zien en met hem praten,’ zei Jake bijna smekend. ‘Jarenlang heb ik mensen over hem horen praten en achter mijn rug om horen fluisteren dat mijn vader een seriemoordenaar is... Het maakte hem voor mij tot een legendarische slechterik, een soort beroemdheid. Dat zal ik mijn hele leven moeten meedragen. Maar ik wil niet bang voor hem zijn. Als ik eens met hem zou kunnen praten, zou ik ervoor kunnen zorgen dat hij echter wordt – een gewoon mens.’

Het bleef weer lang stil.

Kate had nog steeds erge moeite met het idee dat Jake bij Peter op bezoek zou gaan. Maar ze was ook onder de indruk van wat hij allemaal had gezegd. Haar onderlip begon te trillen.

‘O, Catherine,’ zei Glenda. ‘We houden allemaal heel veel van je: onthou dat nou eens!’

‘Even een tissue pakken, hoor,’ zei Kate toen ze de tranen en snot op haar wangen voelde. Haastig pakte ze een dot keukenpapier, snoot haar neus erin en probeerde zich weer te herpakken. Ze haalde een

paar maal heel diep adem. Op haar laptop hoorde ze Jake intussen met haar ouders praten. ‘Oké, daar ben ik weer,’ zei ze toen ze weer ging zitten. ‘Goed dan. Wat is je plan? Hoe ga je het aanpakken met Peter?’

Jake, Glenda en Michael wisselden een ongemakkelijke blik met elkaar.

‘Mam, ik zou graag morgen al naar jou toe komen. Het bezoek aan Peter staat gereserveerd voor maandag, in Great Barwell natuurlijk.’

‘Is het wel handig om eerst hierheen te komen, als je vervolgens weer helemaal terug moet?’ vroeg Kate.

Er viel opnieuw een onbehaaglijke stilte.

‘Peter Conway wil mij alleen ontvangen als jij meekomt, mam...’

De man stapte in de lift. Het was een oude dienstlift, grijs en functioneel, die werd bediend door middel van een sleutel. De man stak deze in het sleutelgat in de linkerwand van de lift en draaide hem rechtsom. De twee deurhelften schoven naar elkaar toe, het licht ging uit en de lift begon luid rammelend af te dalen.

Zijn nachtkijker was klein en compact. Hij schoof hem van zijn voorhoofd naar beneden, voor zijn ogen. De bril sprong met een mechanisch gezoem aan, waarna de man de binnenkant van de lift in zwart-wit zag, met een groen waas over alles heen.

Toen opende hij de kleine revolver in zijn hand en bestudeerde de kogels die er in hun kamers genesteld lagen. Hij draaide de cilinder een keer rond en klikte hem toen weer vast. *Zes schoten*. Die moest hij verstandig zien te gebruiken. Je raakte gemakkelijk in paniek als de dingen uit de hand liepen. Het was zaak om kalm te blijven.

Hij hield haar nu een week gevangen en had veel plezier van haar gehad, heel veel plezier, maar nu begon ze toch te verzwakken. Er waren er een paar geweest die hij wat langer had kunnen houden. Die waren op een gegeven moment totaal geflipt en hadden zichzelf wat aangedaan. Eén meisje was zelfs plotseling overleden, waardoor ze hem de hele climax had ontnomen. Een ander had uit protest alles laten lopen, wat hij walgelijk had gevonden. Nee, het was beter dat hij zelf bepaalde hoe ze aan hun eind kwamen, als ze nog helder genoeg waren om bang te zijn.

Zijn lievelingsgedeelte bleef toch het begin: als hij ze alleen nog maar begluurde, ze volgde in het donker en hun angst indronk. Hij legde graag obstakels voor hen neer zodat ze struikelden en genoot dan van

hun woede als ze vielen, hun zelfbeheersing verloren. Dat heerlijke moment waarop ze geestelijk steeds verder begonnen af te takelen, maar de hoop nog niet waren verloren. Hij deed in het donker ook graag een klap, een por of een douw uit, enkel om ze in de war te maken.

Hij had in het verleden ook wel jongens en mannen ontvoerd, maar die waren lang niet zo leuk. Die vochten eerder terug. Voor hen had hij altijd een mes gebruikt: het was niet meteen dodelijk als je iemands kniepezen doorsneed, maar dan konden ze tenminste niet meer zoveel ronddwalen.

Wat de seks aanging, gaf hij ook de voorkeur aan de vrouwen. Al waren de mannen even spannend om te verkrachten.

Om er een eind aan te maken, had hij gekozen voor een klein handwapen. Een jachtgeweer boorde zich veel te diep in het vlees en veroorzaakte vreselijk veel schade. Hij had een van de jongens door zijn hoofd geschoten, maar hersenen gaven zo'n ongelooflijke puinhoop...

Langzaam zakte de lift de twee verdiepingen naar zijn kerker af. Strikt genomen was het maar één niveau, maar deze kelder lag wel twee verdiepingen lager, onder een dikke laag aarde en volledig geluids dicht afgesloten van de buitenwereld. Toch had hij de allereerste keer dat hij er een geweer afvuurde toch even een opnameapparaat op het hoofdniveau gezet, om het te testen. Het geluid beneden was oorverdovend geweest en had heel lang weerkaatst in de afgesloten ruimte; boven was er niet meer geregistreerd dan een lichte *plop*. Hij wist dan ook zeker dat er buiten het gebouw helemaal niets te horen was. Alles was uitstekend geïsoleerd.

De lift kwam met een schok tot stilstand. De man draaide de sleutel naar de beginpositie, waarna de deur zich weer opende.

Hij had niet verwacht haar vlak voor de lift al aan te treffen, badend in de groene gloed van zijn nachtkijker. Ze zag er onderhand mager en zwak uit, haar wangen waren ingevallen en haar lange haar was vettig.

'Aha, daar ben je dan...' zei ze, en ze keek hem er recht bij aan.

Hij aarzelde een ogenblik en klapte de nachtkijker omhoog, wat hem even net zo blind maakte als zij. Ontsnapte er soms ergens wat licht, kon ze hem zien? De bril maakte een elektronisch zoemgeluidje. Nee, het was nog steeds stikdonker.

'Ik zie je met mijn oren,' gromde ze.

In het donker hoorde hij haar een luide kreet slaken. Hij klapte de nachtkijker vlug weer naar beneden, maar ze kwam al op hem af en ze had iets in haar hand. Ze knalde tegen hem op, stootte daarbij de revolver uit zijn hand en toen voelde hij iets door het vlees van zijn schouder snijden.

Het vuurwapen schoot over de vloer, weg van de lift.

Ze vielen samen de lift in, waar ze tegen de achterwand naar beneden gleden. Zij bleef intussen al gillend op hem inhakken. Ze sneed dwars door zijn shirt heen en hij voelde iets scherp gevaarlijk dicht bij zijn rechterschouder komen.

Hoe doet ze dat, godverdomme? dacht hij.

Maar toen sloeg ze alweer toe, ditmaal in de zijkant van zijn hoofd. Hij gilte het uit van de pijn. Ze raakte hem ook nog een keer tussen zijn ribben, voordat hij eindelijk een trap wist uit te delen waarmee hij haar vol in haar buik raakte. Hij zette vlug de nachtkijker recht, die naar de zijkant van zijn hoofd was geschoven. Toen schopte hij haar nog een keer, waarna ze kreunend de lift uit rolde.

Paniekerig stak hij de sleutel in de lift, draaide hem naar rechts en bleef haar in de gaten houden terwijl de liftdeuren zich sloten. Toen de lift luid rammelend weer tot leven kwam en op weg ging naar de bovenverdieping, leunde hij met zijn rug tegen de achterwand. Hij hijgde en trilde over zijn hele lichaam. *Jezus!* Hij probeerde de schade in te schatten. Er zat een grote scheur in zijn shirt bij zijn schouder en hij had twee enorme jappen op zijn borst. Hij bloedde stevig.

Hoe kon dit nou? Ze was half uitgehongerd!

Hij merkte ineens dat hij huilde, wat hem nog kwader maakte. Hij begon pas weer een beetje normaal te ademen, toen hij boven aankwam en de liftdeur zich voor hem opende.

Hij stapte in het zwakke licht en ging midden op de vloer zitten. Hij greep naar zijn wonden. Die schouder moest waarschijnlijk gehecht worden. Hoe ging hij dat in godsnaam verklaren?

‘Fuck!’ brulde hij.

Toen pas beseftte hij het.

Nee, nee, nee. NEE!

De revolver. Hij had zijn revolver laten vallen!

Magdalena betastte het wapen van alle kanten, draaide het om en om. Het was echt! Ze had nog nooit een vuurwapen in haar handen gehad. Het voelde zwaar aan, was echt niet van plastic. Ze had iets op de vloer horen vallen toen ze op hem af stormde, maar had gedacht dat het een mes was. De rillingen liepen haar over de rug als ze bedacht dat hij met een wapen naar beneden was gekomen.

Zou hij naar beneden zijn gekomen met de beveiliging erop of eraf?

In haar thuisland droeg de politie ook een wapen, maar ze had nog nooit een agent zijn pistool zien trekken. Wat een beschermd leventje had ze toch ook geleid, dacht ze. Nou ja, tot nu toe dan...

Magdalena liet haar vingers over de zijkant van het vuurwapen glijden. Toen ze had gevonden wat ze dacht dat de beveiligingspal was, klikte ze deze om. Vervolgens bracht ze het wapen omhoog, richtte het van zich af en gaf toen heel voorzichtig een duwtje tegen de trekker. Hij bewoog totaal niet: ze voelde dat er iets was wat hem op zijn plek hield.

Hij is dus naar beneden gekomen met de beveiliging eraf. Hij wilde me doodschieten!

Dat moest ze even laten bezinken. Waarom schokte dit haar eigenlijk zo? Hij had haar verkracht – voor zover ze wist tot tweemaal toe – en was haar hierbeneden meerdere keren in het donker komen bespieden. Een paar keer was hij daarbij heel dichtbij gekomen en had ze hem aan haar horen snuffelen.

Ze huiverde. Maar nu was hij dus klaar met haar en kwam hij haar vermoorden. Zou hij het snel hebben gedaan? Dat betwijfelde ze, eerlijk gezegd. In wezen hing dat af van de hoeveelheid kogels die hij in het wapen had gestopt.

Het kostte haar wat moeite, maar uiteindelijk kreeg ze de cilinder toch open. Terwijl ze het wapen naar voren gericht hield, voelde ze erin. In totaal zaten er zes kogels in, elk keurig in zijn eigen vakje.

De ene na de andere gedachte schoot door haar hoofd. Hij zou vast terugkomen en dan proberen het wapen terug te pakken, of hij vermoordde haar nog voordat ze het tegen hem had kunnen gebruiken. Ze baalde er nu dubbel van dat ze niets kon zien.

Een paar maanden geleden had ze op de universiteit een toneelstuk gezien, over de Eerste Wereldoorlog en het leven in de loopgraven. De acteurs hadden er een echt geweer bij gebruikt, maar dan natuurlijk gevuld met losse flodders. Toen dit werd afgevuurd, had dat echter toch een enorme herrie gemaakt en de flits van het geweervuur in de donkere theaterzaal had het publiek doen gillen van de angst.

Als ze het wapen hierbeneden in het donker zou afschieten, zou dat dus ook een lichtflits opleveren... en zou ze heel even kunnen zien waar ze was.

Shit, dat is een idee! dacht ze. Zou het lang genoeg duren om haar omgeving te kunnen zien in zo'n vuurwapenflits? *Ik heb zes kogels.* Het voelde fantastisch om weer wat macht te hebben, na al die eindeloze uren en dagen in het donker waarin ze zich zo vreselijk hulpeloos had gevoeld. Maar eigenlijk wilde ze die zes kogels helemaal niet opgeven. Ook al kon ze ze niet zien, in haar hoofd waren ze zilverkleurig. Zes zilveren kogels. Zes zilveren kansen om zichzelf te beschermen...

Alle muren hier waren van pleisterkalk, de liftdeur aan het eind van de gang was van stevig metaal. Ze kon het wapen het best afschieten in de gang en dan naar links richten. Op het pleisterwerk zou de kogel in ieder geval niet terugkaatsen.

Met trillende hand tilde ze het wapen op en richtte het op de muur. Toen zette ze de beveiligingspal weer om, opende haar ogen breed en haalde de trekker over.

PANG!

De knal klonk huiveringwekkend hard en de terugslag was heftig, maar ze dwong zichzelf haar ogen open te houden. En inderdaad: in die ene fractie van een seconde zag ze de gang heel even felverlicht. Ze zat nu al zo lang in het donker dat dit beeld erop inbrandde en tijdelijk

op haar netvlies bleef staan. Ze bleef maar met haar ogen knipperen, om zo veel mogelijk informatie te pakken te krijgen voordat het beeld weer verdween.

Wat ze zag, was een lege gang. Rechts was de deur van het kleine toilet. Deze bleek een soort smerig, erwtensoepachtig groen te zijn. Op de muur ernaast zat iets wat eruitzag als een enorme bloedvlek. *O, mijn god!* Ze rilde toen ze bedacht hoe vaak ze met haar vingers over die muur was gegleden of haar oor ertegenaan had gelegd. Er waren dus nog meer slachtoffers geweest, die wellicht hierbeneden waren gestorven!

Maar er was geen tijd om bang te zijn.

Magdalena had in die superkorte flits nog iets gezien: boven de liftdeur zat een luik in het plafond.

Ze had nu nog vijf kogels. Ze draaide zich honderdtachtig graden om en schoot een kogel in de achterwand van de kamer met het bed en de wastafel.

PANG!

In de lichtflits van het schot werd de kamer in grove lijnen voor haar uitgetekend. Walging steeg in haar op: de lichte tegels bleken vol met bloedspatten te zitten en ook op de matras zaten allemaal grote bloedvlekken, die waren uitgelopen in een soort tie-dyepatroon. Ze had zich eigenlijk voorgesteld dat die hele kamer spierwit was, en ook het bed had ze in haar hoofd als schoon voor zich gezien.

Betekende dit soms dat ze een optimist was? Hm, ze had zichzelf altijd gezien als een pessimist, iemand van het halflege glas... Misschien helpt het feit dat je door een geschifte verkrachter gevangen wordt gehouden in een stikdonkere kerker je wel om al het andere positief te bezien, bedacht ze sarcastisch.

Maar in de kamer zat geen luik in het plafond of een verborgen deur of iets dergelijks.

Ze moest hoesten van het stof van de kapotgeschoten tegels. Ze deed de beveiligingspal van het wapen er weer op, stak het in de broeksband van haar spijkerbroek en liep toen op de tast door de gang terug naar de lift.

Hij zou terugkomen. Ze wist niet hoe snel, maar op een gegeven

moment zou hij zich realiseren dat zij zijn revolver had. Ze hoopte dat ze hem zo ernstig had weten te verwonden dat hij hechtingen nodig had. Dat zou haar in ieder geval wat tijd geven.

Bij de lift aan het eind van de gang stak ze haar armen omhoog. Ze raakten het plafond helaas net niet.

Hoe kwam ze nu bij dat luik?

43

De man verstijfde toen hij de luide knal van het eerste schot door de liftschacht omhoog hoorde galmen. Hij rende terug naar de lift en stond al met zijn hand op de sleutel, klaar om terug naar beneden te gaan, toen hij aarzelde.

Ze had het vuurwapen dus al gevonden en het zelfs gebruikt. Zou ze zichzelf van het leven hebben beroofd? Nee. Ze was te pittig om haar eigen hoofd eraf te schieten.

Hij trok de sleutel er weer uit, stapte de lift uit en liep naar de gereedschapskist die hij altijd naast de hoofdingang had staan. Hij haalde er een stuk touw uit, het flesje angel dust en een koevoet. Hij inspecteerde het scherpe, gebogen uiteinde van de koevoet even en grijnsde breed. 'Jij teringtrut, hier zul je voor boeten,' zei hij.

Toen stapte hij de lift weer in en stak de sleutel erin. Hij moest meteen terug naar beneden gaan! Ze zat nog in het donker, hij kon haar nog steeds overheersen – als hij maar zorgde dat hij goed was voorbereid. Eerst zou hij dat kreng een hengst tegen haar kop verkopen, dan zou hij het karwei afmaken met een fatale dosis angel dust. Of nee, hij zou haar in haar ruggengraat steken: haar verlammen en haar trakteren op een langzame, pijnlijke dood.

Maar toen zag hij de sleutel. Die zat vol met bloedspatten.

'Shit, shit, shit!' siste hij. Het bloed stroomde van onder zijn mouw over zijn arm naar beneden, zag hij nu.

Hij stopte de koevoet achter in zijn spijkerbroek en begon in zijn zakken te zoeken. Hij vond een pakje zakdoekjes, peuterde het open en depte er zijn wonden mee. Toen trok hij aan de mouw van zijn shirt –

de stof scheurde af op de plek waar zij naar hem had uitgehaald – en gebruikte de onderste helft ervan om de wond op zijn schouder te verbinden. De hele voorkant van zijn overhemd was kletsnat van het bloed. Hij maakte de knoopjes open. De twee japen op zijn borstkas waren wat minder diep, maar daar moest hij toch zeker ook naar laten kijken.

Hij veegde zijn trillende handen af en zette de nachtkijker goed, die nog steeds boven op zijn hoofd stond.

Knal!

Hij maakte een sprongetje van schrik toen er alweer een schot klonk. De koevoet viel luid kletterend op de bodem van de lift.

Nog maar vier kogels.

Wat was ze aan het doen? Probeerde ze de liftdeur soms open te knallen?

Er flitste opeens een beeld door zijn hoofd uit de film *The Ring*, waarin een griezelig, uitgemergeld meisje met lang, nat, vettig haar uit een put was geklommen, met haar armen en benen heel raar verbogen. Kwam die trut soms straks uit die lege liftschacht omhooggeklimmen?

‘Ach, doe verdomme normaal, man!’ riep hij tegen zichzelf.

Toen hij zich bukte om de koevoet op te rapen, spatte er alweer bloed op de vloer. De hele voorkant van zijn overhemd was nu doordrenkt, de twee bloedvlekken waren alsmear groter geworden en groeiden nog steeds.

Eigenlijk voelde hij zich best wel slapjes...

Hij aarzelde nog heel even, maar toen trok hij resoluut de sleutel uit de liftwand. Hij stapte de lift uit, stak de sleutel in het gat erbuiten en draaide hem weer om. Nu was de liftdeur op slot en kon ze er niet uit, ook niet als ze via de schacht omhoogklom! Vervolgens kon hij de lift dan weer naar beneden sturen en haar enge, knokige lichaam ermee verbrijzelen...

Hij keek naar zijn bebloede handen, die nog steeds hevig trilden. ‘Hou op, hou op!’ riep hij wanhopig tegen ze. Hij probeerde verdomme te bedenken wat hij moest doen!

Allereerst moest hij weer kalm zien te worden. Daarna moest hij naar een dokter. Haar zou hij daarbeneden nog een tijdje laten zweten

en nog wat verder laten verzwakken. Vervolgen zou hij terugkeren met een jachtgeweer en haar overhoopschieten zodra hij uit de lift stapte – dan wérd het maar een zootje!

Hij zou zich pas veilig voelen als haar hersenen tegen de muren waren gespat.

Kate en Jake arriveerden die maandagochtend om negen uur bij Psychiatrische Inrichting Great Barwell en meldden zich bij de ingang. De inrichting bestond uit een aantal verspreid liggende roodbakstenen, victoriaanse gebouwen, die klein leken doordat ze op zo'n enorm, fraai onderhouden terrein lagen. De inrichting was gelegen in een gewone straat: aan de ene kant leek het een doodgewone buitenwijk, aan de andere kant stond een zes meter hoog hek met scheermesdraad erbovenop.

Jarenlang had Peter Conway Kates leven gekenmerkt. Bij de Metropolitan Police was hij haar baas geweest: hij had haar onder zijn vleugels genomen, haar promotie gegeven en haar carrière gestimuleerd. Korte tijd waren ze zelfs minnaars geweest. Ze had meteen al geweten dat dat een vergissing was, zelfs toen ze nog dacht dat ze enkel collega's waren. Maar toen had ze ook nog de schokkende ontdekking gedaan dat hij de Kannibaal van Nine Elms was.

Kates grootste triomf, de arrestatie van Peter Conway, was tevens haar grootste debacle gebleken. Het verhaal kwam ook in de roddelbladen: beginnend politieagente gaat naar bed met de baas, ontmaskert deze vervolgens als seriemoordenaar en – sappige ontknoping – bevalt van zijn kind...

Hij was dan ook degene die ze overal de schuld van gaf: haar val, het einde van haar loopbaan bij de politie, haar alcoholisme én haar moeizame relatie met haar zoon. Ze zat met zo veel woede, angst en haat voor deze man, dat deze emoties van Peter Conway alias de Kannibaal van Nine Elms een welhaast mythisch wezen hadden gemaakt. Een

monster dat altijd op haar lag te loeren in het donker en haar tot in de eeuwigheid zou kwellen.

In het hokje bij de ingang zat een vrouw achter een verzameling monitors. Ze bestudeerde met een stoïcijns gezicht de korrelige beelden van de straat en de omheining.

Precies op het moment dat Kate haar mond opende, begon er een sirene te loeien. De vrouw, die net een grote hap uit een pasteitje had genomen, zwaaide met een gehandschoende vinger. 'SIRENETEST!' riep ze erbij en ze slikte haar hap weg. 'Hebt u een identiteitsbewijs voor me?'

Kate en Jake haalden hun paspoorten tevoorschijn en duwden ze door het luikje. De vrouw pakte de boekjes aan, klapte ze open en bladerde (met naar Kates mening behoorlijk vette vingers) door naar de bladzijde met de foto. Jakes paspoort zou over een maand verlopen. Op de foto grijnsde een magere, onbeholpen elfjarige naar de camera. In zijn lach ontbraken nog twee tanden.

De vrouw glimlachte. De sirene werd steeds zachter en zweeg toen eindelijk. 'Zo zo, jij bent een knappe jongeman geworden,' zei ze.

'Is die sirene omdat er iemand is ontsnapt?' wilde Jake weten.

'Nee hoor, dat ding testen we elke maandagochtend stipt om negen uur,' zei de vrouw.

'Wij komen voor Peter Conway,' zei Kate.

Toen daarop het kwartje viel, veranderde de houding van de vrouw naar Jake toe onmiddellijk. Ze zette haar stoïcijnse masker weer op terwijl ze wachtte tot hun bezoekerspasjes waren geprint. 'De laatste keer dat hij echt afging, was toen jouw vader ontsnapte. Hij heeft toen een arts van ons vermoord...' zei ze. Ze schoof de pasjes door het luikje en voegde er kortaf aan toe: 'Daar is de hoofdingang. Er staat al iemand op jullie te wachten.'

Kate en Jake begonnen zwijgend naar de aangewezen deur te lopen. In Great Barwell zaten een paar van de gevaarlijkste criminelen van heel Groot-Brittannië, maar het omliggende terrein was prachtig en keurig onderhouden en er hing een vredige sfeer. Het enige wat veraadde om wat voor gebouw het ging, waren het hoge hek en de wachttorens die overal op gelijke afstand stonden, met in elk ervan een gewa-

pende bewaker die in zijn kraaiennest om zich heen zat te spieden.

‘Die dokter die hij heeft vermoord... Hij heeft haar keel doorgesneden, toch? Met een zelfgemaakt steekwapen?’ verbrak Jake de stilte.

‘Ja. Haar naam was Meredith, ze had een man en een zoontje,’ zei Kate. Het was altijd beter om de waarheid te vertellen, vond ze.

‘Mam... ik ben een beetje bang,’ zei Jake.

‘Een béétje?’ zei Kate. ‘Ik zou me pas zorgen maken als je dat níét was... Maar hij zit achter een dikke ruit, hij kan echt niet bij je.’

Wat een idiote toestand was dit ook! Hoe kon een ontmoeting met dit monster Jake nou helpen om zijn verleden te verwerken?

Ze kwamen bij de hoofdingang aan. Peter Conway had het als volgt afgedwongen: Kate zou als eerste naar binnen gaan en een uur lang bij hem blijven, pas daarna zou hij Jake ontvangen.

Kate was de dag tevoren naar het huis van haar ouders in Whitstable gereden. Ze hadden er lang gepraat over het verleden en de eventuele gevolgen van Jakes ontmoeting met Peter. Glenda had daarbij iets gezegd wat bij Kate was blijven hangen. ‘Het wordt tijd dat je Peter Conway wat minder groot en geheimzinnig gaat maken, Catherine, voor je eigen gemoedsrust én die van Jake. Peter is veel dingen – een monster, Jakes vader, de reden dat deze familie uit elkaar is gevallen – maar hij is ook gewoon maar een mens. En hij heeft ons met zijn allen al veel te lang in zijn greep.’

De veiligheidscontrole van Great Barwell was voor Kate en Jake een ingewikkeld en langdurig proces. Ze moesten door twee verschillende röntgenscanners, werden tevens lichamelijk onderzocht en toen volgden er nog een paar gesloten deuren, totdat ze eindelijk in de ruime, frisse, witgeschilderde ontvangstruimte kwamen. Halverwege deze ruimte stond een glazen afscheidingswand, waarachter zich de bezoekersruimte bevond. Links en rechts hiervan zat een bewaker achter een bureau met een monitor. Op hun schermen waren beelden te zien van de bezoekersruimte en de gangen erbuiten.

Kate en Jake werden begroet door een man die zich voorstelde als dokter Grove. Hij was informeel gekleed en stelde hen meteen op hun gemak. ‘De wet staat ons niet toe om jullie bezoekjes op te nemen. Maar jullie zullen zelf voordat jullie naar binnen mogen ook alle mo-

biele apparaten, computers, tablets en laptops moeten achterlaten bij de beveiligers,' zei hij.

Kate en Jake haalden hun telefoon tevoorschijn en gaven hem aan de bewaker achter het bureau.

'Als u het gesprek wenst te beëindigen kunt u de bewakers een teken geven, dan laten ze u eruit. En Jake, jou zal ik even meenemen naar de kantine terwijl je moeder bij Peter is.'

'Veel succes, mam,' zei Jake en hij liep met de arts mee.

Een van de bewakers liep vervolgens naar de glazen deur en toetste er een nummer in. De deur liet een *klik* horen en zwaaide toen zoemend open. 'Denk erom: geef een seintje als u me nodig hebt, hè,' zei de bewaker met een glimlach.

Kate stapte door de deur. Deze begon daarop opnieuw te zoemen, waarna hij zich met dezelfde droge *klik* achter haar sloot. Alle achtergrondgeluiden vielen in één klap weg. De bewaker zette zich aan de andere kant van het glas weer achter zijn bureau en zei iets tegen zijn collega. Kate zag zijn mond op en neer gaan, maar hoorde helemaal niets. Ze draaide zich om en keek om zich heen. De bezoekersruimte was felverlicht. De drie wanden ervan waren lichtgroen geschilderd en hadden geen ramen. In het midden was ook weer zo'n dikke glazen afscheiding van vloer tot plafond. Er stond een vierkante plastic tafel met een stoel tegenaan, beide vastgeschroefd aan de vloer; aan de andere kant zag het er exact hetzelfde uit.

Er gebeurde iets in de andere ruimte. Twee bewakers escorteerden een man naar binnen. Hij liep enigszins voorovergebogen met zijn handen op zijn rug. Het duurde even voordat tot Kate doordrong dat het Peter Conway was. Toen ze jaren geleden collega's waren, was hij een sportief gebouwd type geweest, van zeker een meter vijftientig lang. Zelfs recentelijk nog, op een zeldzame foto van hem in zijn cel, had hij op een soort gekooid dier geleken: zijn lichaam veel te groot voor de kleine ruimte waarin hij vastzat.

Maar degene die nu op de glazen scheidingswand af liep, leek wel bijna een bejaarde. Hij was broodmager, zijn hoofd verdween haast tussen zijn hoog opgetrokken schouders, zijn lippen hingen een beetje slap naar binnen en in zijn hele gezicht zaten diepe rimpels. Zijn uitge-

dunde, grijze haar zat strak achterover in een paardenstaart en hij droeg een dikke bril, een spijkerbroek en een lichtgroene trui. Zijn handen waren met handboeien op zijn rug gebonden; de twee ordebe-
waarders die bij hem waren droegen een wapenstok, pepperspray en een taser in hun riem. Zijn ‘spuugkap’ had hij niet op. Kate had gelezen dat hij die in de gemeenschappelijke ruimten van Great Barwell te allen tijde op moest, omdat hij door de jaren heen meerdere ordebe-
waarders en patiënten had gebeten.

Ze kon niet horen wat de bewakers tegen hem zeiden, het geluids-
systeem stond nog niet open. Ze zetten hem tegenover haar aan de ta-
fel, maar Peter keek haar nog niet aan. Pas toen hij zijn begeleiders iets vroeg, viel haar op dat hij geen tanden had: ze zag alleen maar tand-
vlees in zijn mond. Daarom zag hij er natuurlijk zo oud uit!

Ineens sprong het geluid aan en hoorde ze Peters stem luid en dui-
delijk via de luidspreker die in het glas van de scheidingswand was aan-
gebracht. ‘Ik wil het nu in!’

‘Je krijgt het zodra wij klaar zijn om te gaan,’ zei een van de ordebe-
waarders terwijl hij Peters handboeien af deed; de ander stond een
beetje opzij, met de taser in zijn hand. ‘En je blijft zitten totdat wij weg
zijn, Peter,’ zei hij. Hij liet de handboeien in zijn broekzak glijden en
zette toen een plastic doosje op de tafel. Vervolgens trokken beide
mannen zich achterwaarts terug in de richting van de deur. Toen deze
zoemde, duwden ze hem open, stapten erdoorheen en trokken de deur
meteen weer achter zich dicht. Nadat het slot van de deur opnieuw had
gezoemd, stak Peter zijn hand uit naar het doosje. Hij pakte het op en
draaide zijn hoofd even om.

Toen hij weer omkeek, leek hij een stuk meer op de man die Kate
zich herinnerde. ‘Hallo, Kate,’ zei hij. En hij lachte een rij perfecte,
spierwitte valse tanden bloot. ‘Je bent dikker geworden.’

Kate en Peter keken elkaar zwijgend aan door de dikke glazen scheidingswand.

Kates moeder had haar gevraagd wat ze van plan was aan te trekken. Glenda leek te vinden dat ze er voor deze gelegenheid op haar paasbest moest uitzien, maar dat vond Kate nogal krom. Waarom zou ze zich mooi moeten maken voor iemand die haar had proberen te vermoorden? Tot twee keer toe nog wel! Uiteindelijk had ze gekozen voor wat ze op een normale werkdag ook zou hebben gedragen: een mooie blauwe spijkerbroek en een groene wollen trui. De ironie dat Peter en zij vandaag bijna identiek gekleed gingen ontging haar niet.

Ze had gedacht dat ze bang zou zijn als ze Peter weer zag. Maar nu wist ze eigenlijk niet wat ze moest voelen. ‘Wat is er met je tanden gebeurd?’ verbrak ze de stilte.

Hij glimlachte. Het was een griezelige, Hollywoodachtige grijns. ‘Ken je de uitdrukking: “Ik zal je tanden zo ver je keel in schoppen, dat je voortaan je tandenborstel in je kont zult moeten steken om ze te poetsen”?’

‘Ja.’

‘Nou, de medegevangene die me daarmee bedreigde, hield woord. Tegen de tijd dat hij klaar met me was, had ik alleen mijn achterste kiezen nog,’ zei hij. ‘En hij heeft mijn neus en mijn linkerjukbeen gebroken.’

‘Die vent moet je me eens aanwijzen: ik zou hem graag de hand schudden,’ zei Kate.

‘Ha, die zou je niet willen aanraken als je wist waar die hand gezeten

had...' zei Peter, nog steeds breed grijnzend. 'Hij is een vuile, geweldadige pedofiel.'

Kate liet hem niets van haar afschuw merken.

Ze zwegen wel een volle minuut, waarin geen van beiden het oogcontact verbrak.

Toen zuchtte Kate en leunde ze achterover. 'Maar waar zullen we het eens over hebben, de komende' – ze keek op haar horloge – 'zevenenvijftig minuten?'

'Eh, ben je nog op een leuke vakantiebestemming geweest?' informeerde hij.

'Nee. Jij?'

'O, ik heb een heel fraaie kamer weten te boeken, all-inclusive nog wel...'

In een flits was daar weer de man die ze ooit had gekend. Het flauwe grapje maakte hem heel even weer normaal. Het toonde aan dat hij heus wel wist hoe ongemakkelijk deze situatie voor hen allebei voelde. Ze wilde naar hem glimlachen, maar wist zichzelf daar nog net op tijd van te weerhouden. Bizar: na alles wat hij haar had aangedaan, had hij haar bijna weer aan het lachen gemaakt! Het herinnerde haar er voor de zoveelste keer aan hoe link hij was.

'Waarom wil je Jake eigenlijk zien?' vroeg Kate. 'Je hebt je er nooit eerder om bekommerd dat je een zoon had.'

'Jake wilde mij zien. En daar ben jij goed ziek van, is het niet?'

'Wat ga je tegen hem zeggen?' vroeg ze. Haar stem klonk ijskoud.

Peter maakte een wegwijsgebaar. Ze zag dat zijn vingers helemaal krom en misvormd waren door artrose. 'Ik vind het gewoon al fijn om hem eens te zien en zijn stem te horen.'

'Hij lijkt niet op jou, hoor,' zei Kate, feller dan ze wilde.

'Jammer... Want ik was een knappe vent. Toch?' Kate trok één wenkbrauw op. 'Jazeker, dat was ik – of je het nou leuk vindt of niet, Kate. Jij liet me zelfs in je broekje... en tjongejonge, wat was je toen nat...'

Ze stond abrupt op. 'Jij! Je bent gewoon een sneue, vieze, ouwe vent die zijn gebit 's nachts in een beker naast zijn bed moet zetten. Ik kan mijn tijd wel beter besteden,' zei ze. Ze liep naar de glazen deur en

klapte erop. Ze voelde dat ze bloosde van schaamte.

‘Kate, Kate...’ Peter kwam ook overeind. ‘Het spijt me... Kom terug. Laten we overnieuw beginnen, voor Jake. Da’s immers de afspraak: jij praat met mij, ik praat met hem?’

Er klonk waarachtig wat vertwijfeling in zijn stem. En hoewel elke vezel van haar lichaam eigenlijk weg wilde, wist Kate dat Jake zijn vader toch ééns zou moeten ontmoeten – al was het maar om te zien wat een sneue oude man hij was. Ze haalde diep adem en liep terug naar haar stoel.

Ze namen allebei weer plaats. Er viel opnieuw een lange stilte.

Peter zette zijn bril af en begon hem met de zoom van zijn trui poetsen. ‘Je zei daarnet dat je je tijd wel beter kon besteden dan hier bij mij,’ zei hij. Hij zette de bril weer op. ‘Waaraan dan?’

‘Gewoon, ik heb een leven, Peter. Dat gaat jou verder niks aan,’ zei ze. Maar het klonk niet erg overtuigend.

‘Het was Jakes therapeut die hem heeft voorgesteld een afspraak met mij te maken. En Jake krijgt die therapie, omdat jij – toen hij van de zomer bij je logeerde – een lijk hebt gevonden,’ zei Peter. Bij dat ‘jij’ boog hij zich wat dichterbij de ruit toe, om het woord extra te benadrukken. ‘Jake heeft dat lijk ook gezien, hè?’

‘Ja. We waren samen aan het duiken, in een stuwmeer,’ zei ze.

‘Hoe zag het eruit?’

‘Het was een jonge jongen, slechts een paar jaar ouder dan Jake,’ zei ze.

‘Was hij erg toegetakeld?’

‘Ja, zijn hele lichaam zat onder de wonden. De politie dacht in eerste instantie dat hij was verdronken en vervolgens overvaren door een van de onderhoudsboten die met enige regelmaat over het stuwmeer patrouilleren.’

‘In eerste instantie? Wat denken ze nu dan?’

Kate aarzelde. ‘Dat zijn vriend Geraint het heeft gedaan.’

Peter leunde achterover. ‘Hm. Maar jij denkt daar anders over, is het niet?’

‘Het lijkt helemaal geen passiemoord.’

‘O? Waren ze minnaars dan?’

‘Nee. Ik bedoel passie in de zin van een woede-uitbarsting, geweld.’

Kate begon de omstandigheden rond Simons dood aan hem te beschrijven, gevolgd door Kirstie Newetts ontvoeringsverhaal. Ze vertelde hem steeds meer over de zaak die haar zo bezighield: de andere vermiste personen, Magdalena... Het voelde een beetje alsof ze de last van haar schouders op die van Peter schoof.

Hij luisterde aandachtig. ‘Dus Simpele Simon heeft iets gezien op zijn nachtwandeling langs het meer...’

‘Ja,’ zei Kate.

Peter sloot zijn ogen en citeerde: ‘*Simpele Simon zag een bakker, die op weg was naar het plein... Simpele Simon vroeg de bakker: geef mij eens zo’n hapje fijn!*’ Toen opende hij zijn ogen weer en keek haar recht aan. ‘Denk je dat Simon in de kast zat? Dat-ie homo was?’

‘Nee.’

‘Dus hij liep niet ’s nachts te cruisen voor seks langs dat stuwmeer? D’r was geen bakker wiens “hapje” hij heeft geproefd... waarna alles in de soep liep?’

Kate schonk hem een ongelovige blik.

‘Nee, ik meen het serieus; ik hou je echt niet voor de gek! Je moet altijd even een stap naar achteren doen en ook dit soort dingen overwegen.’

‘Nee,’ zei Kate. ‘Simon heeft gewoon iemand bij het water gezien.’

‘En waarom kan dat Geraint niet zijn geweest?’

‘Geraint had geen boot. En ik denk dat Simon, nadat hij was gestoken, door iemand in een boot is achtervolgd.’

‘Zou Geraint wel kunnen hebben gezien dat Simon door deze persoon in een boot werd achtervolgd?’

‘Dat zóú kunnen, ja. Maar ik denk dat hij daar dan iets van zou hebben gezegd. Toen dit gebeurde zat hij namelijk nog in zijn proeftijd. Denk je ook niet dat hij de kans om de schuld op een ander te schuiven met beide handen zou hebben aangegrepen?’

‘En die ouwe vent dan, die zwerver? Die had Simons mes!’ zei Peter.

‘Dat mes had hij in de modder bij het water gevonden. Nee, ik geloof niet dat hij iets heeft gezien. O man, ik weet het allemaal niet meer...’

Kate wreef door haar ogen, ze werd bijna duizelig van alle tegenstrijdige informatie.

‘Waar is die zwerver nu?’

‘Geen idee.’

‘Voor zover jij weet, had die Simon geen vijanden, was hij niet rijk en had zijn vriend geen reden of plannen om hem te vermoorden. De enige logische conclusie is dan: Simon Kendal is gedood omdat hij iets heeft gezien.’

‘Hoe kun je dat nou zo stellig beweren?’ vroeg Kate.

‘Ik heb niets te verliezen, dus kan ik er puur objectief naar kijken. O, en eh... tel er nog eens een rijke, invloedrijke familie bij op en je hebt een zaak om u tegen te zeggen!’

‘En Magdalena?’

‘Die is waarschijnlijk allang dood. Het is nu – hoe lang ook alweer? – acht dagen geleden dat ze vermist is geraakt. Je moet je daarom puur richten op het vinden van haar lichaam. Daar moet hij vanaf. Dat is het punt waarop de twee sporen van dit onderzoek elkaar zullen raken!’

Kate keek naar haar handen. Ze voelde zich ineens moedeloos. Vanwege haar privéleven, vanwege haar link met het monster dat hier voor haar zat én omdat het haar niet lukte om deze zaak op te lossen en Magdalena te redden.

‘Je was een goeie politieagent,’ zei Peter.

‘Dat klinkt best raar uit jouw mond.’

‘Maar je wás het wel.’

‘Jij ook, Peter,’ zei ze toen. Ze keek hem aan. ‘Moet je toch eens bedenken wat een hoop goede dingen je allemaal had kunnen doen.’

Hij rolde met zijn ogen. ‘Jij bent altijd al een idealist geweest, Kate. Je dacht dat je als politieagent “goed kon doen”. Maar slechtheid heeft nu eenmaal altijd al bestaan. En een politieagent kan net zomin goedheid verspreiden als de tandenfee. Het enige wat de politie kan doen, is voorkomen dat mensen nog meer slechte dingen doen...’ Met zijn kromme vingers zette hij het woord ‘slechte’ tussen ‘haakjes’.

‘Waarom ben je eigenlijk bij de politie gegaan?’ vroeg ze. ‘Dat vraag ik me oprecht af, nu we het zo hebben over “goed” en “slecht”.’

Peter tilde zijn gebit met zijn tong op: *klikklak*. ‘Ik hou van puzzels

oplossen. Ik gaf nooit een reet om de aard van de vermeende misdrijven, het gaf me ook geen enorme kick als ik een boef te pakken kreeg en kon arresteren. Ik wilde hem alleen te snel af zijn: de puzzel oplossen.’

‘Een moordzaak als een puzzel...’ zei Kate.

‘Ja. Het is zo’n superieur gevoel als je het weet te ontraadselen! En voor mij was het omgekeerde natuurlijk net zo opwindend: ermee zien weg te komen.’

‘Is dat de reden dat je mij haat? Omdat ik je heb gepakt, omdat ik me even superieur mocht voelen?’ vroeg Kate.

‘Ik haat jou helemaal niet, Kate. Jij was gewoon de enige die de puzzel wist op te lossen – en daarom moest je weg.’

Kate kreeg het er koud van om hem er zo nuchter over te horen praten. Ze kreeg ineens een flashback van die regenachtige avond in haar appartement, toen ze de puzzel net had ontward en had geconcludeerd dat hij de Kannibaal van Nine Elms moest zijn. Hij had haar doorgehad! Hij was aan haar deur verschenen en had zich naar binnen gedrongen.

In de slaapkamer van haar kleine appartement had Peter haar in een hoek weten te drijven. Toen was hij boven op haar gesprongen en had een mes in haar buik gestoken... Hij had een gestoorde uitdrukking op zijn gezicht, er gutste bloed uit een jaap in zijn hoofd en de tanden onder zijn hoog opgetrokken lippen waren roze gekleurd.

Ze was zich blijven verzetten, terwijl het bloed een donkere plas op haar buik vormde. Ze had hem met alle macht van zich af geduwd en hem vervolgens keihard op zijn hoofd geslagen met haar lavalamp.

Terwijl ze naar de telefoon strompelde om de politie te bellen, kon ze haar ogen niet afhouden van het mes dat uit haar buik stak. De pijn was onmenselijk geweest, maar ze wist dat ze zou doodbloeden zodra ze het eruit trok.

Hoe dicht bij het nog piepkleine embryo dat binnen in haar groeide had hij gestoken? Hoe weinig had het gescheeld of dat mes had Jake gedood?

Kate hoorde een zoemer: hun afspraak zat erop. Het litteken op haar buik stak.

‘Die zaak van jou klinkt echt fascinerend. Ik zou best willen zeggen dat ik hoop dat je hem te pakken krijgt, maar eigenlijk hoop ik dat dus helemaal niet. Laat je het me weten als je Magdalena’s lichaam hebt gevonden?’ zei Peter.

De betovering was verbroken. De oude Peter, de politieman die ze ooit had gekend, was weer verdwenen.

Kate wilde nog iets terugzeggen, maar de geluidsverbinding werd abrupt verbroken. Ze had hem nog een stevige trap na willen geven, maar helaas kon hij haar al niet meer horen. Toen ze opkeek, zag ze Jake bij de deur staan wachten om binnen te komen en zijn vader te ontmoeten.

De terugrit van Great Barwell naar Ashdean duurde lang. Het eerste deel ervan zat Jake er stilletjes bij. Pas toen ze waren gestopt bij een wegrestaurant vroeg Kate hem waar hij het met Peter allemaal over had gehad. Ze hadden koffie gehaald en een hoektafel met een paar lege stoelen gevonden.

‘Hij leek erg zenuwachtig,’ zei Jake. ‘Heb je gezien hoe hij toen ik binnenkwam aan zijn mond zat te frummelen?’

‘Hij heeft een kunstgebit,’ zei Kate.

‘O! Ik vond zijn tanden er al zo wit uitzien.’

Kate glimlachte en pakte Jakes hand. ‘Heeft hij je bang gemaakt?’

‘Nee.’

‘Heeft hij akelige dingen verteld?’

‘Mam, hou op,’ zei hij en hij trok zich beschaamd los. Aan de andere kant van de ruimte zat een knap tienermeisje naar hen te kijken. Jake roerde turend naar het tafelblad in zijn koffie.

‘Wat heeft hij dan tegen je gezegd?’

‘Kweenie. We hebben gewoon wat gekletst. Hij vroeg van alles over mijn iPhone.’

‘Je iPhone?’

‘Ja. Hij zei dat hij toen hij werd gearresteerd nog helemaal geen mobieltje had. Hij had alleen een autotelefoon. Mobiele telefoons waren toen nog heel nieuw...’ Kate dacht aan het toestel dat ze in 1995 had gehad: een soort baksteen met een antenne. ‘Dus heb ik hem verteld over, je weet wel... iPhones, de App Store, en dat ik hem voor van alles en nog wat gebruik. Ik ben zelfs even teruggelopen naar die beveiligers

aan de andere kant van het glas, om te vragen of ik mijn iPhone even terug mocht, om Peter mijn foto's te laten zien en zo. Maar dat vonden ze niet goed...'

'Wat nog meer?'

'Eh, hij wilde weten van welke muziek ik hou. In dat iPhone-gesprek vertelde ik natuurlijk ook dat ik al mijn muziek van iTunes haal. Toen zei hij dat ik maar bofte: hij moest altijd platen kópen en zijn moeder wilde alleen muziek draaien die ze zelf ook leuk vond. En hij moest haar altijd eerst vragen of hij een plaat mocht gaan kopen – ook als hij het geld ervoor gewoon bij elkaar had gespaard. Een paar keer was hij thuisgekomen met iets wat zij nog niet kende. Dan luisterde ze er een half minuutje of zo naar... en als ze het niks vond, brak ze die plaat gewoon doormidden.'

'Zo, da's wel heftig,' zei Kate.

'Nou! Hij vond het idee van de iTunes Store ook geweldig. Hij wil me voor de kerst een iTunes-voucher geven... Ik heb gezegd dat ik jou en oma zou vragen of dat goed was.' Kate knikte. Ze deed hard haar best om niets van haar onbehagen te laten merken. 'O, en hij houdt van David Bowie.'

'Wat?' zei Kate.

'Peter houdt van David Bowie. Da's die man uit die film *Labyrinth*, die we altijd keken als ik bij jou kwam logeren. Die met die verschillende kleuren in zijn ogen, net als ik.'

'Ja ja, ik weet wel wie David Bowie is! Maar die heeft geen verschillende gekleurde ogen, hoor. Zijn ene pupil is gewoon permanent verwijd, waardoor het lijkt alsof dat oog een andere kleur heeft.'

'O,' zei Jake. Hij klonk teleurgesteld dat zijn ogen niet hetzelfde waren.

Kate vond het maar vreemd dat ze al die jaren niet had geweten dat Peter Conway van David Bowie hield. Ze kende zo veel persoonlijke details uit zijn jeugd – zoals zijn verontrustende relatie met zijn moeder, Enid. Maar ja, weten wat Peters lievelingsmuziek was, had gewoon nooit boven aan haar lijstje gestaan.

'Volgens Peter moest ik maar eens luisteren naar *The Rise of Ziggy Starburst...* of zoiets.'

'The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars,' zei Kate. 'Ik geloof dat ik dat album thuis heb.'

Maar Jake had zijn iPhone al uit zijn zak gehaald en zat driftig op het scherm te tikken. 'Ziezo! Ik ben het al aan het downloaden,' zei hij.

'Dat is snel,' zei Kate.

Ze wist eigenlijk niet zo goed wat ze van hun ontmoeting had verwacht. Maar waarschijnlijk had ze stiekem toch gehoopt dat Jake zijn monsterlijke vader walgelijk zou vinden. Ze had in ieder geval niet verwacht dat Peter Jake tips voor iTunes zou geven...

'Maar waar heb jij het dan met hem over gehad?' vroeg Jake. Hij zoog wat cappuccinoschuim van zijn lepel en keek haar onderzoekend aan.

'Onze ontmoeting lag wat gevoeliger... We hebben het niet over muziek gehad. We zijn maar zo'n beetje beginnen te kletsen over onze tijd bij de politie,' zei Kate. Toen pas vroeg ze zich af of het niet idioot was dat ze het niet uitgebreider over Jake hadden gehad. Hoewel... ze wilde natuurlijk liever niet dat Peter een relatie met hem opbouwde.

'Mam, ik weet heus wel wat hij jou heeft aangedaan... En ik weet ook nog hoe vreselijk gemeen hij tegen ons allebei is geweest.'

'Heeft hij sorry gezegd? Spijt getoond?'

'Nee. Daar hebben we het helemaal niet over gehad,' zei Jake. 'Maar ik ben het echt niet vergeten! Ik weet wat hij jou heeft aangedaan en al die andere vrouwen... Ik heb eens ergens gelezen dat Ted Bundy een prima vader scheen te zijn. Tegen zijn vriendin deed hij totaal anders: zij kreeg een kant van hem te zien die niemand anders kende. Dus misschien had ik vandaag wel geluk en heb ik het deel van Peter Conway te zien gekregen dat wél nog oké is.'

Met dit volwassen inzicht verraste hij Kate. 'Wil je hem nog een keer zien?'

Jake trok zijn schouders op en roerde in zijn cappuccino. 'Hij wilde wel dat ik nog eens langskom. Maar ik heb gezegd dat we elkaar misschien eerst maar eens moesten schrijven.'

'Dat laat ik helemaal aan jou over, Jake. Je weet dat hij tot jouw zestiende geen contact met je mocht opnemen. Maar als je hem nu wilt schrijven, kunnen ze hem jouw adres wel geven. Of misschien beter: je neemt een postbus.'

Jake knikte. ‘Zijn moeder, Enid? Zij is mijn andere oma, hè?’

‘Ja. Ze komt volgend jaar vrij,’ zei Kate. Ze was zo blij dat ze zo’n verstandig gesprek voerden samen, dat ze gauw de neiging inslikte om hem te laten zweren *die gestoorde trut nooit meer ‘oma’ te noemen*. Enid Conway had een hoogst bedenkelijke verhouding met Peter gehad. Er gingen zelfs geruchten over een seksuele relatie tussen die twee. Bovendien was Enid betrokken geweest bij het plan om Peter te helpen ontsnappen uit de inrichting. Hiervoor had ze een gevangenisstraf van drie jaar gekregen.

‘Als het Peter toen was gelukt om te ontsnappen en ze waren in het buitenland gaan wonen, dan liepen ze nu gewoon vrij rond...’ Jake huiverde. ‘Ik denk dat ik hem liever achter dik glas heb, omringd door bewakers.’

Kate knikte en glimlachte. ‘We moeten oma Glenda maar gauw skypen en haar laten weten hoe het is gegaan,’ zei ze. ‘Gaat-ie weer een beetje?’

Jake knikte.

Kate wilde eigenlijk weer een kneepje in zijn hand geven, maar dacht nog net op tijd aan het meisje aan de overkant en glimlachte slechts breed naar haar zoon.

Ze dronken hun koffie op en hervatten toen de terugreis. Terwijl ze samen luisterden naar *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* viel Jake op de passagiersstoel in slaap. Hij snurkte zacht.

Kate dacht terug aan haar gesprek met Peter, en dat ze het er onder andere over hadden gehad hoe het hoofd van een seriemoordenaar werkte. Onwillekeurig vlogen haar gedachten toen ook weer naar Magdalena. Ze kreeg een knagend gevoel in haar onderbuik.

Om te beginnen wilde ze Kirstie Newett nog een keer spreken. Het zou best kunnen dat zij op een gegeven moment geobsedeerd was geraakt door Arron Ko, maar dat betekende nog niet dat haar héle verhaal uit de duim gezogen was. En er waren nog wel meer dingen die Kate niet lekker zaten.

Als er iemand was die vrouwen ontvoerde, hoe deed hij dat dan precies? De vrouwen van tegenwoordig waren snugger zat, dat hoopte ze

althans. Dus waarom zou zo'n slimme meid als Magdalena van haar scooter stappen en bij een wildvreemde in de auto gaan zitten? Misschien omdat diegene zich had verkleed als een oude man, waardoor ze eerder geneigd was geweest voor hem te stoppen?

Kate zag dat ze over een paar uur thuis zouden zijn. Daar zou ze eerst zorgen dat Jake op zijn gemak was, daarna wilde ze Tristan spreken.

Magdalena's handen waren bijna gevoelloos van vermoeidheid terwijl ze ermee rond de onderkant van de toiletpot schraapte. Dat ding was zo glad en stevig, het leek niet kapot te krijgen! Met een paar grote scherven van het gebroken deksel van de stortbak kraste ze telkens weer over het beton en het cement waarmee de pot aan de vloer vastzat. Als ze dat ding los wist te krijgen en de gang op te slepen, kon ze er immers op klimmen en bij dat luik komen.

Ze had geen idee hoeveel tijd er was verstreken sinds ze zich tegen die vent had verzet en zijn vuurwapen had bemachtigd, maar ze begon zich alarmerend zwak te voelen. Want ze had dan wel schoon drinkwater tot haar beschikking, ze had ook al zó lang niets meer gegeten! De maagkrampen kwamen in steeds heftiger golven opzetten, waarbij ze vaak dubbelklapte van de pijn. Het kostte haar dan ook al haar inspanning om haar laatste restje energie aan te spreken en te blijven werken aan het losmaken van de toiletpot. Tegelijkertijd hield ze haar oren gespitst of ze de lift hoorde komen. De revolver stak in de broeksband van haar spijkerbroek, met de veiligheidspal erop. Ze zou best even een powernap willen doen, maar dat durfde ze niet. Stel je voor dat hij precies dán zou terugkeren, haar in de duisternis zou zien liggen en het wapen zou terugpakken!

Toen ze de stem van haar nonna Maria begon te horen, wist ze dat ze bijna haar verstand aan het verliezen was. *Kom op, Magdalena, je bent een sterke meid. Het sterkste meisje dat ik ooit heb ontmoet. Je moet doorgaan. We wachten buiten allemaal op je, boven de grond... En als we weer bij elkaar zijn, maak ik je lievelingsgerecht voor je klaar: gnocchi*

met paddenstoelen uit de tuin. Beloof me dat je niet in slaap zult vallen, dat je zult blijven doorgaan.

De stem suste haar en deed haar haar gevoelloze armen en handen even vergeten.

Telkens wanneer Magdalena voelde dat ze weer begon af te dwalen, drukte ze haar hoofd tegen het koude porselein en maakte de smerige stank van de toiletpot haar met een schok weer wakker.

Ga door, ga door. Je bent er zo dichtbij, mijn lieverdje, zo dichtbij.

Na een paar dagen intensief met elkaar aan de zaak te hebben gewerkt, vond Tristan het maar vreemd toen hij zondagochtend wakker werd en wist dat Kate niet in de buurt was. Ze had hem gebeld om te vertellen dat ze met Jake naar Peter Conway ging. Ze hadden elkaar maar kort gesproken en ze was, zeer begrijpelijk, nogal afwezig geweest.

Ondanks alles wat Henry Ko hun op Ted Cloughs plaats delict had verteld, voelde Tristan zich nog steeds onrustig. Hij was er nog niet klaar voor om Magdalena op te geven. Die hele zondag en een deel van de maandag bracht hij daarom online door: onder andere op de website van het kadaster, waar hij onderzoek deed naar het onroerend goed dat zich op het Shadow Sands-landgoed bevond. Naast meerdere commerciële panden – winkels en kantoren – waren er een hele hoop woonhuizen, die werden gehuurd door mensen zoals Ted. Daarnaast stonden er drie grote landhuizen op het terrein: twee ervan werden bewoond door respectievelijk Thomas en Silvia; het derde was de verwaarloosde nachtclub Hedley House, waar Tristan als tiener een paar keer was wezen stappen. Hij wist nog dat het er binnen net een grote balzaal was: een spelonkachtige ruimte met een bar, een garderobe, toiletten en meer eigenlijk niet. Hij probeerde online een plattegrond of blauwdruk van het pand te vinden, maar vond helaas niets.

Het begon die maandagavond al te schemeren en Tristan zat nog steeds te werken aan het bureau op zijn slaapkamer, toen hij beneden ineens een vloerplank hoorde kraken.

‘Hallo?’ riep hij.

Er kwam geen antwoord. Wel hoorde hij opnieuw gekraak en zelfs

voetstappen. Hij stond op en pakte de grote, lege champagnefles van zijn achttiende verjaardag die hij altijd als deurstopper gebruikte. Met de fles als een soort honkbalknuppel in zijn hand liep hij de overloop op. Hij checkte eerst de badkamer en toen Sarahs slaapkamer. Beide waren leeg.

Beneden klonk weer gekraak en een soort geritsel. Hij zag ineens Ted Cloughs lichaam weer voor zich, in een vreemde houding en met een gebroken nek liggend onder aan de trap. Het had er zo akelig gewelddadig uitgezien dat hij er een paar slapeloze nachten aan had overgehouden.

Tristan pakte de champagnefles stevig vast en sloop de trap af. De deur naar de woonkamer stond op een kier. Binnen ritselde en rammelde nu van alles. Hij schopte de deur wijd open en stormde de kamer in, met de champagnefles hoog boven zijn hoofd.

‘Christus, Tristan!’ riep Sarah geschrokken uit. Ze greep naar haar borst en liet een pen en een notitieblok uit haar handen vallen. Ze zat op haar hurken bij een geopende wijndoos naast de keukendeur.

‘Jezus, ik dacht dat je een inbreker was!’ bracht Tristan uit. Hij voelde zijn hart als een dolle tekeergaan in zijn borstkas. Hij zette de fles op de eettafel en wreef over zijn grote teen, die hij aan de deur had gestoten. ‘Hoorde je me niet?’

‘Nee...’

‘Ik was boven en riep “hallo”, maar je zei niets terug.’

‘Ja, ik kan toch niet met je lopen praten terwijl jij boven bent?’ zei ze.

‘Wat moet je, Sarah?’

‘Hoe bedoel je? Ik woon hier.’

‘Jawel, maar je zei dat je tot de bruiloft bij Gary zou logeren. Je had me wel even kunnen waarschuwen.’

‘Ik ben al twee keer eerder terug geweest voor schone kleren. En ik dacht dat jij op je werk zou zijn,’ zei ze.

‘Het is zelfstudieweek op de universiteit. Herfstvakantie.’

‘O.’ Ze raapte het notitieblok op.

Tristan zag dat ze een lange rij getallen had opgeschreven. ‘Wat is dat?’ vroeg hij.

‘Ik werd gebeld door de mensen van de trouwlocatie. Ze hadden be-

sloten om ons ook nog kurkengeld in rekening te brengen. Een pond per fles maar liefst – wat hier dus nog eens bovenop komt,’ zei ze, wijzend naar de hoog opgestapelde dozen.

‘Mm, da’s niet best.’

‘Kun je me misschien even helpen deze stapel naar voren te trekken? Ik weet niet meer of er nou zes of acht flessen in zo’n doos zitten. Dat staat net op de kant die naar de muur toe staat.’

Tristan liep naar de dozen bij de keukendeur toe en schoof ze voorzichtig weg van de muur. ‘Acht,’ zei hij.

‘Acht keer zestien, dat is honderdachtentwintig... Shit, da’s dus honderdachtentwintig pond kurkengeld voor de witte wijn alleen al,’ zei Sarah. ‘De kosten van deze bruiloft beginnen de pan uit te rijzen. Mijn bruidsmisje Donna-Louise is al twee maten gegroeid sinds ze bij Brewers Fayre bij het vleesbuffet staat. En wie mag er dokken voor het uitleggen van haar jurk? Ik natuurlijk... O bah, ik ben het spuugzat om het steeds maar weer over die stomme trouwerij te hebben!’ Ze legde het notatieblok opzij en wreef door haar ogen.

Ondanks alles kreeg Tristan medelijden met haar. ‘Zin in een bier-tje?’ vroeg hij.

‘Ja, graag.’

Hij haalde twee koude flesjes bier uit de keuken en gaf haar er een aan.

Sarah nam meteen een grote slok. ‘Bedankt. Hmm, lekker...’ zei ze. Ze veegde haar mond af met de rug van haar hand.

‘Proost! D’r gaat niets boven een koud pilsje,’ zei Tristan.

Ze proostten met hun flesjes en namen opnieuw een slok. Toen viel er een ongemakkelijke stilte. Het regende intussen: Tristan hoorde de druppels roffelen in de dakgoot.

Sarah zette haar flesje op tafel. ‘Maar eh, Tristan... Ik denk wel dat we iets moeten met de olifant in de kamer,’ zei ze.

‘O, ik dacht dat je het niet meer wilde hebben over Donna-Louise en haar jurk...’

Sarah barstte in lachen uit. Haar hele gezicht klaarde ervan op; ze leek wel even een heel ander mens – vrolijk en zorgeloos.

Tristan was blij dat hij haar weer eens zag lachen. Dat gebeurde de laatste tijd nog maar zelden.

‘Daar mag je geen grapjes over maken!’ zei ze, maar ze kon het niet helpen dat ze toch weer begon te giechelen. Toen werd ze ineens weer ernstig. ‘Nee, ik had het over jou en over wat je laatst hebt verteld: dat je homoseksueel bent. Sorry als mijn eerste reactie nogal fel was, maar het werkt nu eenmaal beide kanten op. Je kunt niet van ons verwachten dat we doen alsof er niks aan de hand is.’

‘Waarom eigenlijk niet?’

‘Nou ja, het is nogal wat om te verwerken...’

‘Oké, jij hebt iets te horen gekregen. Maar ik ben degene die ermee moet zien te leven!’

Sarah zuchtte en nam weer een slok bier. ‘Ik ben gebeld door de politie. Ze zeiden dat jij een verklaring was komen afgeven, dat Gary en ik niet wisten dat jij die avond de deur uit was gegaan. Dank je wel daarvoor.’

‘Graag gedaan... Hé, waarom is Gary eigenlijk niet met je meegekomen? Jullie zijn anders altijd een soort Siamese tweeling.’

Er viel weer een ongemakkelijke stilte.

‘Dat wilde hij wel, maar... Weet je, hij heeft nog nooit een homoseksueel iemand ontmoet, dus hij was gewoon een beetje nerveus.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Gewoon wat ik zeg, Tris: Gary is nooit eerder een homoseksueel iemand tegengekomen.’

‘Maar ik ben toch “een homoseksueel iemand”? En ik ken Gary nu al een jaar. Ik ben nota bene met jullie naar Frankrijk geweest, om al die bruiloftsdrank op te halen. Vier keer maar liefst! En nou beweert hij dat-ie mij niet kent?’

‘Natuurlijk kent hij jou wel, Tris. Maar niet als homo.’

‘Ik ben gewoon dezelfde persoon gebleven, Sarah. Er is helemaal niets veranderd!’

‘Weet ik, weet ik... Maar zoals ik al zei: het is ook allemaal nieuw voor ons,’ zei Sarah.

Weer zwegen ze ongemakkelijk.

‘Dat meisje, die Magdalena, is ze nog steeds vermist?’ vroeg Sarah toen.

‘Ja. De politie denkt dat ze met haar scooter van de weg af is geraakt, in een van die greppels langs de A1328 is gevallen en vervolgens de zee

op is gedreven. Maar Kate en ik denken daar heel anders over...' Hij vertelde maar niet dat ze Ted Cloughs lichaam hadden gevonden. Zijn zus maakte zich al zorgen genoeg, straks kreeg hij opnieuw de wind van voren! Hij zag al wat een zuinig gezicht ze trok bij het horen van de naam Kate. Hij dronk zijn flesje leeg. Het begon zo langzamerhand onmogelijk te worden om met Sarah over welk aspect van zijn leven dan ook te praten zonder dat de sfeer ongemakkelijk werd. 'Heb je nog hulp nodig bij het wegbrengen van die dozen?' veranderde hij maar gauw van onderwerp.

'Nee, dank je. Gary's vriend Sammo heeft al aangeboden om ons te helpen. Hij is chauffeur bij Harry Stott, dat koeriersbedrijf. Hij gaat het ernaast doen, als vriendendienst: hij maakt op een zondag wat ruimte vrij in een van hun vrachtwagentjes, rijdt hierlangs en pikt alles op.'

'Zo, gewaagd!'

'Ik kan het me gewoon niet veroorloven om een bus te huren. En die vrachtwagentjes van Harry Stott rijden op weg naar Exeter constant langs Ashdean. Zondag is hun drukste dag,' zei Sarah.

Tristan zette zijn flesje neer. Zijn hoofd maakte opeens overuren. 'Die Harry Stott-wagens, vanwaaruit rijden die dan naar Exeter?'

'O, ik geloof dat ze de autoweg vanuit Portsmouth en Bournemouth gebruiken. In ieder geval rijden ze altijd via Ashdean naar Exeter, dus kan Sammo hier even langswippen zonder in de problemen te komen. Ze hebben gps, dus da's geen probleem.'

'Maar ze gebruiken de A1328 dus als hoofdroute naar Exeter?' vroeg Tristan door.

'De A1328?'

'Ja, die weg die vanuit Ashdean langs het stuwmeer van Shadow Sands en de nachtclub Hedley House naar Exeter loopt,' zei Tristan. Zijn geduld met Sarah begon op te raken.

'O, die. Ja, volgens Sammo rijdt daar 's zondags elk uur een Harry Stott-wagen overheen. Er zou dus zou ruimte zat moeten zijn voor onze dozen.'

'Kun je me het nummer van die Sammo geven?'

'Tris... hij heeft een vrouw, hoor: hij is keurig getrouwd.'

‘Jezus, dáárom wil ik zijn nummer niet!’ snauwde hij ongeduldig. Hoe stom kon je verdomme zijn? ‘Ik wil hem vragen of hij afgelopen zondag ook langs het stuwmeer is gereden.’

Kate en Jake waren nog maar net thuis, toen er op de voordeur werd geklopt. Toen Kate opendeed bleek Tristan op de stoep te staan.

‘Kate, sorry dat ik stoor, maar ik heb misschien een aanwijzing van iemand die Magdalena vlak voor haar ontvoering op de A1328 heeft gezien,’ zei hij buiten adem. Hij gluurde via de gang naar de woonkamer. ‘Het spijt me, komt het erg slecht uit?’

Kate zag ook wel hoe opgewonden Tristan was. ‘Welnee. Jake staat net boven onder de douche. Maar wat zeg je nou allemaal? Wie dan? Laten we even naar buiten gaan,’ zei ze en ze pakte haar jas.

Ze stapten de voordeur uit en liepen om het huis heen naar de zandduinen boven aan de klif. Er stonden een paar strandstoelen uit de wind, maar geen van hen tweeën had de rust om te gaan zitten.

Tristan begon Kate vlug het verhaal te vertellen van de drankvoorraad voor Sarahs bruiloft en Gary’s vriend die voor Harry Stott werkte. ‘Dus toen Sarah me Sammo’s nummer gaf, heb ik hem meteen gebeld. Hij had afgelopen zondag, de dag dat Magdalena vermist is geraakt, net niet de A1328 gepakt. Maar hij zou voor me rondvragen of een van zijn collega’s iets had gezien. Als het goed is, is hij daar nu mee bezig...’ Hij trok zijn telefoon tevoorschijn en keek naar het scherm. ‘Het bereik is hier prima, dus hopelijk belt hij snel. Verder heb ik onderzoek gedaan naar het onroerend goed op het Shadow Sands-landgoed. Ik heb er een lijst van gemaakt.’ Hij haalde een opgevouwen stuk papier uit zijn zak. Op dat moment rinkelde zijn telefoon.

‘Wie is het?’ vroeg Kate.

‘Onbekend nummer,’ zei hij en hij liet haar zijn schermje zien.

‘Zet maar op de speaker. En laten we er even bij gaan zitten, hier waait het wat minder...’ Ze namen plaats op de strandstoelen. Kate schoof die van haar wat dichterbij Tristan toe. ‘O, en mocht hij iets weten: geen vragen stellen waarmee je hem iets in de mond legt.’

Tristan knikte en nam op.

‘Hé Tristan, met Dennis. Sammo zei dat je mij wilde spreken,’ zei de stem aan de andere kant van de lijn. Hij klonk wat ouder en had een licht Devon-accents. Tristan bedankte hem eerst voor het terugbellen en legde toen uit waarom ze met hem wilden praten, zonder de man te veel te sturen. ‘Ik zit hier trouwens samen met Kate, mijn baas,’ voegde hij eraan toe.

‘Hoi,’ zei Kate.

‘O, hoi. Sammo heeft me verteld over die vermiste dame. Nou, en ik heb dus een jonge vrouw met lang, donker haar op een gele scooter gezien. Ze stopte om een ouwe knakker te helpen die langs de weg geparkeerd stond,’ zei hij.

‘Kun je je nog herinneren wanneer dat was?’ vroeg Tristan.

‘Jazeker, ruim een week geleden: vorige week zondag, de veertiende,’ zei hij. ‘Ik weet niet meer precies hoe laat, maar ergens halverwege of laat in de middag.’

Kate sloeg kort haar handen voor haar gezicht, toen keek ze geschokt naar Tristan, die haar hand pakte. ‘En waar was dit precies?’ vroeg Kate terwijl ze zo kalm mogelijk probeerde te klinken.

‘Een paar kilometer buiten Ashdean, even voor het stuwmeer... Ik herinner het me nog zo goed, omdat die ouwe zijn reserveband voor mijn wielen liet rollen. Ik reed er bijna overheen.’

Tristan kneep nog wat harder in Kates hand.

‘Heb je ook gezien hoe die oude man eruitzag?’ vroeg Kate.

‘O, zoals zo veel van die ouwe knarren hier: oude broek, tweed jasje... Je weet wel, alsof hij jaren geleden een pak bij de kringloopwinkel heeft gekocht. En hij droeg een platte pet, een bril en had een dikke, borstelige baard en grijs haar dat onder zijn pet uitstak.’

Toen ze het gesprek met Dennis hadden beëindigd, begon Kate door het zand te ijsberen. ‘Het sluit precies aan bij wat Kirstie Newett me heeft verteld,’ zei ze. ‘Zij beschreef ook een oude man met grijs haar, in

een oude, lichtgekleurde auto. En ze zei dat de ogen van haar ontvoerder een vreemde kleur blauw hadden, bijna paars, alsof hij lenzen droeg.'

'Ja, het kan natuurlijk een vermomming zijn,' zei Tristan. 'Al zal enkel de kleur van je ogen veranderen niet veel uitmaken. Misschien draagt hij ook wel een pruik, of laat hij zijn baard staan en scheert hij die erna weer af.'

Kate liep inmiddels te trillen, van de schrik én van de opwinding. Te bedenken dat ze zich bijna door Henry Ko had laten omlullen! Ze had hem verdorie hun hele theorie laten doorprikken. 'Dit betekent dat Kirstie wél de waarheid heeft verteld: ze is écht ontvoerd. En Magdalena ook. Zij is helemaal niet tijdens een stortbui uit die greppel weggespoeld,' zei ze.

'Wat moeten we nu doen?' vroeg Tristan.

Kate hield op met ijsberen. 'Het is nu acht dagen geleden dat Magdalena vermist is geraakt. Maar de politie heeft dit feit niet eens op haar radar staan: niemand is naar haar op zoek!' Ze keek op haar horloge. Het was even over zevenen 's avonds. 'Ik heb intussen ook lopen piekeren over Hedley House... Zowel Ulrich Mazur als Sally-Ann Cobbs kwam hiervandaan en ze werden op de terugweg naar Ashdean ontvoerd. Mocht de familie Baker op de een of andere manier bij dit alles betrokken zijn, dan is het bepaald niet ondenkbaar dat die ontvoerders ergens in Hedley House zijn vastgehouden. En dat is volgens mij dus ook waar Magdalena momenteel gevangen wordt gehouden! Ik weet niet of die oude nachtclub een kelder heeft, maar ik vind dat we dat moeten gaan uitzoeken.'

'Wanneer?' vroeg Tristan.

'Vanavond nog. Nu,' zei Kate.

Na voor haar gevoel uren krassen en schuren, voelde Magdalena het beton onder aan de toiletpot eindelijk meegeven: de pot begon los te komen van de vloer!

Ze stond op en wreef in haar handen om er weer wat gevoel in te krijgen. Maar ze gunde zichzelf maar een paar minuten rust en een beetje water voordat ze de toiletpot van links naar rechts begon te duwen. Toen ging het ineens vrij gemakkelijk: met een luid geknars schoof het ding weg van de plek waar hij zo lang aan de grond had vastgezeten. Het loswrikken van de buis naar de hoge stortbak aan de muur was daarna een eitje. Haar hart maakte een sprongetje van opwinding. Ze merkte amper meer dat het water uit de pot haar hele spijkerbroek had doorweekt. Ze was toch al nat van het zweet.

Magdalena sleurde de toiletpot het wc-hokje uit en de gang door. Er klonk een zachte *kloing* toen het porselein de metalen liftdeur raakte.

Ze klom er meteen bovenop en ontdekte tot haar grote vreugde dat ze nu wel bij het ruw gepleisterde plafond kon. Ze stond alleen nog een beetje te ver naar links om bij het luik te kunnen, dus verschoof ze de pot en klom er opnieuw op. Toen ze met haar handen over het luik in het plafond ging, voelde ze dat de rand ervan op exact dezelfde hoogte als het plafond zat. Er zat een kleine sleuf in, waar een sleutel of munt in paste om het luik te kunnen openen.

‘Shit...’ fluisterde ze en ze liet haar schouders zakken. Hield het dan nooit op, kon het haar nu niet eens één keer meezitten? Toen ze weer van de toiletpot af stapte, voelde ze zich duizelig van alle inspanning.

De kapotte tegels... die zijn gebroken toen ik die tweede kogel afschoot!

Ze haastte zich terug naar de kamer met het bed en liet haar handen over de wanden en het deurkozijn glijden, waarbij ze haar best deed niet te denken aan de bloedspatten die ze in de flitsen van het geweer-vuur had gezien. Bij het bed aangekomen voelde ze de gebroken tegels onder haar voeten.

Ze hurkte neer en begon voorzichtig tussen de scherven te zoeken. Ze vond een lang, dik stuk met een vlakke kant, dat eindigde in een smalle, scherpe punt. Dat zou een prima wapen zijn om toe te voegen aan haar arsenaal. Ze stopte het in de broeksband van haar spijkerbroek, naast de revolver. Vervolgens vond ze een platte scherf die ongeveer zo dik en zo breed als een muntstuk was.

Toen haastte ze zich terug door de gang, vond de toiletpot, klom erop en stak de tegelschilfer in het openingsmechanisme van het luik. Hij paste perfect. Ze draaide hem rechtsom... en moest vliegensvlug opzij buigen toen het zware luik openviel.

Ze voelde een lichte tocht en werd tegelijkertijd verblind door het plotselinge licht. Ze voelde haar ogen prikken terwijl haar pupillen zich samentrokken. Een paar minuten lang kon ze ze slechts half openhouden. Genietend van de luchtstroom wachtte ze tot haar ogen weer gewend waren iets te zien. Ze zag dat de hele gang was volgestroomd met een dof, grauw licht. Het was niet veel, maar net genoeg na al die dagen van volslagen duisternis.

Ze zag nu ook in de muur naast de liftdeur een vierkant gat zitten, dat haar handen in het donker kennelijk steeds hadden overgeslagen. Ze stapte van de toiletpot af en liep erheen. Het was een klein, goudkleurig sleutelgat. *Dus zo maakt hij de lift hierbeneden open!*

Meteen schoten er allerlei gedachten door haar hoofd. Waarom had ze dat niet eerder bedacht? Waarom had ze niet beter gevoeld? Had ze hem soms in het donker dichterbij moeten laten komen, om in zijn kleding te zoeken naar die sleutel? Welnee, dat zou belachelijk gevaarlijk zijn geweest. Voelend aan het sleutelgat wilde ze dat ze een haarspeld had. Ook al wist ze niet precies hoe je daarmee een slot forceerde, ze kon het in ieder geval proberen.

Ze keek weer de gang in. Nu er licht was, vond ze daar misschien nog iets wat ze tot nu toe had overgeslagen...

Toen klom ze weer op de toiletput en tuurde omhoog, de ruimte boven het luik in. Heel hoog zag ze een schemerig licht. En ze kon zien dat het luik naar de liftschacht leidde. Een meter of tien hoger zag ze de volgende liftdeur. Haar armen waren nog steeds slap en trillerig. Het kostte haar dan ook al haar kracht om zichzelf vanaf de pot omhoog te trekken en door het luik te klimmen.

Aan de zijkant van de liftschacht zat een smalle richel, waar ze even luid hijgend op bleef liggen bijkomen. Boven zich zag ze de onderkant van de lift, met een paar losse kabels in een grote lus eronder. Ze stond op en probeerde in de wand van de liftschacht een plek te vinden om haar voet neer te zetten, maar alles was glad: er was helemaal niets wat ze kon gebruiken om te klimmen.

‘Nee, nee, nee!’ riep ze uit. Ze bonkte met haar vuist op de wand van de liftschacht. Toen ze zich vervolgens op haar hurken liet zakken, werd ze weer overspoeld door uitputting.

Hij zou terugkomen. En ditmaal zou hij ervoor zorgen dat ze het niet overleefde!

Er zat niets anders op: ze zou hem moeten opwachten en dan vermoorden – voordat hij háár ombracht.

51

Kate vroeg Myra om bij Jake te blijven, terwijl zij en Tristan met haar auto naar Hedley House reden.

Ze moesten eerst naar Ashdean om op de A1328 te kunnen komen. Terwijl ze in de richting van het stuwmeer van Shadow Sands reden, zweefden dunne mistflarden vanaf de zee het land op. Ze gaven Kate een onbehaaglijk gevoel. Het zicht was toch al zo slecht op deze eenzame weg zonder straatlantaarns. Ze zette haar groot licht aan. Ze kwamen geen enkele andere auto tegen. En terwijl de weg steeds verder van de klif af slingerde en er aan weerszijden bomen verschenen, werd de mist alleen maar dichter.

‘Ik vind dit maar niks,’ zei Tristan. Hij klampte zich vast aan het dashboard, terwijl de mist in steeds dikkere plukken tegen de voorruit sloeg en hun het zicht telkens een paar tellen belemmerde.

Kate zag zich dan ook gedwongen langzamer te gaan rijden, ook al kon ze eigenlijk niet wachten tot ze bij Hedley House waren. Stel dat Magdalena daar al de hele tijd gevangen zat? Ze waren er al zo vaak langsgereden en het was zo dicht bij haar huis! Was ze het soms verleerd, had de oplossing al die tijd al voor het grijpen gelegen?

‘Rustig aan, Kate,’ zei Tristan toen ze een vrij scherpe bocht in reden.

Kate nam hem half slappend in de vierde versnelling, waardoor ze even in de berm terechtwamen. De auto begon meteen te schokken en te trillen. ‘Sorry,’ zei ze. Voor de volgende bocht remde ze eerder af.

Er volgde heel even een helder stuk weg, maar recht voor hen zagen ze de mist zich alweer tussen de bomen door de weg op persen. Toen ze

op dat punt aankwamen, werden ze inderdaad geheel omhuld door wit. Kate kon nog maar een paar meter voor zich uit kijken en zelfs haar koplampen kwamen er niet doorheen. Het leek wel alsof er een witte muur voor hen stond. En toen ze, even plotseling, weer uit deze mistvlaag tevoorschijn kwamen, stond er ineens een hert midden op de weg. Kate kon niets anders meer doen dan een instinctieve ruk aan het stuur geven om het fraaie dier te ontwijken. Ze reden van de weg af de berm in, hobbelden over het talud naar beneden, gleden nog een paar meter tussen de begroeiing door en kwamen uiteindelijk tegen een boom tot stilstand.

Toen Kate haar ogen opende en de opgeblazen airbags zag, wist ze heel even niet hoe lang ze daar al zo stonden. En Tristan, die nog steeds naast haar zat, keek al even verdwaasd voor zich uit. ‘Alles goed?’ vroeg ze, terwijl ze probeerde te bepalen hoe ze er zelf voor stond. Haar gezicht en nek deden wel wat pijn, maar ze had zo te zien niets ernstigs.

‘Jawel...’ antwoordde hij. Hij voelde ook aan zijn gezicht. ‘Maar ik dacht altijd dat airbags goed voor je waren... Het voelt verdorie alsof ik een klap in mijn gezicht heb gekregen.’

‘Dat heb ik ook, ja,’ zei Kate. Toen ze haar portier probeerde open te doen, zag ze dat ze tegen een boomstam aan stonden. ‘Ik kan er hier niet uit.’

Tristan wist zijn portier wel open te krijgen en klauterde uit de auto. Kate klom over de versnellingspook heen en volgde hem.

De auto leek niet al te erg beschadigd, ook al waren ze over een zeker tien meter lange helling naar beneden gereden en geëindigd tegen een enorme eik met dikke knotten op zijn stam. De voorbumper was hun redding geweest: die was blijven steken op een verdikking in de boomstam, de voorwielen hingen doelloos in de lucht. Er zat een flinke deuk in het portier aan de chauffeurskant, maar de rest van de auto leek nog in orde.

‘Wat denk je, zouden we achteruit terug kunnen?’ vroeg Tristan.

Kate volgde eerst zijn blik de helling op, toen keek ze naar de zwevende voorwielen. ‘Eerst maar eens kijken of we hem van die boom af kunnen krijgen dan,’ zei ze.

Ze liepen samen naar de voorkant van de auto en zetten hun handen

op de bumper. ‘Staat hij van de handrem af?’ vroeg Tristan.

‘Ja,’ zei Kate en ze begonnen te duwen. Maar: ‘Nee, dat heeft geen zin, die zit muurvast,’ concludeerde ze al gauw. ‘Waar is mijn telefoon eigenlijk?’ vroeg ze toen, al kloppend op haar jaszakken en spijkerbroek. Ze stak haar hoofd aan de passagierskant in de auto en vond haar mobieltje uiteindelijk in de voetenruimte aan de chauffeurskant. Het had alleen totaal geen bereik.

‘Ik ook al niet,’ zei Tristan terwijl hij zijn telefoon omhoogstak.

Ze begonnen tegen de zachte aarde van het talud op te klimmen, zich hier en daar vastgrijpend aan de bomen en struiken. Weer bij de weg aangekomen, bleek deze nog steeds akelig rustig: er was in de verste verte geen andere auto te zien. Het hert was natuurlijk allang verdwenen van de plek waar ze van de weg af waren geraakt, en de mistvlagen begonnen ook alweer te verwaaien. Ze stapten onder de bomen vandaan het wegdek op, om eventueel toch nog een telefoonsignaal op te vangen. Dat was er helaas niet.

Kate draaide zich om en begon een eindje de weg op te lopen, met haar telefoon hoog in de lucht. Na een scherpe bocht naar rechts lag de lange, brede weg langs het stuwmeer ineens kaarsrecht voor haar. En aan het eind ervan zag ze, tegen de inmiddels klaarheldere nachthemel, Hedley House hoog op een heuvel liggen.

Er brandde licht achter een van de ramen.

Het was griezelig stil om hen heen toen Kate en Tristan naar Hedley House liepen. Nadat ze het licht achter dat raam hadden gezien, hadden ze zonder aarzeling besloten eropaf te gaan.

Aan hun linkerhand glinsterde op een gegeven moment de Fowey, waarna de rivier een poosje luidruchtig ruisend met hen mee stroomde. Kate vond het een opwekkend geluid tussen alle duisternis en mist, en bij de beklemming die ze vanbinnen voelde. Zodra het stuwmeer in zicht kwam, viel de rivier echter weer stil: na de sluisdeur ging hij op in de rimpelloze, zwarte watervlakte.

Kate dacht terug aan haar duikavontuur met Jake, die middag dat ze Simon Kendal hadden gevonden, diep onder water zwevend naast die kerktoren vol zoetwaterschelpen. Ze stopte abrupt en keek om naar de sluisdeur waar de rivier was uitgemond in het stuwmeer.

‘Wat is er?’ vroeg Tristan, die nu ook stilstond.

‘Dylan Robertson droeg Ted en de andere onderhoudswerkers op te liegen over de lichamen die ze in het water hadden gevonden. Ze moesten van hem zeggen dat deze aan de andere kant van de sluisdeur waren gevonden... Kirstie Newett werd voor dood achtergelaten in een auto en zou eveneens in dit water worden gedumpt. Ze kwam echter bij... Ted Clough stond op het punt om een officiële verklaring af te geven, maar werd vlak ervoor dood in zijn woning aangetroffen... En altijd duikt er weer een Baker bij op. God, alsjeblieft, laat Magdalena daar niet al liggen, in dat diepe water...’ Kate hoorde haar eigen stem overslaan van emotie. Hoe uitgeput ze ook was, de adrenaline kolkte haar door de aderen.

‘Kom,’ zei Tristan. Hij trok aan haar mouw. Kate knikte.

Hoe dichterbij Hedley House kwamen, hoe sneller ze begonnen te lopen.

De parkeerplaats van de voormalige nachtclub was groot en overwoekerd. Hier en daar kwam het onkruid tot middel- of zelfs schouderhoogte; het ritselde langs Kates lichaam terwijl ze ertussendoor liepen. Met haar hand op het busje pepperspray in haar tas bleef ze het gebouw in de gaten houden, dat naarmate ze dichterbij kwamen steeds enormer leek te worden. Als je erlangs reed, leek het altijd bedrieglijk ver van de weg te liggen. Maar nu ze er vlak voor stonden, torende het gebouw hoog boven hen uit.

Opeens naderde er een auto. Kate en Tristan doken vlug weg tussen het onkruid. De auto minderde snelheid en terwijl zijn koplampen lange, misvormde schaduwen van het onkruid op het gebouw wierpen, draaide hij de parkeerplaats op. Kate voelde zich niet erg beschermd door de smalle, hoge planten om haar heen en stak haar hand op om Tristan duidelijk te maken dat hij zich niet mocht verroeren. Misschien was het gewoon iemand die even op de parkeerplaats kwam plassen.

Er stapten twee mensen uit de auto: een lange en een kleinere man. Toen ze naar de kofferbak liepen kon Kate hun gezichten zien. De ene man was Thomas Baker, met zijn lange lijf en knokige gezicht. Hij zag er afgetoed uit in het vage licht. De andere was Dylan Robertson, Silvia Bakers chauffeur. Hij liep diep weggedoken in zijn dikke winterjas, met de kraag omhoog. De mannen klaptten hun kofferbak open en haalden er twee grote schoppen en een stapel lakens uit. Thomas droeg de spullen naar de voordeur van Hedley House, terwijl Dylan nog een jachtgeweer uit de auto pakte. Hij opende het even om te checken of het was geladen en klikte het weer dicht. Toen smet hij de kofferbak dicht en liep Thomas achterna.

Deze stond even te prutsen aan een hangslot en maakte vervolgens de, zo te zien tijdelijke, metalen deur open. De twee mannen verdwenen naar binnen.

‘Wat is daarbinnen precies?’ vroeg Kate.

‘Hoe bedoel je? Het is een nachtclub geweest,’ zei Tristan.

‘Maar hoe is de indeling? Kun je je dat nog herinneren?’

‘O, de ruimte bestaat voor het grootste deel uit een gigantische, oude balzaal, met een bar aan één kant, en toiletten. En er was ook nog een kantoortje. Ik weet nog dat een meisje op school vertelde dat een van de uitsmijters haar daar mee naartoe had genomen, voor een nummer-tje. En ik geloof dat er aan de andere kant een keuken was, maar dat weet ik niet zeker meer,’ zei Tristan.

‘Maar als we hen naar binnen volgen, komen we dus meteen in die balzaal en kunnen ze ons gewoon zien?’ wilde Kate weten.

‘Nee. Eerst was er nog een garderobe, met toiletten, en daarna pas de dubbele deur die naar de hoofdzaal en de bar leidde... Maar hoe bedoel je “als we hen naar binnen volgen”?’ zei Tristan.

‘Kom,’ zei Kate slechts. Ze zorgde dat ze het busje pepperspray goed vasthad en begon dwars door het hoge onkruid op de ingang af te lopen. Het geschuifel van haar voeten over het grind en het geritsel van het opzijduwen van de halmen klonken akelig luid in het donker.

Toen ze bijna bij de voordeur waren, hield Kate in. De deur was wel dichtgetrokken, maar het hangslot hing er nog open aan. Ze stopten even om te luisteren, maar ze hoorden niets. En toen zagen ze ineens nog een auto staan. Hij was in de schaduwen aan de zijkant van het gebouw geparkeerd. Ze liepen erheen. Het was een bemodderde Land Rover.

Kate draaide zich om naar Tristan. ‘Wat zullen we doen?’ vroeg ze. Ze zag best dat Tristan ’m kneep.

‘Nou ja, we zijn nu al zo ver gekomen... En misschien zit Magdalena daarbinnen! Ik weet niet waarom al deze auto’s hier staan, maar misschien gebeurt er op dit moment wel iets vreselijks met haar... We kunnen niet zomaar weggaan: we móéten binnen een kijkje gaan nemen... en daarna vlug de politie bellen,’ fluisterde hij.

Kate knikte.

Ze liepen terug naar de ingang. Kate stak haar hand uit, de deur ging soepel open. Ze stapten de drempel over.

Het licht uit de liftschacht had Magdalena nieuwe energie gegeven. En ze kon weer een beetje zien en hoefde niet langer door het stikdonker te scharrelen.

Ze zat op de toiletpot te bedenken wat ze moest doen. Het kwam hierop neer: zonder sleutel ging die lift het echt niet doen. Dus moest ze óf iets zien te vinden dat ze zo bewerkte dat het kon dienen als sleutel, óf ze moest de sleutel zelf zien af te pakken als de man terugkwam.

Ze doorzocht de gang, het toilet en de kamer met het bed en de wastafel, in de hoop een stuk metaal of een haarspeld of iets dergelijks te vinden dat ze kon gebruiken om een sleutel van te fabriceren. Tijdens deze zoektocht deed ze heel erg haar best om in het zwakke licht de vele bloedvlekken en -spatten overal op de muren te negeren, net als de onbestemde vlekken die waren doorgedrongen tot in het beton van de vloer. Ze vond helaas niets geschikts. Het was natuurlijk ook te mooi om waar te zijn geweest, als ze haar eigen sleutel had kunnen maken om zichzelf uit haar gevangenis te bevrijden...

Wat zou ze gelukkig zijn als ze kon ontsnappen en wegglijpen in de nacht. Dan zou ze zien dat ze thuiskwam en meteen haar spullen pakken om voorgoed terug te keren naar Italië!

Ze dacht ineens aan de lijdensweg die haar vriendin Gabriela na haar verkrachting had moeten doorstaan: de eindeloze vragen van de politie, de rechtszaak... Op het dieptepunt had haar vriendin haar toevertrouwd dat ze wilde dat ze nooit iets had gezegd. Op dat moment had Magdalena gedacht dat ze gek was: die vent zou toch zeker moeten boeten voor wat hij had gedaan! Maar nu begreep ze het ergens wel. Ze

wilde nu ook vooral in leven blijven. En als dat haar lukte, wilde ze het nooit meer met iemand over deze ervaring hebben.

Ze slofte terug naar de lift, ging naast de toiletpot voor de metalen deur staan en keek omhoog in het luik. Als ze hem daarboven ging zitten opwachten, verwachtte hij dat natuurlijk nooit. En ook al had ze niet veel kracht meer: vanaf die gunstige positie kon ze op hem schieten zodra hij uit de lift stapte. Ze kon gewoon op de bovenkant van zijn hoofd mikken en al zijn hersens eruit knallen! Daarna kon ze de sleutel van de lift pakken en ontsnappen...

Het enige probleem was de toiletpot. Ze keek ernaar. Het was een groot ding, dus als het er nog stond als hij de lift uit kwam, recht onder dat luik, dan kon ze net zo goed een bord met een pijl neerzetten, want dan wist hij meteen dat ze boven zijn hoofd zat...

Magdalena ging weer op de rand van de zware porseleinen pot zitten. Het had haar al haar inspanning gekost om hem vanuit het toilethokje de gang door te slepen. Ineens viel haar iets op. Opgetogen rechtte ze haar rug. De bril die er ooit op had gezeten was er niet meer, maar de twee gaten in het porselein waarmee hij had vastgezet, zaten er nog wel.

Ze stond op en haastte zich naar de ruimte met het bed. Die weigerde ze 'de slaapkamer' te noemen: dat klonk immers alsof ze hier woonde. In het zwakke licht van de gang zag ze de matras boven op zijn betonnen basis liggen. Hij was dun en er zat een (ontzettend gore) laag stof omheen die aan het schuimrubber was vastgenaaid.

Magdalena haalde de scherpe porseleinscherf tevoorschijn die ze had bewaard en begon de bovenlaag van de matras in lange repen te snijden.

Toen Kate en Tristan de oude club betraden, werden ze omringd door een schemerig licht en een schimmelige stank. Kate voelde dat het tapijt onder hun voeten kletsnat was. Links van hen was een lange houten balie bedekt met vogelpoep en stof. In de schaduwen erachter hingen allemaal kapstokhaken, sommige afgebroken of half uit de muur getrokken. Rechts van hen waren de dames- en herentoiletten, waarvan alle deuren waren verwijderd. Dit was dus de garderobe waar Tristan het over had gehad.

Kate en Tristan doken elk een toiletruimte in. 'Niks dan ouwe, stinkende toiletputten en viezigheid,' fluisterde Tristan toen hij weer naar buiten kwam. Kate knikte: zij had precies hetzelfde aangetroffen in de damestoiletten.

Aan het eind van de garderobe waren drie dubbele deuren met ronde raampjes erin. De deuren waren gesloten, maar er viel wat licht door het glas. Kate sloop naar de middelste deur en tuurde door het ruitje. Op een standaard midden in de grote, verlaten zaal stond een lamp te branden, te midden van allerlei afval, dode vogels en vogelpoep. Het licht bereikte lang niet alle hoeken van de zaal.

Voorzichtig opende Kate deze deur, die licht kraakte, waarna ze de gigantische ruimte betraden. Deze was duidelijk ooit rijkversierd en elegant ingericht geweest. Grote delen van de originele kroonlijsten waren nog intact, maar het gepleisterde plafond vertoonde een paar flinke gaten, waardoor ze zelfs de nachthemel konden zien. De zaal had een houten parketvloer, die grotendeels werd bedekt door een laag troep en vochtige aarde. Tegen de achterwand stonden de

donkere restanten van een lang verwaarloosde bar.

Tristan wees naar rechts: achter in de grote zaal zat weer zo'n dubbele deur. Er viel licht door het ronde raampje. Ze konden van hieruit niet zien welke ruimte erachter zat, maar ze hoorden wel gemompel.

Waren het meer dan twee stemmen? dacht Kate. Dat was lastig te zeggen.

Ze keek om zich heen. Links zat een andere dubbele deur. Er hing een bordje op: **KELDER**.

Kate was nog niet vergeten dat ze Dylan met een jachtgeweer de club in had zien gaan en dat Thomas twee grote, zware schoppen bij zich had gehad. Bovendien konden er nog meer mensen in dat kantoor zitten, al dan niet bewapend maar in ieder geval bereid te vechten. Maar waarom zouden er zo veel mensen bij ingeschakeld zijn? Dat sloeg toch nergens op? Hoewel... er stond natuurlijk heel wat op het spel, met al die weggemoffelde verdwijningen.

Ze wees naar de linker deur. Tristan, die opvallend bleek zag, knikte toch dapper. Dus haastten ze zich door de grote zaal naar deze deur, waarachter zich een smalle, smoezelige gang bleek te bevinden. Aan de rechterkant leidde deze naar een gigantische keuken, die er kaal en verlaten bij lag. Een paar grauwe vlakken tegen de muur gaven aan waar de keukenapparatuur eruit was gerukt, en midden op de vloer lagen de restanten van meerdere kampvuren.

Vlug verlieten ze deze ruimte weer en renden de andere kant van de gang in. Deze eindigde bij de metalen dubbele schuifdeur van een brede lift. Kate had niet verwacht dat er iets zou gebeuren, maar toen ze op de knop ernaast drukte, werd het raampje in de deur meteen vanbinnen verlicht.

Tristans wenkbrauwen vlogen geschrokken omhoog toen Kate aan een hendel trok en de deur soepel openging. 'Wacht even, hoor. Moeten we dit wel doen?' zei hij zacht.

'Misschien zit Magdalena wel daarbeneden!' zei Kate. 'We hebben Dylan en Thomas samen naar binnen zien gaan, maar zij zitten kennelijk in een ander deel van het gebouw. We móeten naar beneden gaan en haar helpen. Ik heb pepperspray bij me en dit busje spuit echt heel ver.'

Tristan keek naar het onbeduidende ding in haar hand. 'Ik had liever een vuurwapen gehad...' zei hij.

'Ja, maar dat hebben we niet...'

'Oké dan. We gaan naar beneden,' zei hij resoluut.

Ze stapten samen in de lift. Deze had slechts één knop, op het bordje eronder stond: **KELDER**. Kate drukte erop, waarna de lift met een schok en een luid geratel tot leven kwam. Door het raampje in de deur zagen ze de gang omhooggaan en uit beeld verdwijnen, terwijl de lift langzaam begon te zakken. Het ding maakte extreem veel herrie: de tandwielen knarsten, de motor loeide. Een minuut later kwam hij weer met een schok tot stilstand.

'Ik zie geen moer aan de andere kant,' zei Tristan terwijl hij door het raampje tuurde.

De deur ging luid knarsend open. Kate en Tristan stapten het stikdonker in en activeerden meteen de zaklampfunctie van hun mobieltje.

Voor hen lag een enorme ruimte met een betonnen vloer en donkere muren waarover het water naar beneden droop, waar het grote plasen had gevormd. Kate zwaaide haar lichtbundel langzaam in het rond, Tristan deed hetzelfde. De ruimte was volkomen leeg, op een stapel oude bakstenen en wat cement in een donkere hoek na. Aan de rechterkant vielen een paar vage lichtstrepen door een roostertje in het plafond. Toen Kate hiernaartoe liep, zag ze dat het waarschijnlijk een ventilatieschacht was, die hoog boven haar hoofd in de buitenlucht uitkwam.

Kate keek Tristan aan. Ze was er zo van overtuigd geweest dat Magdalena in de kelder van Hedley House gevangen werd gehouden! Ze doorzochten de hele ruimte voor de zekerheid nog een keer. Toen stapten ze maar weer in de lift.

'Wat nu?' vroeg Tristan.

'Nu moeten we hier ongezien zien weg te komen,' zei Kate, en ze stak haar hand uit naar de liftknop. De lift begon zichzelf weer luidruchtig op te hijsen. Kate trok haar hand geschrokken terug. 'Ik had de knop nog niet eens aangeraakt!' fluisterde ze. Ze hoorde de angst in haar stem zelf ook. Ze haalde diep adem en trok het busje pepperspray uit haar zak. 'Blijf achter me staan. Ik zal waarschuwen als ik begin te

spuiten. Sluit dan je ogen en knijp je neus dicht.'

Tristan ging met zijn rug tegen de achterwand staan. Hij zag er doodsbang uit.

De lift bewoog zich tergend langzaam naar boven. Toch zat er niets anders op dan geduldig afwachten: er zat geen andere knop op de wand, dus ook geen noodstop.

De lift kwam hevig trillend tot stilstand. De deur werd opengerukt.

Ze bleken te worden opgewacht door de voltallige familie Baker: Thomas, Dana, Stephen en Silvia. Naast hen stond Dylan Robertson, met zijn jachtgeweer gericht op Kate en Tristan, en daar weer naast stonden Henry en zijn vader Arron Ko.

Het was een hele schok om hen allemaal bij elkaar te zien. Het was bovendien de eerste keer dat Kate Arron Ko in levenden lijve zag. Hij zag er ongeveer hetzelfde uit als op de krantenfoto die ze kende, al ging hij vanavond nonchalant gekleed in een oude spijkerbroek en een fleecvest. Kate vond het een opluchting dat ook Henry Ko erbij was, ook al had de manier waarop ze met zijn allen de lift in tuurden bijna iets manisch. Alsof ze een kat waren die heel lang hadden liggen loeren op een muis, die ze, nu ze hem eenmaal in het nauw had weten te drijven, het liefst meteen wilde doodbijten.

'Kom godverdomme die lift uit,' baste Dylan terwijl hij hen via de loop van het geweer aankeek.

Kate deinsde terug en deed een hand omhoog tegen het felle licht van een van hun zaklampen.

‘Nou? Hebben jullie hem niet gehoord?’ riep Silvia Baker schel, terwijl ze de dienstlift in scheen. ‘Kom op, d’r uit! Jullie bevinden je op verboden terrein!’ Ze zag eruit als de koningin op een vrije dag: dege-lijke rubberlaarzen, een geplooid kilt, een gewatteerd Barbour-jasje en een sjaaltje om haar hoofd.

‘Ho, wacht even... Dit zijn niet weer van die kinderen,’ zei Thomas.

‘Verrek, nee. Ze zien er een beetje te oud uit om te zijn binnengedrongen om een vuurtje te komen stoken,’ zei Stephen. Ook hij was nonchalant gekleed in een dikke fleecetrui. ‘Hé, maar ik kén jullie toch?’ zei hij toen, alsof hij in zijn herensociëteit een stel oude vrienden tegen het lijf liep. ‘Die twee zijn me laatst komen opzoeken in de winkel!’

Kate en Tristan schuifelden de lift uit.

‘Je kunt dat wapen nu wel weer laten zakken,’ zei Kate tegen Dylan. Hij schonk haar een woeste blik en wipte heen en weer op zijn voeten. Kate durfde zich wat brutaler op te stellen door de aanwezigheid van de twee politiemensen. Ze keek Henry Ko recht aan, die echter nogal nerveus op haar overkwam. ‘Inspecteur Ko,’ zei ze. ‘Misschien kunt ú hem verzoeken dat jachtgeweer naar beneden te doen?’

Henry Ko schonk haar slechts een ongelukkige blik. Het was zijn vader die zich vervolgens naar voren boog en zijn hand op het wapen legde. ‘Kom, Dylan, zo is het wel genoeg.’ En hij duwde de loop van het jachtgeweer naar beneden, net zo lang tot Dylan zijn greep eindelijk liet verslappen.

‘Volgens de wet heb ik het recht om inbrekers neer te schieten,’ gromde Dylan.

‘Maar dat betekent nog niet dat dat ook móét, Dylan,’ zei Arron Ko.

‘Maar jullie bevinden je inderdaad op verboden terrein,’ zei Henry Ko nu. Er viel een stilte terwijl iedereen afwachtend naar Kate en Tristan keek. ‘Wat doen jullie twee hier in godsnaam?’

‘Wij eh... hebben een vrachtwagenchauffeur gesproken,’ nam Tristan het woord. ‘Hij had Magdalena Rossi op de dag van haar verdwijning gezien: ze stond met een oude man langs de kant van de weg. En zijn omschrijving van deze man kwam exact overeen met de omschrijving die ons was verschaft door Kirstie Newett – wat zou kunnen betekenen dat haar ontvoeringsverhaal toch waar blijkt te zijn.’

Het bleef even doodstil.

Kate scande intussen de gezichten van de Bakers en de Ko’s. Ze stonden er allemaal even perplex bij. Alleen Dylan niet: die keek nog steeds geërgerd omdat hem de kans om zijn geweer te gebruiken was ontnomen.

‘Henry... Wie zijn deze lui eigenlijk?’ wilde Silvia nu weten. Blijkbaar had ze hen niet herkend. Ze wachtte zijn antwoord niet eens af, keek Kate aan en vroeg: ‘Wie zijn jullie?’

‘Mijn naam is Kate Marshall, ik ben hoogleraar op Ashdean University. En dit is mijn onderzoeksassistent, Tristan Harper,’ zei ze.

Het nieuws dat het om academici ging, leek Silvia enigszins te kalmeren. ‘Maar wat moeten jullie dan hier? Heeft dat te maken met de universiteit?’

Bén je nou achterlijk of hou je je gewoon van den domme? dacht Kate.

‘Nee, dat niet. Wij dachten dat Magdalena Rossi misschien in deze kelder gevangen werd gehouden: het gebouw is verlaten, staat op een afgelegen plek én het heeft een kelder,’ verklaarde Kate. Ze vond het zelf ineens ook best stom klinken, nu ze werd aangestaard door de voltallige familie Baker.

‘Is dát ook waar jullie het over hadden toen jullie in mijn winkel waren?’ vroeg Stephen.

‘O ja... Ze zijn ook met mij komen praten. Ze kwamen me op mijn

werk doorzagen over een of andere vermiste jonge vrouw,' deed Dana voor het eerst haar mond open. Ze stond achter haar tante en droeg een lange, blauwe trenchcoat en rode hoge hakken.

'Maar wat doen jullie hier dan met zijn allen, zo laat nog?' informeerde Kate toen.

'Ook al zijn we indringers natuurlijk geen enkele verklaring schuldig...' begon Thomas terwijl hij op Kate en Tristan neerkeek alsof ze twee stoute schoolkinderen waren. 'Wij hebben plannen om Hedley House om te bouwen tot appartementen en we zijn gezamenlijk aandeelhouder van dit nieuwe project. Behalve Henry dan, maar eh... Arron Ko weer wel.'

Arron knikte. 'Mijn gezondheid laat ietwat – of eigenlijk zeer – te wensen over. En Henry is mijn erfgenaam,' zei hij terwijl hij wat naar voren kwam. Kate zag dat hij erg moeilijk liep, zelfs met hulp van een wandelstok.

'Arron, alsjeblieft. Je hoeft hun niet te vertellen...' begon Silvia, maar toen onderbrak ze zichzelf. Ze leek werkelijk overstuur door wat hij had gezegd. 'Maar wie is die Magdalena eigenlijk?' vroeg ze toen. 'Thomas?'

'Ja, lord Baker...' sprong Kate ertussen. 'Ik begrijp dus nog steeds niet waarom u zo snel ter plaatse was, toen wij laatst Ted Cloughs lichaam hadden gevonden.' Ze wist dat het een gok was om deze beschuldiging eruit te gooien, maar wat had ze te verliezen?

Thomas opende zijn mond al om te protesteren, maar Henry greep in en legde een hand op Thomas' arm. 'Ik heb dit reeds met mejuffrouw Marshall en meneer Harper besproken,' zei hij. 'Ik heb hun toen gezegd dat ze die bespottelijke theorie – dat de familie Baker en mijn vader betrokken zouden zijn bij de verdwijning van Magdalena Rossi – dienen te laten varen.'

Arron Ko leek oprecht verrast door deze beschuldiging. 'Pardon? Moeten jullie mij zien: ik ben niet bepaald in staat om iemand te ontvoeren, zou ik zo zeggen,' zei hij, zwaaiend met zijn wandelstok.

'Maar hoe verklaart u dan wat Kirstie Newett is overkomen?' vroeg Kate.

Arron Ko sloot kort zijn ogen en leunde op zijn stok. Kate zag aan de

gezichten van de familie Baker dat ze Kirstie allemaal kenden. ‘Potverdomme! Die jonge vrouw kan ons ook maar niet met rust laten!’ baste de oude Ko toen. ‘Het klopt dat ik Kirstie een keer laat op de avond, op weg van mijn werk naar huis, langs de kant van de weg heb aangetroffen. Ik heb haar toen meteen naar het ziekenhuis gebracht. Toen ik haar oppikte, wist ik al wie ze was: ze was toen al meerdere keren wegens tippelen op het politiebureau beland. Bovendien had ze een drugsprobleem en trok ze een tijdje op met een niet erg fijn groepje dealers.’

‘Geloofde u haar dan niet toen ze vertelde dat ze ontvoerd was geweest?’ vroeg Tristan.

‘Ik geloofde wel dat iemand haar zou kunnen hebben ontvoerd...’ zei hij. ‘Maar jullie moeten je realiseren dat Kirstie al eerder tegen de politie had gelogen. Mijn eerste gedachte was dan ook dat ze hulp nodig had. Ze was er vreselijk aan toe, was in elkaar geslagen en door en door nat. Dus heb ik haar naar het ziekenhuis gebracht en haar daar overgedragen aan de zorg van een psychiater.’

‘Waarom bent u eigenlijk aandeelhouder van Shadow Sands?’ wilde Tristan vervolgens weten. ‘Leidt dat niet tot belangenconflicten?’

‘Arron, beantwoord die vraag niet!’ snauwde Silvia. ‘De onbeschaamdheid van deze jongeman is toch gewoon bespottelijk? We hoeven ons toch zeker niet te rechtvaardigen tegenover iedere idioot die in een van onze huizen inbreekt? Wij zouden juist degenen moeten zijn die de vragen stellen!’

Arron stak een hand uit, legde hem even op haar schouder en streek toen over haar arm. ‘Het is goed...’ zei hij sussend. ‘Silvia en ik hebben een geschiedenis van vele, vele jaren terug; we kennen elkaar al sinds onze jeugd. En zij is op een gegeven moment gewoon zo vriendelijk geweest om mij de kans te bieden te investeren in haar bedrijf – zij het uiterst bescheiden,’ verklaarde hij toen.

‘Dat is genoeg, Arron,’ zei Silvia en haar gezicht verzachtte een klein beetje.

‘En toch vind ik het niet kloppen, lord Baker,’ zei Kate, ‘dat een hoge politiefunctaris als Arron Ko, en nu ook zijn zoon Henry, zo nauw betrokken is bij jullie familiezaak.’

‘Als burger heeft Arron gewoon het recht om zaken te doen en aan-

delen te bezitten,' zei Thomas. 'En vergeet niet dat het Shadow Sands-landgoed uiterst omvangrijk is en een aanzienlijke hoeveelheid huurders telt. De hydro-elektrische dam is bovendien een gigantisch project, dat deels eigendom is van de regering. Ik zou me juist zorgen maken als de plaatselijke politie níét betrokken was bij de bescherming van de plaatselijke bevolking en deze dam...'

Kate zag een adertje in zijn nek kloppen: deze man werd niet graag ter verantwoording geroepen.

'Meneer Ko,' zei ze toen tegen Arron. 'Ik heb begrepen dat u bij uw pensionering inspecteur Varia Campbell hebt gepromoveerd – zonder dat zij hierom had gevraagd. Uw zoon Henry is er vervolgens bij gehaald om haar plaats in te nemen als inspecteur in de regio Devon and Cornwall.'

'Zo, wat een stoot onder de gordel,' riep Silvia verontwaardigd uit. 'Ik ben zeer goed bevriend met de rector van Ashdean. Ik zal eens een hartig woordje met hem spreken, de volgende keer dat ik hem zie...'

'Wij hebben een getuige, een vrachtwagenchauffeur, die heeft verklaard Magdalena Rossi op zondag veertien oktober, de dag van haar verdwijning, langs de kant van de weg met een oude man te hebben zien praten,' zei Kate, Silvia's dreigement volkomen negerend. 'Volgens hem was ze deze man aan het helpen zijn band te verwisselen. Dit bleek te zijn geweest vlak bij de plek waar haar gele scooter uit een greppel is getakeld.'

'We hebben de betreffende chauffeur reeds verzocht om de politiehulprijn te bellen en dit officieel door te geven,' zei Tristan.

'Inderdaad. Naar mijn mening rechtvaardigt dit ooggetuigenbewijs minimaal een huiszoeking in enkele van de grotere gebouwen op het Shadow Sands-terrein, evenals een grondige doorzoeking van het stuwmeer,' zei Kate. 'En denk erom: ik ga het van de daken schreeuwen als dit niet gebeurt.'

Vader en zoon Ko keken elkaar aan.

'Niet normaal meer, zo brutaal als jij bent!' riep Silvia. 'Hoe durf je de politie de wet voor te schrijven!'

'Ik heb zelf ook bij de politie gezeten,' vertelde Kate haar. 'Bij een vermissing wordt sowieso altijd elke watermassa in de omgeving doorzocht.'

En Kirstie Newett mag dan nogal wat op haar kerfstok hebben, haar beschrijving van haar ontvoerder komt bijna exact overeen met het uiterlijk van degene die die chauffeur samen met Magdalena zegt te hebben gezien. Daarom blijf ik erbij: dat stuwmeer moet worden doorzocht, evenals alle leegstaande of onbewoonde gebouwen, waarvan we al weten dat Shadow Sands er meerdere telt.' Toen pas haalde ze diep adem.

'Nou, Thomas, werk aan de winkel,' zei Stephen. 'Daarvoor moet je bij hem zijn,' voegde hij er voor Kate aan toe. 'De grote landeigenaar: alle commerciële panden staan op zijn naam.' Klomk hij nou triomfantelijk of jaloers? Kate voelde in ieder geval wel dat het niet echt boterde tussen de twee broers. Stephen vervolgde: 'Maar goed, hoe geweldig ik het ook vind om hier in de kou naar een hoop onzin te staan luisteren... Ik moet weer eens op huis aan, naar mijn kinderen. Jassy wacht op me.'

'Maar... ga jij nu doen wat je moet doen als politieman, en het stuwmeer en het omliggende terrein laten doorzoeken?' zei Kate tegen Henry. Ze kwam misschien op hem over als een idioot, maar diep vanbinnen voelde ze nu eenmaal dat ze erop moest blijven hameren – hoe merkwaardig deze hele situatie ook was.

'Ja, Henry... je moet het landgoed echt laten doorzoeken,' zei Arron, leunend op zijn stok. Hij zag er doodmoe uit.

Silvia en hij keken elkaar even betekenisvol aan.

'Maar het stuwmeer ligt ingewikkeld,' zei Thomas, 'dat is een infrastructuur project dat zich deels in handen van de regering bevindt. Daar gelden geheel andere regels.'

'Dat klopt,' zei Dana. 'Wij mogen bij het bezoekerscentrum het buitengedeelte aan de kant van de centrale niet eens inrichten.' Het was pas de tweede keer dat ze iets zei.

'Nou, jullie mogen best nog een keertje bij mij komen rondneuzen,' zei Stephen. Hij klomk geïrriteerd. 'Ik heb alleen mijn winkel, meer niet. Ik heb helemaal niets van doen met dat achterlijke landgoed en het hele circus eromheen. Maar nu moet ik echt gaan, hoor.'

'Ja, dit heeft nu wel lang genoeg geduurd,' gromde Dylan. Hij wiegde het jachtgeweer nog steeds in zijn armen. 'Henry, kun jij ervoor zorgen dat deze twee een politie-escorte van het terrein af krijgen?'

‘Waar staat jullie auto?’ vroeg Henry Ko toen hij samen met Kate en Tristan naar de parkeerplaats beende.

‘Eh, we zijn zo’n anderhalve kilometer terug van de weg af geraakt, net voor het stuwmeer,’ zei Kate.

‘Oké, waar zal ik jullie dan afzetten?’ vroeg hij toen ze bij zijn politie-auto kwamen.

‘Gewoon, bij mijn auto. Ik kan hem daar niet achterlaten. We zullen moeten bellen voor hulp.’

Een ogenblik later kwam de rest via de hoofdingang naar buiten. Silvia, Dylan, Dana en Arron liepen naar de Land Rover. Dana moest Arron de achterbank op helpen. Thomas en Stephen deden het hangslot weer op de deur en liepen toen samen naar de andere auto. Silvia schonk Kate en Tristan een boze blik toen ze hen passeerden en de weg op draaiden.

Kate en Tristan lieten zich zwijgend door Henry terugbrengen naar de plek waar ze eerder die avond met hun auto van de weg af waren geraakt. Ze stopten in de berm en stapten allemaal uit, waarna Henry de wegenwacht voor hen belde. ‘Ik wil ook wel even samen met jullie wachten,’ zei hij. ‘Ze zouden er over twintig minuten zijn.’

‘Nee hoor, dat hoeft niet, dank je wel,’ zei Kate, waarna Henry weer naar de chauffeurskant van zijn auto liep. ‘Ga je alle huizen op het landgoed nu inspecteren?’ riep ze hem na.

‘Ja,’ riep hij terug, al klonk hij niet erg zeker van zijn zaak. Toen stapte hij in en reed weg.

Kate en Tristan keken zwijgend hoe zijn achterlichten over de heuvel verdwenen, terug naar Ashdean.

‘Ik geloof niet dat er iemand in die panden gaat kijken. Wat jij, Tris?’ zei Kate. ‘Maar ja, waar Magdalena ook is, ze is inmiddels toch al dood...’

Tristan trok het papier uit zijn zak waaraan hij had zitten werken toen Kate met Jake naar Great Barwell was. ‘Hier, dit wilde ik je al veel eerder laten zien. Maar toen werden we afgeleid door dat telefoontje van Dennis. Het is een lijst van al het onroerend goed op het terrein van Shadow Sands dat eigendom is van de familie Baker,’ zei hij.

Kate nam de lijst van hem aan en begon hem met behulp van de zaklamp van haar mobieltje te bestuderen. Achter elk adres had Tristan de functie van het betreffende pand gezet. In verreweg de meeste gevallen ging het om gewone woonhuizen, zoals dat van Ted Clough. Maar toen zag ze iets staan waar haar hart een slag van oversloeg. Als zesde op de lijst stond er: FROME CRAWFORD, OUDE TELEFOONCENTRALE.

Het gebouw stond tussen een paar woonhuizen en boerderijen in en stond geregistreerd op naam van... Stephen Baker. Kate dacht aan wat Stephen daarnet nog luid had verkondigd: *Ik heb alleen mijn winkel, meer niet. Ik heb helemaal niets van doen met dat achterlijke landgoed...*

En toen ze hem een paar dagen geleden in zijn winkel hadden gesproken, was zijn vrouw Jassy op een gegeven moment aan de telefoon geweest. Wat had ze toen ook alweer gezegd? Ze klaagde tegen de bezorgdienst over dozen die op het verkeerde adres waren afgeleverd en zei: *Nee, dit is niet de oude telefooncentrale. U spreekt met de Hubble, in de hoofdstraat van Frome Crawford.*

‘Tris, heeft jouw telefoon nu bereik?’ vroeg Kate.

‘Een paar streepjes,’ zei hij. Hij stak hem omhoog.

‘Kun jij op Google Maps de oude telefooncentrale van Frome Crawford opzoeken?’

Tristan deed wat ze hem vroeg. Het duurde even tot het was geladen, maar toen verscheen er een kaartje op zijn telefoon.

‘Kun je wat inzoomen?’ vroeg Kate. Ze kneep met haar ogen naar het scherm, dat oogverblindend fel was in het donker naast de weg.

‘Die ligt op een oud industrieterrein, even buiten het dorp,’ zei Tristan.

‘Waarom zou Stephen Baker daar dan over liegen? Toen ik het daar-net had over het doorzoeken van al hun onroerend goed, riep hij dat hij behalve zijn winkel “helemaal niets” bezat,’ zei Kate. Ze keek Tristan aan.

Zijn ogen werden zo groot als schoteltjes. ‘Jezus... het is Stephen Baker!’ zei hij. ‘En hij houdt Magdalena gevangen in die oude telefoon-centrale.’

Kate tuurde de weg af – eerst naar rechts, toen naar links – maar van geen enkele kant zag ze al iets naderen. ‘Stom klereding!’ riep ze naar de diepte waarin haar auto zich bevond. ‘Kun je een taxi bellen?’

‘Hm... Je weet hoe dat gaat in Ashdean: zo ver buiten het dorp komen ze je niet meer halen,’ zei Tristan.

Kate begon te ijsberen. ‘Maar we moeten er nú naartoe, Tris!’

‘Kan Myra ons niet komen halen?’

‘Die heeft niet eens een rijbewijs. Maar Sarah dan?’

Tristan trok een grimas.

‘Tristan, alsjeblieft... Ik weet dat het even niet zo lekker zit tussen jou en je zus, maar je moet haar nu toch echt bellen,’ zei Kate.

Op weg naar huis met zijn broer Thomas voelde Stephen Baker zich misselijk worden. Het was ook zo warm in zijn auto: Thomas zette de verwarming altijd voluit.

‘Mag er misschien een raam open? Ik zweet me kapot,’ zei Stephen en hij wiste het zweet van zijn voorhoofd. Met de hoofdbediening aan zijn kant liet Thomas het zijraampje aan de passagierskant een centimeter zakken. De wind floot door de kier, maar Stephen merkte er amper iets van. Hij sloeg een hand voor zijn mond toen hij zijn maaginhoud omhoog voelde komen. ‘Jezus, zet het eens fatsoenlijk open, man!’ riep hij en hij drukte zelf op de knop. Het raampje gleed naar beneden en de auto stroomde vol met ijskoude, schone lucht. Stephen snoof opgelucht.

Thomas trok de kraag van zijn overhemd omhoog en frunnikte er met zijn lange vingers stijfjes aan. Wat een oud wijf is het toch ook, dacht Stephen bij zichzelf, met dat gezeur over tocht altijd!

‘Zo lijkt het me wel weer genoeg,’ zei Thomas. En hij drukte weer op zijn eigen knop, waarna Stephens raampje dichtschoof.

De mist was intussen geheel verwaaid, de hele weg die voor hen lag was klaarhelder.

‘Ga je dat doen, de politie toestemming geven om alle panden op het landgoed te doorzoeken?’ vroeg Stephen met een blik op zijn broers ernstige gezicht.

‘Jazeker,’ zei Thomas terwijl hij grimmig naar de weg bleef turen. ‘Ik heb al heel wat huurders aan de telefoon gehad die zich na het overlijden van Ted Clough zorgen maakten.’

De auto reed over een bult in de weg, Stephen voelde de stoot tot in zijn maag. Hij sloeg zijn hand weer voor zijn mond en beet op zijn wijsvinger. 'Heeft de politie al een idee wie het zou kunnen zijn?'

'Nee. Maar wij denken aan een van de andere huurders. Daar zitten aardig wat dubieuze figuren tussen,' zei Thomas. 'Dat is het lastige van huurcontracten die door hele families worden doorgegeven. En er zijn tegenwoordig zoveel van die 'Breng ons uw goud'-reclames op tv. Blijkbaar heeft iemand er lucht van gekregen dat Ted voor twintigduizend ballen aan gouden munten had liggen, en heeft diegene zijn kans gegrepen en die ouwe beroofd.'

'Maar die verhalen over het stuwmeer dan? Denk je dat de politie dat mens serieus zal nemen?' vroeg Stephen. Hij moest hard zijn best doen om zijn stem kalm te houden.

'O, geen idee. Maar waarom maak jij je daar opeens zo druk over? Je hebt toen je met Jassy trouwde toch heel duidelijk gemaakt dat je niets meer met het landgoed te maken wilde hebben?'

'H-hm... Je hebt alleen een beetje een kort geheugen: jullie hebben mij destijds gedwongen te kiezen tussen Jassy en mijn aandeel in het landgoed. Weet je nog?' zei Stephen. Hij keek er Thomas strak bij aan.

Zijn broer keek een kort moment net zo strak terug voor hij zijn ogen weer op de weg richtte. 'Maar de keuze heb je zelf gemaakt,' zei hij. 'Voel je je trouwens wel goed? Je ziet een beetje pips.'

'Ik voel me prima,' zei Stephen vlug, al voelde hij zijn maag alweer omdraaien. 'Als je je toch zorgen over iemand wil maken, doe dat dan maar over Arron: die zag er verdomde slecht uit, vond ik.'

'Ja, de dokter geeft hem nog een half jaar.'

'Jezus... Stress, dáár is hij ziek van geworden! De stress van constant moeten schipperen tussen zijn vrouw en zijn minnares. Ik weet zeker dat hij nu nog zo fit als een hoentje zou zijn, als hij jaren geleden het lef had gehad om zijn vrouw in de steek te laten voor tante Silvia. Zij is altijd zijn ware liefde geweest.'

'Nou... dat weet ik zo net nog niet, hoor. Ze hebben alle drie constant gedaan alsof hun neus bloedde. Nee, waar ik me drukker over maak, is dat wanneer hij de pijp aan Maarten geeft, ik moet zorgen dat

zijn één procent van het bedrijf in de familie blijft,' zei Thomas.

Tot Stephens grote opluchting waren ze inmiddels in de hoofdstraat van Frome Crawford aangekomen.

'Zo, daar zijn we dan,' zei Thomas terwijl hij recht voor de kookwinkel stopte. 'Doe Jassy en de kinderen de groeten van me.'

'Zal ik doen, dank je,' zei Stephen. En hij stapte uit en liep naar zijn voordeur. Hij begon in zijn zak naar zijn sleutel te zoeken en stak hem in de deur, precies op het moment dat Thomas weer wegreed.

Zodra zijn broer uit het zicht was verdwenen, trok hij de sleutel er echter weer uit.

Zijn telefoon begon te rinkelen. Hij trok hem uit zijn zak. Het was Jassy. 'Shit,' mompelde hij, en hij dook weg onder de luifel van de winkel, waardoor hij via het bovenraam niet meer te zien was. 'Hallo, liefje,' zei hij.

'Hé hoi! Ben jij gauw thuis? Ik wilde even checken of ik de kinderen alvast kan instoppen of dat ik daar nog even mee moet wachten,' hoorde hij zijn vrouw aan de andere kant van de lijn.

'Het spijt me, liefje, maar dit gaat nog wat langer duren. Ik ben nog zeker een uur weg,' zei hij.

'O, oké...'

Stephen hoorde de teleurstelling in haar stem. 'Ik hou van je en ik zie je strakjes,' zei hij gauw en legde op. Hij zette zijn telefoon uit. Toen tuurde hij van onder de luifel naar buiten en wandelde naar de achterkant van de winkel, naar de laad- en losplaats waar zijn auto geparkeerd stond. Hij maakte hem open, stapte in en haalde hem van de handrem. Vervolgens begon hij de auto al steppend met zijn voet over het wegdek in de richting van de straat te duwen. Hij trilde van inspanning en voelde een brandende pijn in zijn borst. Zodra hij er was, trok hij het portier dicht en startte de motor.

Toen hij vervolgens zijn trui even omhoogtrok, zag hij een spoor van bloedvlekjes op zijn T-shirt. Hij tilde het voorzichtig op: de hechtingen op zijn borstkas waren opengebarsten. 'Shit!' riep hij uit en hij gaf met zijn vlakke hand een klap op het dashboard. Toen depte hij het ergste bloed met een tissue op en drukte deze op de plek waar het eruit sijpelde.

Stephen begreep nog steeds niet hoe ze de overhand op hem had weten te krijgen. En, ook al weigerde hij dat aan zichzelf toe te geven, het beangstigde hem. De anderen had hij altijd onder de duim weten te houden, daaronder in zijn kerker. Zij waren allemaal bang voor hem geweest. Maar nu voelde hij juist angst. En dan had ze ook nog eens zijn vuurwapen te pakken gekregen. Die fout was echt onvergeeflijk. Nadat hij zich in het ziekenhuis had laten oplappen, had hij Jassy eigenlijk gewoon zijn wonden moeten laten zien en er iets bij moeten verzinnen. Maar dat had hij niet gedaan.

‘Fuck!’ zei hij luid en hij gaf nog een klap op het dashboard.

Hij dacht terug aan het moment waarop Kate Marshall en die knappe assistent van haar uit de lift waren gestapt. Waren ze hem nu al op het spoor?

Ze loeren allemaal op me, maar ze zullen me niet krijgen – niet levend althans! dacht hij. Zijn ogen prikten van het zweet dat over zijn gezicht stroomde. Hij veegde het weg met zijn mouw, zette de auto in de eerste versnelling en reed weg.

Tien minuten nadat Tristan zijn zus had gebeld, kwam Sarah voorrijden.

‘Alles goed?’ vroeg ze toen ze haar raampje naar beneden had gedaan. Ze gluurde langs Kate en Tristan naar Kates auto, in zijn innige omhelzing met de boom.

‘Met ons gaat het prima, dankzij de airbags,’ zei Tristan. Hij haastte zich naar het passagiersportier en stapte in.

‘En wat gebeurt er met die auto?’ informeerde Sarah.

‘De wegenwacht is al gebeld,’ zei Kate, toen ze achter was ingestapt en haar gordel had vastgeklikt. Ze zag dat Sarahs haar nat was en dat ze een badjas en sloffen in de vorm van konijntjes droeg.

‘Tristan, weet je zeker dat je in orde bent?’ vroeg Sarah. Ze deed duidelijk haar best om Kate te negeren.

‘Relax, ik voel me prima,’ zei hij. ‘Maar waarom ben jij eigenlijk in je badjas?’

‘Ik zat net in bad toen je belde.’

Kate boog zich tussen de stoelen door naar voren. ‘Sarah, ik wil graag dat je ons naar het oude industrieterrein van Frome Crawford brengt. Nu meteen,’ zei ze.

Sarah keek Tristan aan. ‘Hè, wat krijgen we nou? Ik dacht dat ik jullie gewoon een lift naar huis moest geven!’

‘Wij vermoeden dat dat is waar Magdalena gevangen wordt gehouden,’ zei Tristan.

Toen pas keek Sarah hen allebei aan. ‘Dat kunnen jullie toch niet menen?’ zei ze. ‘Het is al hartstikke laat!’

‘Sarah, dit is serieus, een kwestie van leven of dood. We moeten er nú naartoe!’ zei Tristan.

‘Ja, nu, Sarah!’ herhaalde Kate.

Toen pas leek het kwartje te vallen en Sarah knikte. ‘Oké, maar ik ga niet over de maximumsnelheid heen! Dit is Gary’s auto en hij moet ’m nog drie jaar afbetalen.’

‘Rijden!’ schreeuwde Kate. Ze werd er niet goed van hoe traag die zus van Tristan was!

Sarah zette de auto in de versnelling en keerde hem tergend langzaam. Toen begon ze eindelijk terug te rijden in de richting van Ashdean.

Magdalena’s handen deden pijn toen ze de gevlochten stofrepen in de gang uitrolde. Rekenen was niet haar sterkste punt, maar ze had de afstand tussen de vloer en het luik op zo’n twee meter geschat en dacht ongeveer het dubbele daarvan nodig te hebben om de toiletpot van de vloer af het geopende luik in te kunnen hijsen. Haar probleem was een beetje geweest dat de matras zo smal was, slechts ietsje breder dan een gewoon eenpersoonsbed. En ze was in het midden begonnen met repen uit de tijk te scheuren, waardoor een paar van de laatste stukken wat te smal waren geworden en dus niet zo sterk.

Een paar maal had ze gedacht de lift weer aan te horen springen en was ze snel gestopt om te luisteren. Maar dan bleken haar oren haar toch weer voor de gek te hebben gehouden. Haar hele lichaam trilde nu van de uitputting én de adrenaline. Ze maakte zich vooral zorgen dat haar tank nu toch echt leeg was en dat ze elk moment kon instorten.

Het koord was een meter of vier lang geworden. Niet zoveel, maar ze zou het ermee moeten doen. Ze had het strak gevlochten met maar liefst zes stroken elk en had vervolgens vier van deze dikke vlechten aan elkaar geknoopt. Toen ze nog thuis woonde, had ze het haar van haar zusje ook altijd gevlochten. Ze probeerde hier maar niet aan te denken terwijl ze met haar provisorische koord bezig was. Want als ze bedacht dat ze haar familie misschien nooit meer te zien zou krijgen, kreeg ze het echt te kwaad.

Magdalena trok een uiteinde van het koord door een van de gaten aan de achterkant van de toiletpot en maakte er een stevige knoop in. Toen hing ze het andere uiteinde over haar schouder. Ze controleerde nog even of de scherpe stukken porselein nog in haar zak zaten; toen klom ze op de toiletpot en hees zichzelf het luik weer in.

Vanaf de richel waarop ze nu stond, keek ze eerst omhoog, naar de onderkant van de lift hoog boven haar en toen naar beneden, naar de bodem van de liftschacht, waarop de lift zou rusten voordat de deur openschoof. Toen gooide ze het uiteinde van het koord over de rand en liet zich voorzichtig in de liftschacht zakken, tot ze aan de andere kant van de liftdeur stond. Vervolgens pakte ze de dikke matrasvlecht en begon te trekken. Ze voelde hoe de toiletpot werd opgetild en ging achterover hangen om hem met haar eigen gewicht als tegenhanger het luik in te hijsen. Het koord stond nu helemaal strak. Tot haar verrassing ging het een stuk minder zwaar dan ze had verwacht. Toen ze nog een flinke ruk gaf, verloor ze haar evenwicht en viel achterover, waarop de toiletpot door het luik en over de richel heen schoot. Magdalena kon nog net opzijspringen toen het ding achter haar in de liftschacht kapotviel.

‘Shit,’ zei ze. Nu lagen er drie grote stukken porselein tussen de metalen balken onder in de liftschacht.

Stephen reed op het gebouw af. Het stond, gehuld in de schaduw, aan het eind van een lange, lege straat vol oude pakhuizen en een paar leegstaande rijtjeswoningen. Achter de heuvel gloeiden de lichten van de stad, maar deze straat lag geheel in het donker. Hij parkeerde aan de zijkant van het pand en stapte uit zijn auto.

De bloedvlekken op de voorkant van zijn overhemd waren nog groter geworden. Die rotmeid daarbinnen!

Hij liep naar de kofferbak en maakte hem open. Hij haalde er een deken en een paar herbruikbare boodschappentassen uit en tilde het stuk tapijt eronder op. In het ronde gat waar gewoonlijk het reservewiel lag, had hij zijn nachtkijker, een revolver en een doos reservekogels verstopt. Hij opende het magazijn om te checken of het wapen geladen was, toen draaide hij het een keer rond en klikte het weer dicht.

Vervolgens liep hij naar de zijdeur van het gebouw, de oorspronkelijke hoofdingang, maakte het hangslot dat eraan hing open en ging naar binnen.

Binnen bevond zich een grote, spelonkachtige ruimte waar met gemak zes flinke auto's in pasten. Een tijdlang had hij deze als opslagruimte voor zijn kookwinkel gebruikt. Dit was echter te riskant geworden toen de kinderen groter werden en Jassy ook interesse in de zaak begon te krijgen. Ook al waren de opslagruimten eromheen overdag in gebruik, toch kwam hier nooit erg veel verkeer. Dit was de plek die de afgelopen twintig jaar met tussenpozen zijn speeltuin was geweest, op de paar jaar die hij in Amerika had gewoond na.

Tijdens zijn verblijf in de States had hij zich geen enkele keer overgegeven aan zijn liefhebberij. Hij had het niet aangedurfd om op vreemde bodem mensen te ontvoeren en te vermoorden, vooral vanwege de doodstraf en de veel strengere politie daar. Toen hij was teruggekeerd met Jassy en ze vervolgens kinderen hadden gekregen, had een deel van hem gedacht dat hij misschien was veranderd. Maar toch was de aandrang teruggekeerd. En toen had hij zich tevens gerealiseerd dat hij het eigenlijk perfect voor elkaar had. Als lid van de familie Baker kon hij immers royaal gebruikmaken van zowel onroerend goed en geld, als van bescherming. Dus ging hij gewoon door – omdat het kon.

Het gebouw was helemaal leeg vanbinnen. Dat hield hij expres zo, om eventuele inbrekers niet te verleiden om er lang te blijven rondhangen. Bovendien bezat hij zelf de enige twee sleutels van de lift. De ene zat op dit moment in zijn broekzak, de andere lag onder in een la bij hem thuis.

Ze heeft een vuurwapen. Die woorden spookten voortdurend door zijn hoofd. Hij moest dus klaarstaan om te schieten, zodra hij beneden aankwam en de deur openging.

Hij controleerde zijn wapen nog een keer. Toen stak hij de sleutel in het slot naast de lift en draaide hem naar links. De deur schoof traag open. Hij trok de sleutel er weer uit, stapte in de lift, stak de sleutel in het binnenslot en draaide hem daar naar rechts. De deur sloot zich weer en de lift begon langzaam naar beneden te zakken.

Hij schoof de nachtkijker voor zijn ogen en zette hem aan. Vervol-

gens zorgde hij dat hij klaar was om te schieten, met het wapen gericht op de nog gesloten liftdeur. Zou ze hem recht ervoor zitten opwachten, of zou ze zich verstopt houden in een van de kelderruimtes?

De lift schudde heen en weer en kwam toen met een snerpend geluid tot stilstand. Hij keek even verbaasd voor zich uit. Dat had het ding nog nooit eerder gedaan! Hij aarzelde heel even, maar toen haalde hij diep adem en draaide de sleutel weer om om de deur te openen.

Kate, Tristan en Sarah stopten voor de voormalige telefooncentrale.

‘Ik vind het maar niks hier,’ zei Sarah, terwijl ze naar de donkere gebouwen om zich heen keek.

‘Blijf in de auto en doe alle portieren op slot. O, en bel de politie,’ zei Kate. Als ze alleen was geweest, had ze de politie pas gewaarschuwd als ze goed en wel binnen was, maar met Sarah erbij wilde ze het risico liever niet verhogen.

‘Kate, zou je me het stuurslot willen aangeven, alsjeblieft?’ vroeg Sarah vriendelijk. ‘Dat ligt voor de achterbank.’

Kate vond het inderdaad in de voetenruimte. ‘Dat ga je er toch niet op zetten?’ informeerde ze aarzelend.

‘Nee! Zo stom ben ik nou ook weer niet. Maar als hij naar buiten komt en iets probeert, dan sla ik hem daarmee op zijn kop!’ zei Sarah.

Kate knikte, dat was eigenlijk wel een goed idee. Ze wist niet hoe ver Sarah zou komen als ze op die konijnensloffen moest vluchten. ‘Heel goed. Zet je handen dan ver uit elkaar en zwaai met het lichtste eind ervan,’ zei ze. ‘Heb je nóg iets, wat wij als wapen zouden kunnen gebruiken?’

‘D’r ligt een koevoet in de kofferbak,’ zei Sarah met het stuurslot in haar magere, bleke handen.

Kate en Tristan stapten uit. Tristan pakte de koevoet en klapte de kofferbak weer dicht, waarna Sarah de centrale deurvergrendeling inschakelde. Meteen daarna zagen ze haar de telefoon pakken om de politie te bellen.

Kate checkte of ze het busje pepperspray goed vasthad en keek toen naar Tristan. Hij knikte en schonk haar een nerveuze glimlach. ‘Oké, daar gaan we dan,’ zei hij.

Ze liepen naar de deur aan de zijkant van het gebouw, waar een geopend hangslot aan hing. Toen Kate aan de deur trok, ging hij geruisloos open.

‘Gaaf dit niet een beetje té gemakkelijk...?’ vroeg Tristan zich hardop af. Hij klonk bang.

‘Ja,’ zei Kate. Toen stapten ze samen het donker in.

Magdalena begon bijna onbedwingbaar te trillen toen ze hoog boven haar hoofd de lift tot leven hoorde springen. Ze zat al heel lang op de richel boven het luik te wachten, met het wapen op haar schoot.

De lift maakte een enorme herrie, hier in de schacht. Ze keek hoe de grote doos naar beneden kwam, steeds dichterbij haar af. Op het allerlaatste moment vreesde ze heel even dat hij haar zou verpletteren, zo dichtbij kwam hij, maar hij schoof vlak langs de smalle richel waarop ze gehurkt zat en hulde haar zo weer in duisternis.

Ze had er even over gedacht om de delen van de gebroken toiletpot gewoon in de liftschacht te laten liggen, zodat de lift niet ver genoeg naar beneden kon. Maar dat zou enkel hebben betekend dat ze nog langer vast zou zitten, ditmaal opgesloten door een weigerende lift. Het feit dat hij niet naar binnen kon, betekende immers helaas ook dat zij er niet uit kon. En ze wist niet hoe lang ze al zonder eten hier beneden zat: straks verhongerde ze nog echt! De toiletpot was in drie grote stukken gebroken toen hij in de liftschacht viel. Dat had het iets gemakkelijker voor haar gemaakt om ze via het smalle ijzeren laddertje in het onderste deel van de liftschachtwand naar de richel te sjoeven.

De lift knarste luid toen hij de kleinere porseleinstukken verpulverde en kwam toen tot stilstand.

Magdalena rechtte haar rug en richtte het vuurwapen door het luik naar beneden. Haar handen trilden nog steeds van de lichamelijke uitputting en de honger. Heel even vreesde ze dat de liftdeur toch niet meer open kon, maar toen schoof hij alsnog open.

Haar beul stapte de lift uit. Ze zag de bovenkant van zijn hoofd, met de nachtkijker voor zijn ogen en een nieuw vuurwapen in zijn hand. Ze mikte en haalde de trekker over.

Het schot was oorverdovend.

Ze wist niet of het was gekomen doordat haar handen zo trilden of door de terugslag van het wapen, maar ze miste: de kogel boorde zich vlak naast hem in de vloer. In de fractie van een seconde voordat ze opnieuw schoot, keek hij omhoog naar haar in het luik. Het was de eerste keer dat ze hem zag. Ze had steeds aan een oude man gedacht, maar nu zag ze dat hij veel jonger was. Wel herkende ze de neus, de volle lippen en de tanden van de man die haar langs de kant van de weg had ontvoerd – wat wel een leven lang geleden leek.

Toen knapte er iets in Magdalena. Angst en honger verdwenen naar de achtergrond en ze voelde opeens een gigantische golf van woede en haat jegens deze man die zo verschrikkelijk veel van haar had afgepakt. Met haar laatste restje kracht slaakte ze een soort oorlogskreet, lanceerde zichzelf door het gat en sprong boven op hem. Haar voet bleef daarbij haken aan de rand van het luik, waardoor dit met een klap werd dichtgetrokken. Zodra ze samen op het beton vielen, werd hierdoor de gang weer in volslagen duisternis gehuld.

Magdalena dacht aan niets anders meer dan hem vermoorden. Ze voelde zijn lichaam onder zich en begon op hem in te slaan met het vuurwapen en in zijn gezicht te krabben. Ze voelde zijn warme adem en de manier waarop zijn spieren zich samentrokken toen hij een luide kreet slaakte en haar krachtig van zich af smeed. Ze belandde pijnlijk hard op de betonvloer, maar wist haar wapen vast te houden.

Er was een extra felle flits en er klonken twee oorverdovende knallen, toen ze allebei tegelijk hun trekker overhaalden.

Kate en Tristan keken om zich heen in de grote, lege ruimte binnen in de oude telefooncentrale. Het was er een en al donkere hoeken en er zat slechts één klein raam, hoog in de voorgevel van het gebouw. Ze zetten de zaklampen op hun telefoon aan. Het rook er naar schimmel en vocht, maar de betonnen vloer was keurig schoongeveegd. Ze begonnen naar de lift achter in de ruimte te sluipen.

Opeens hoorden ze een gedempte knal, vrijwel meteen erop gevolgd door nog eentje.

‘Wat was dat?’ zei Tristan.

‘Er wordt geschoten!’ zei Kate. ‘Shit, we zijn te laat!’ Ze begon te

zoeken naar een trap, maar het enige wat ze zag was de lift. Ze rende erop af en drukte op de knop om hem naar boven te laten komen. Ze stond er niet eens bij stil wie dat vuurwapen in zijn handen zou hebben. 'Jij kunt misschien beter hier blijven,' zei ze, terwijl ze de lift langzaam omhoog hoorde komen.

'Echt niet! Ik ga met je mee,' zei Tristan.

Toen de lift eindelijk arriveerde stapten ze erin. Hij was vaag verlicht en er hing een weeïge geur in, van bedorven vlees of iets dergelijks. Aan hun linkerhand stak een sleutel in de wand. Tristan draaide hem eerst naar links, toen naar rechts. De deurbelven sloten zich en de lift begon met een luid gerommel weer te zakken.

Terwijl ze dichterbij kwamen, hoorden ze steeds duidelijker gegil en geschreeuw, gevolgd door nog een schot. Kates nekharen gingen recht overeind staan. Tristan hief de koevoet, Kate richtte haar busje pepperspray voor zich uit.

Toen de deur weer openschoof, beschenen hun zaklampen een lange gang en twee figuren op de vloer. Heel even keken beiden op naar de felle lichten. De ene figuur was Stephen Baker. Er gutste bloed uit zijn neus. Hij lag boven op een sterk vermagerde vrouw met lang, vettig, donker haar, die hij tegen de grond gedrukt hield en probeerde te wurgen.

'Magdalena?' zei Kate. Ze kreeg niet eens de tijd om te verwerken dat Magdalena dus toch nog leefde en samen met Stephen Baker hierbeneden was. Naast Stephens been lag een nachtkijker, een paar meter verderop op de betonvloer een revolver.

Wat volgde leek zich wel in slow motion af te spelen.

Kate sprintte op het vuurwapen af en dook naar de vloer. Op het moment dat haar hand het wapen omsloot, legde Stephen echter zijn handen over de hare en bracht ze toen met een ruk omhoog onder haar kin, zodat ze als het ware zichzelf een harde kaakslag toebracht. Ze wist het wapen vast te houden, maar toen begonnen zijn sterke handen aan haar vingers te trekken. Kate rook zijn zweet. Hij pakte een van haar handen en begon de vingers ervan achterover te buigen... Maar net toen ze haar greep op het wapen begon te verliezen, liet Stephen haar abrupt los. Zijn hele lichaam werd slap en hij zakte ineen op de vloer.

Toen Kate opkeek, zag ze dat Tristan de koevoet op Stephens hoofd had laten neerkomen.

Er volgde een korte stilte, die werd verbroken door een ijzige kreet van Magdalena. Zij raapte een andere revolver op, die, dat aan de andere kant van de gang lag, en begon op Stephens bewusteloze lichaam te schieten. Eén kogel knalde in de muur, een wolk van pleisterkalk stooft op; een andere raakte Stephen in zijn linkerschouder. Toen kwam Magdalena moeizaam overeind en kwam half hinkend op de liggende gestalte af, met het wapen nog steeds gespannen voor zich uit.

‘Magdalena, stop!’ riep Kate. ‘We zijn hier voor jou, je bent nu veilig. Hou alsjeblieft op!’

Maar Magdalena bleef zich al gillend naar Stephen toe bewegen. Ze zette het wapen tegen de achterkant van zijn hoofd en haalde de trekker over. *Klik!* Er zaten geen kogels meer in.

‘Het is goed. Je bent nu veilig,’ zei Kate sussend. Ze wist het wapen uit Magdalena’s trillende handen te wrikken en gaf het aan Tristan, samen met de andere revolver.

Kates blik liet Stephen Baker intussen niet los. Hij lag nog steeds met zijn gezicht naar beneden op de grond, terwijl Magdalena hysterisch bij zijn lichaam stond te krijsen. Het was een bloedstollend gezicht. Kate kreeg het er ijskoud van terwijl ze de situatie onder controle probeerde te krijgen.

‘Maak dat andere wapen ook even leeg, Tristan,’ zei Kate.

Hij trok de cilinder open en liet de resterende kogels op de grond vallen.

Kate had haar armen nu om Magdalena heen geslagen in een poging haar te kalmeren. ‘Je bent echt veilig. Wij zijn gekomen om je mee naar huis te nemen,’ zei ze.

‘Hij heeft me ontvoerd en gevangengehouden,’ huilde Magdalena nu. ‘Hij heeft me hier vastgehouden... in het donker en de kou.’ Toen schakelde ze over op razendsnel Italiaans.

Tristan knielde naast Stephen neer. Deze lag te kreunen terwijl het bloed uit de wond in zijn schouder sijpelde.

‘Je moet druk uitoefenen op zijn schouder. Ik wil niet dat hij nu leegbloedt en doodgaat,’ zei Kate.

In de hele hectiek hadden ze niet eens gehoord dat de lift weer naar de bovenverdieping was geroepen. De deur schoof ineens open.

Henry Ko stapte uit de lift, samen met Della Street, nog twee agenten en twee ambulancemedewerkers. Ze bleven even staan toen ze hen drieën naast Stephen Baker zagen staan.

‘Eindelijk, daar zijn jullie!’ zei Kate. ‘Dit is Magdalena Rossi. Ze is ontvoerd en hier gevangengehouden door Stephen Baker,’ zei ze triomfantelijk. ‘Magdalena heeft hem zojuist uit zelfverdediging neergeschoten. Hij bloedt nogal.’

Henry Ko zag opvallend bleek en zijn mond hing half open. De agenten en het ambulancepersoneel haastten zich naar voren. Een van de agenten verzocht om versterking, Della begon Magdalena te helpen en de ambulancemedewerkers namen het over van Tristan en begonnen Stephens schotwond te verzorgen.

Kate stond op en liep naar Henry Ko. ‘Geloof je me nu?’ zei ze.

Epiloog

Twee weken later

Het was een zonnige ochtend aan het begin van november toen Kate en Tristan aankwamen bij het mortuarium van Exeter. Kate parkeerde de auto en zette de motor uit. Ze keek Tristan aan. ‘Weet je zeker dat je dit wilt doen?’ vroeg ze.

Hij aarzelde nog even, maar knikte toen toch. ‘Ik heb het gevoel dat ik ze móét zien, dat ik ze dat verschuldigd ben... Ik heb voor de zekerheid niet ontbeten,’ voegde hij eraan toe.

Kate vond hem er nu al bleekjes uitzien, maar toch knikte ze en nam toen een flinke hap lucht.

Samen wandelden ze naar de hoofdingang. De deur zoemde toen de receptioniste hen binnenliet.

Alan Hexham kwam hun al tegemoet toen ze nog bij de balie hun gegevens stonden te noteren. ‘Goeiemorgen,’ zei hij. Zijn anders zo joviale gezicht stond ernstig. ‘Jullie zullen je wel even moeten omkleden: een overall en een gezichtsmasker zijn verplicht.’

Toen Kate en Tristan klaar waren, liepen ze gedrieën door naar het mortuarium. Op roestvrijstalen sectietafels lagen drie lichamen op een rij. Het leken bijna mummies: ze hadden nergens meer haar en op sommige plaatsen was de leerachtige, donkere huid weg. Er hing een doordringende stank van ontbinding en stilstaand water in de ruimte.

‘Deze arme zielen, allemaal vrouwen, zijn op een diepte van veertig meter in het stuwmeer aangetroffen,’ zei Alan. ‘Hun lichamen waren

zwaarder gemaakt en gewikkeld in stof. De kou en het gebrek aan zuurstof op die diepte hebben het bederf sterk vertraagd, net als de lakens waarin ze gewikkeld waren...'

Kate deed een stap naar voren en bestudeerde het eerste lichaam. Ze voelde zowel verdriet als afschuw vanwege het feit dat het stuwmeer deze doden zo lang verborgen had gehouden. Ze wierp een blik op Tristan. Die stond met zijn rug tegen de muur gedrukt en zag nog bleker dan daarnet.

'Ik weet niet of jullie op de hoogte zijn van de laatste cijfers...' zei Alan.

'De laatste keer dat ik het hoorde, stond de teller op zeven,' zei Kate.

'Aha. Nou, het duikteam heeft intussen twaalf lichamen uit dat stuwmeer naar boven gehaald en ik weet dat er later vandaag nog een team naar beneden gaat. Ik heb al negen lijkschouwingen uitgevoerd. Deze drie zijn gisteravond laat nog aangekomen.'

Kate wist uit haar tijd bij de politie dat duiken op meer dan vijftwintig meter diepte lastig was. En op sommige plaatsen was het stuwmeer wel veertig tot vijftig meter diep. Daar zouden de politieduikers een speciaal zuurstofmengsel moeten gebruiken en konden ze maar een beperkte tijd onder water blijven.

Alan vervolgde: 'Van de verschillende soorten DNA die de politie in de kelder van die oude telefooncentrale in Frome Crawford heeft gevonden, passen er zes bij de tot nu toe gevonden lichamen. Onder hen zijn ook Sally-Ann Cobbs en Ulrich Mazur.'

Kate keek weer naar Tristan. Zijn gezicht leek onderhand wel van kriet gemaakt. 'En die andere zes lichamen?' vroeg hij met trillende stem.

'Ik heb Della gesproken,' zei Kate. 'Zij vertelde me dat daarbeneden tevens restanten van meerdere soorten bleekmiddel en natronloog zijn gevonden, wat betekent dat Stephen Baker het er vele malen heeft schoongespoeld, waardoor er helaas ook DNA verloren zal zijn gegaan... Maar ze zoeken nog even door daar. En natuurlijk heeft de politie nu ook het DNA getest dat op Ted Cloughs lichaam was gevonden: dat was van Stephen Baker.'

Stephen Baker had in voorlopige hechtenis een uitzonderlijk verhaal

bekend. Hij had de politie verteld dat hij minstens zestien mensen had ontvoerd en vermoord. Daarna, zo had hij gezegd, was hij gestopt met tellen. Hij had tevens toegegeven dat hij Ted Clough had vermoord. Hij deed dit alles in de hoop een deal te kunnen sluiten met de politie, in ruil voor strafvermindering. Della had Kate echter toevertrouwd dat wie toegeeft maar liefst zeventien mensen te hebben omgebracht, echt niets meer in de melk te brokkelen heeft.

‘Ik geloof dat wij wel genoeg gezien hebben,’ zei Kate, na een laatste blik op de lichamen op de sectietafels.

‘Prima. Trek in een kopje thee?’ vroeg Alan.

In zijn kantoortje, met een dampende mok zoete thee voor hun neus, zetten ze het gesprek voort.

‘Ik begrijp niet hoe het kan dat die Stephen Baker zich zeker genoeg voelde om al die lichamen in dat stuwmeer te dumpen,’ zei Alan achterovergeleund in zijn stoel. ‘Door de jaren heen zijn twee ervan gaan drijven – Fiona Harvey en Becky Chard – waarop hun doodsoorzaak snel door Dylan Robertson werd verdoezeld.’

Kate blies in haar mok en nam voorzichtig een slokje. ‘Stephen heeft de politie tevens verteld dat Arron Ko en zijn tante, Silvia Baker, al vele jaren een liefdesrelatie met elkaar onderhielden,’ zei ze. ‘Kennelijk gaven ze zelfs wilde feesten als Arrons vrouw op zakenreis was.’

Op een avond – Stephen was nog heel jong – reed Arron toen hij Silvia na een lange avond drinken thuisbracht, per ongeluk een jonge man dood. Hij stond toen net op het punt om hoofdinspecteur te worden en als dit was uitgekomen, had dat beslist het einde van zijn carrière betekend. Dus droeg Silvia Dylan op om het lijk weg te werken. Hij verzwaarde het en gooide het in het stuwmeer. Stephen hoorde Silvia en Arron hier op een avond over praten toen hij nog maar een tiener was.

Toen hij jaren later zijn obsessie met het ontvoeren van jonge vrouwen begon te ontwikkelen, wist hij daardoor zeker dat zo lang zijn tante Silvia en Arron Ko nog leefden, nooit iemand toestemming zou krijgen om het stuwmeer te doorzoeken. Ze hadden hem de perfecte plek geschonken om zijn slachtoffers op te ruimen.’

‘Dus zij hadden geen weet van de lichamen die Stephen in het water had gedumpt?’ vroeg Alan.

‘Dylan is twee dagen geleden gearresteerd, maar de politie heeft nog niet helder of hij op de hoogte was van wat Stephen met het stuwmeer uitspookte. Ze denken eigenlijk van niet. Hij beschermde enkel Silvia, Arron en zichzelf, telkens wanneer hij wist te voorkomen dat het stuwmeer werd doorzocht,’ zei Kate.

‘Henry Ko is geschorst, in afwachting van een onderzoek,’ zei Tristan met zijn handen rond zijn kop thee. Hij had weer iets meer kleur in zijn gezicht.

‘Volgens hem wist hij helemaal niets van de zeemansgraven in het stuwmeer van Shadow Sands. Hij heeft tegenover de politie verklaard dat zijn vader altijd heeft volgehouden dat het stuwmeer niet mocht worden doorzocht vanwege de enorme kosten die dat voor het familiebedrijf met zich mee zou brengen,’ zei Kate.

‘Denk je dat hij dom genoeg is om dat inderdaad te geloven?’ wilde Alan weten.

‘Hij was in ieder geval zo dom om zijn vader op zijn woord te geloven,’ zei Kate. ‘Maar ja, dankzij hem werd hij steeds weer gepromoveerd... Was het trouwens ook Arron Ko die een andere lijkschouwer voor de autopsie van Simon Kendal had geregeld?’

Alan zuchtte. ‘Ja, dat was hij. Ik mocht het jullie eerder niet vertellen, maar gezien dit alles... En wat denken jullie, zou Stephens vrouw nooit iets hebben vermoed?’ vroeg hij.

‘Zij heeft de scheiding al aangevraagd en is met hun drie kinderen terug naar Amerika, naar haar familie,’ zei Kate. ‘Aangezien de politie haar niet heeft tegengehouden, is ze kennelijk geen officiële verdachte.’

‘Maar waarom zou die Stephen het eigenlijk hebben gedaan: al die slachtoffers ontvoeren en zo lang vasthouden voordat hij ze vermoordde?’ vroeg Alan zich af.

‘Ik probeer al jaren te doorgronden wat seriemoordenaars drijft. Meestal komt het neer op een totaal gebrek aan empathie, gecombineerd met een grote behoefte aan macht en controle. Uit wat Magdalena de politie heeft verteld, blijkt dat Stephen er vooral van genoot om haar in het donker opgesloten te houden en haar daar te treiteren, bang te maken en te pijnigen. Als hij de gevangenis overleeft, weet ik zeker dat de psychologen zich zullen verdringen om hem te mogen bestuderen.’

‘En hoe zit het eigenlijk met Simon Kendal?’ vroeg Alan.

‘Die bevond zich gewoon op het verkeerde moment op de verkeerde plek. Della heeft me verteld dat ze denken dat Simon Stephen is tegengekomen toen die op het punt stond om weer een lichaam in het water te gooien. Volgens hen ging het daarbij om een jonge vrouw genaamd Jennie Newlove, die sinds eind juli vermist was. Er was tot nu toe nog zeer weinig bekend over de omstandigheden rond haar verdwijning.’

Alan knikte ernstig. ‘Jennie Newlove was een van de lichamen die we bij de lijkschouwingen hebben kunnen identificeren,’ zei hij.

‘De politie vermoedt dat Simon ’s nachts is opgestaan om een omteje te maken, dat hij Stephen toen heeft gestoord bij het dumpen van Jennies lichaam en dat ze vervolgens in gevecht zijn geraakt,’ zei Kate.

‘En die tentharing?’ wilde Alan weten. ‘Toen ik het dossier bestudeerde, heb ik opgemerkt dat hij met een haring was gestoken.’

‘Zijn vriend Geraint is een paar dagen geleden vrijgelaten en van alle blaam gezuiverd,’ zei Kate. ‘Volgens hem miste een van de tentharingen uit de kampeerspullen die ze bij hem thuis hadden meegenomen. De politie denkt dat Simon deze bij zich droeg om zich mee te verdedigen. Die kampeerplek ligt immers midden in de rimboe en de toiletten worden regelmatig gebruikt door zwervers. Misschien heeft Stephen Simon ermee gestoken en heeft hij hem vervolgens in het nauw gedreven, waarna Simon in het water is gesprongen en is gaan zwemmen. Stephen heeft hem toen tot ver op het stuwmeer achtervolgd, waarbij Simon zo veel bloed heeft verloren dat hij uiteindelijk is verdronken. En vervolgens zag ik dus zijn lichaam bij die kerktoren drijven.’

Kate was blij dat de zon scheen toen zij en Tristan het mortuarium weer uit kwamen. De kou van daarbinnen was doorgedrongen tot in haar botten en de aanblik van al die dode mensen had daar nog een schepje bovenop gedaan. Bij haar auto aangekomen, bleven ze zich nog even buiten in de warmte koesteren.

‘En? Gaat-ie weer?’ vroeg ze.

Tristan stond met gesloten ogen achterovergeleund te genieten van de zonnestralen op zijn gezicht. Hij opende zijn ogen en zei: ‘Ja, ik geloof van wel.’

‘Ik heb een uitnodiging gekregen voor de bruiloft van Sarah en Gary,’ veranderde Kate van onderwerp.

‘Dat zei ze al, ja, dat ze jou ging uitnodigen,’ zei hij.

‘Wat heeft je zus van gedachten doen veranderen?’

‘Ik geloof dat Sarah jou stiekem bewondert, omdat je tot het uiterste bent gegaan om Magdalena te vinden.’

‘Wij zijn tot het uiterste gegaan...’ verbeterde Kate hem.

‘En natuurlijk omdat ze nu een prachtig verhaal heeft: zij was immers de chauffeur van de vluchtwagen...’ zei Tristan met een grijns. ‘Trouwens, in Sarahs versie – dan weet je dat alvast – heeft ze ons in razende vaart daarheen gebracht en zijn we dus dankzij haar nog maar net op tijd gekomen om Magdalena’s leven te redden. O ja, en ze was niet in haar badjas en op konijnsloffen...’

Kate lachte. ‘Ik mag ook iemand meenemen, stond er op de uitnodiging. Dus dacht ik aan Jake: die logeert dat weekend bij me.’

‘Cool! Gaat het goed met hem, na zijn ontmoeting met Peter en alles?’

Kate trok haar schouders op. ‘Ik weet het niet zo goed. Hij heeft gevraagd of hij Peter mag schrijven, waar ik natuurlijk niet erg blij mee ben, maar hij lijkt zich echt geen illusies over zijn vader te maken,’ zei ze. ‘Nou ja, de tijd zal het leren... Maar hoe gaat het nu met jou en Sarah?’

‘Ze begint al wat te wennen aan het feit dat ik op jongens val.’

‘En jijzelf? Voel je je er ook al een beetje lekker bij?’

‘Ik ben blij dat ik eindelijk eerlijk tegen mezelf ben geweest. Maar ik ben wel nog wat nerveus over afspraakjes maken en zo,’ zei hij er glimlachend bij.

‘O man, jij hoeft echt niet bang te zijn dat niemand met je uit wil,’ zei Kate lachend.

Toen stapten ze in de auto.

Kate maakte al aanstalten om de motor te starten, maar toen aarzelde ze en draaide ze zich naar Tristan toe. Er was nog één ding dat ze hem moest vertellen. ‘Moet je horen, ik heb de laatste tijd nogal wat nagedacht over de toekomst... En ik heb besloten om mijn ontslag in te dienen bij de universiteit,’ zei ze.

‘Hè? Hoezo?’

‘Bij de politie zitten was mijn droombaan, maar we weten allebei hoe dat heeft uitgepakt. Daarna heb ik enorm genoten van lesgeven: dat is de afgelopen acht jaar echt goed voor me geweest. Maar nu wil ik privé-detective zijn. Fulltime, zodat ik het ook fatsoenlijk kan doen. Ik weet nog niet precies hóé ik het ga aanpakken, maar... O, en geen zorgen: ik maak dit academisch jaar gewoon af, en ik ken diverse hoogleraren die jou dolgraag als onderzoeksassistent zouden willen...’ Ze zuchtte, opgelucht dat het hoge woord eruit was. Maar ze maakte zich nog wel een beetje zorgen over Tristan.

‘En als ik nu eens met je meeinging... dat we samen een bureautje beginnen? Ik zou natuurlijk een paar cursussen moeten volgen. En misschien moet ik nog een poosje parttime op Ashdean University blijven werken, tot we goed genoeg op weg zijn...’

‘Dat lijkt me geweldig!’ zei Kate. ‘Maar hoe gaan we dat aanpakken?’

‘Laten we eerst maar eens wat koffie gaan scoren en een plan proberen op te stellen,’ zei Tristan. ‘Ik neem een karamel-macchiato.’

Kate knikte glimlachend.

Toen reden ze weg door de zonnige straten, op zoek naar een koffiezaak waar ze hun toekomst als privédetective konden gaan plannen.

Brief van de auteur

Beste lezers,

Bedankt, iedereen die contact met me heeft opgenomen om me te vertellen met hoeveel plezier hij of zij *Zonder gezicht* heeft gelezen. Jullie lieve berichtjes en andere feedback betekenen superveel voor me: ze hebben me aan de gang gehouden en een enorme oppepper gegeven op al die dagen waarop het schrijven even niet zo lekker liep. Ik vond het geweldig om jullie commentaar op Kate, Tristan en alle andere personages te lezen.

In het eerste concept van *Schaduwland* kwam Peter Conway nog helemaal niet voor. Ik ontving echter zo veel berichten waarin jullie me vertelden hoe heerlijk jullie het vonden om Peter te haten, en er waren zo veel mensen die wilden weten hoe het hem verder verging, dat ik heb besloten om hem in *Schaduwland* te laten terugkomen. Volgens mij is het boek er nog beter van geworden, dus hartelijk dank. En laat die berichtjes vooral blijven komen: ik vind het heerlijk om van jullie allen te horen.

Zoals altijd wil ik jullie ook weer bedanken voor het feit dat jullie voor een van mijn boeken hebben gekozen. Als je van *Schaduwland* hebt genoten, zou ik het erg fijn vinden als je dit ook aan je vrienden en familieleden zou willen vertellen. Ik schrijf dit altijd aan het eind van elk boek, maar mond-tot-mondreclame blijft nu eenmaal de beste manier om nieuwe lezers voor mijn boeken te werven. Jullie aanbevelingen maken echt het verschil! Je kunt trouwens ook een recensie schrijven. Die hoeft echt niet lang te zijn, een paar woorden zijn al genoeg, maar ook dit kan helpen om nieuwe lezers mijn boeken te laten ontdekken.

Zoals ik al eerder heb geschreven, heb ik het Britse kuststadje Ashdean met zijn universiteit en inwoners geheel uit mijn duim gezogen, evenals Thurlow Bay, waar Kate Marshall boven op haar klif woont. Maar als je deze locatie op een kaart van Groot-Brittannië zou willen opzoeken, dan stel ik me zo voor dat Ashdean ergens aan de zuidkust van Engeland ligt, naast een prachtig stadje als Budleigh Salterton. Ik kan hieraan toevoegen dat het landgoed Shadow Sands, met zijn stuwmeer en waterkrachtcentrale, eveneens verzonnen zijn, net als Psychiatrische Inrichting Great Barwell, waar we Peter Conway nu voor de tweede keer hebben bezocht. De andere locaties die ik in dit boek heb gebruikt, bestaan wel echt. Maar, zoals dat gaat bij fictie, hoop ik dat jullie me zullen vergeven dat ik alles hier en daar wel een beetje heb aangedikt en verfraaid.

Als je meer over mij te weten wilt komen of me een berichtje wilt sturen, ga dan naar mijn website: www.robertbryndza.com.

Kate en Tristan keren binnenkort terug, met een nieuw meeslepend moordonderzoek! Tot dan...

Robert Bryndza

Dankwoord

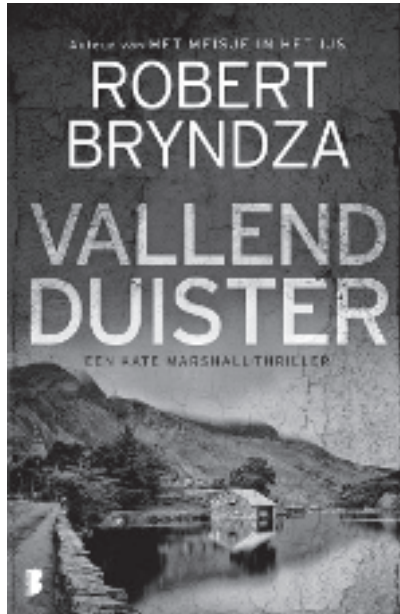
Dank aan het briljante team van Thomas and Mercer: Liz Pearsons, Charlotte Herscher, Laura Barrett, Sarah Shaw, Oisín O'Malley, Denelle Catlett, Haley Miller Swan en Kellie Osborne.

Ook bedankt, zoals altijd, Team Bryndza: Janko, Vierka, Riky en Lola. Ik hou heel veel van jullie allemaal en ben erg blij dat jullie me met jullie liefde en steun op de been blijven houden!

Mijn grootste dank gaat uit naar al mijn boekbloggers en lezers. Toen ik net begon, waren jullie degenen die mijn boeken lazen en aanprezen. Mond-tot-mondreclame is de krachtigste vorm van adverteren. Ik zal dan ook nooit vergeten dat mijn lezers en de vele fantastische boekbloggers de allerbelangrijkste mensen zijn. Ik hoop dat jullie ook weer hebben genoten van *Schaduwland*. Er komen nog veel meer boeken en ik hoop dat jullie de hele rit met me zullen uitzitten!

LEES MEER VAN

Robert Bryndza

Het detectivebureau van Kate Marshall gaat eindelijk echt van start als zij en haar partner, Tristan Harper, worden ingehuurd voor hun eerste grote zaak. Het is een cold case. Twaalf jaar geleden legde journaliste Joanna Duncan een politiek schandaal bloot, waarna ze spoorloos verdween. De meeste mensen zijn inmiddels verdergegaan met hun leven – behalve Joanna's moeder.

Wanneer Kate en Tristan toegang krijgen tot de oorspronkelijke dossiers, ondervragen ze dezelfde verdachten en volgen ze dezelfde sporen als toen – maar die lopen ditmaal niet dood. Want tussen Joanna's persoonlijke bezittingen vindt Kate de namen van twee jonge mannen die ook spoorloos verdwenen.

Terwijl Kate de laatste dagen van de drie vermiste personen met elkaar vergelijkt en in verband brengt, realiseert ze zich dat Joanna iets veel sinisterders had ontdekt dan men aanvankelijk dacht: de identiteit van een seriemoordenaar. Iemand die aast op mensen die niet snel zullen worden gemist. Hoe dichter Kate hem nadert, hoe duisterder het wordt.